LEE MIYE
Bách Hóa Giấc Mơ Của Ngài Dollargut
Giấc mơ bạn đặt hiện đang hết hàng
Hồng Liên dịch
nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

ebook©vctvegroup

LEE MIYE

Bách hóa Giấc mơ của ngài Dollargut

Hồng Liên *dịch*

Phát hành: Nhã Nam
Nhà xuất bản Hà Nội 2022

LỜI MỞ ĐẦU

Tại sao con người lại mơ? Tại sao chúng ta lại dành tận một phần ba cuộc đời để ngủ? Cảnh tượng hoang đường kỳ bí, một người thường tới trong cơn mơ, hay nơi ta chưa từng đặt chân đến - những hình ảnh sống động trong giấc mơ đêm qua liệu có thực sự chỉ là ảo ảnh vô thức? Tôi đã ôm trong lòng những câu hỏi mà ai cũng một lần thắc mắc này, như ôm con búp bê mình yêu thích nhất vậy.

Nhân loại đã khám phá ra nhiều điều đáng kinh ngạc vì không chịu nổi sự tò mò, nhưng những gì đã biết chắc hẳn vẫn chẳng thể hoàn toàn xoa dịu cơn khát của chúng ta. Càng biết nhiều, trí tò mò lại càng dai dẳng, những câu hỏi ngày một phức tạp hơn và chúng ta lại khao khát thêm những lời giải đáp nhằm làm sáng tỏ cuộc đời mình.

Với tôi, trong chuyện ngủ và mơ, nỗi hiếu kỳ lại càng sâu đậm. Tôi thường lặp đi lặp lại những tưởng tượng khiến mình hân hoan và nghĩ mãi về những khoảng trống bí ẩn giữa hôm qua và hôm nay, mà có nghĩ tới đâu cũng chẳng tài nào hiểu nổi. Thế rồi dần dần, khi cảm nhận được trí tưởng tượng và thực tế đang xáp lại gần nhau, tôi bắt đầu viết câu chuyện này với một trái tim hạnh phúc.

Một thị trấn mà bạn chỉ có thể đến khi đã chìm vào giấc ngủ. Những địa điểm thú vị làm say đắm lòng người. Xe bán những loại đồ ăn vặt giúp ngủ ngon, những Noctiluka xù lông hay cằn nhằn chạy tới chạy lui mặc đồ cho những vị khách đang lang thang khắp

nơi trong trang phục thiếu vải, xưởng chế tác ác mộng của Maxim ở cuối con hẻm, nhà sáng tạo giấc mơ bí ẩn làm việc hàng năm trời trong túp lều trên núi tuyết kia, rồi đến Aganb Coco sáng tạo ra những thai mộng, hay xưởng chế tác của những yêu tinh Leprechaun làm ra những giấc mơ bay trong không trung.

Trong số đó, địa điểm được những khách hàng say ngủ yêu thích nhất, nơi ai cũng phải quay lại hơn một lần, nơi biết bao câu chuyện thú vị xảy ra - đó chính là “Bách hóa Giấc mơ Dollargut”. Tôi hy vọng các bạn sẽ thích nơi này, nơi mà mỗi tầng lại bày những giấc mơ theo từng thể loại riêng, nơi san sát những kệ xếp kín đủ các loại giấc mơ được đóng gói vô cùng bắt mắt, muôn màu muôn vẻ. Tôi sẽ rất vui nếu câu chuyện này làm phong phú thêm, dù chỉ một chút, cuộc sống thường ngày của các bạn, chúc các bạn ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp.

Lee Miye

Cửa hàng lâu đời của môn đệ thứ 3

Penny, với mái tóc ngang vai xù bông và áo phông thoải mái, đang ngồi bên cửa sổ trên tầng hai của quán cà phê quen thuộc. Mới sáng nay, Penny vừa nhận được cuộc gọi từ Bách hóa Giấc mơ thông báo rằng cô đã qua vòng xét tuyển hồ sơ và mời cô đến phỏng vấn vào tuần sau. Để chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, Penny đã mua hết tất cả những gì cô nhìn thấy ở hiệu sách trong con hẻm bên cạnh, từ bí kíp trả lời phỏng vấn đến tuyển tập các câu hỏi.

Nhưng nãy giờ, cô không thể nào tập trung nổi. Vị khách bàn bên cứ vừa uống trà vừa đung đưa chân dưới gầm bàn, đôi tất ngủ anh ta mang quá sặc sỡ nên mỗi khi anh ta đung đưa chân, đầu óc Penny cũng đung đưa theo.

Anh ta mặc một chiếc áo choàng ngủ rất ấm áp, vừa lim dim mắt vừa nhâm nhi tách trà. Mỗi lần anh ta thổi nhẹ trà trước khi uống, một mùi hương rừng sảng khoái lại phả về phía Penny. Chắc hẳn anh ta đang uống một loại trà thảo mộc đặc biệt nào đó để giảm mệt mỏi.

“Ừm, trà ngon quá… thật ấm… cho tôi thêm… bao nhiêu…?”

Anh chàng lẩm bẩm như đang nói mớ rồi chóp chép miệng.

Penny xoay ghế sang hướng khác để không phải nhìn thấy đôi tất ngủ của anh ta.

Ngoài khách hàng này, trong quán còn rất nhiều người đang mặc đồ ngủ. Một vị khách nữ mặc váy ngủ thuê đang ngồi cạnh cầu thang dẫn xuống tầng một. Vẻ như hơi khó chịu, cô xoa xoa gáy,

xoay mình hết bên này sang bên khác.

Thị trấn nơi Penny sống từ thời xa xưa đã gắn với việc buôn bán các sản phẩm liên quan đến giấc ngủ cho con người. Tới bây giờ, nó đã phát triển thành một thị trấn lớn thu hút lượng dân cư đông đúc. Người dân nơi đây thì quá quen sinh hoạt chung với những vị khách phương xa ghé thăm trong các bộ đồ ngủ, Penny - sinh ra và lớn lên ở đây - cũng vậy.

Penny nhấp một ngụm cà phê đã nguội. Cà phê đắng vừa chảy xuống cuống họng, thì những tiếng ồn ào cũng lắng xuống, và cô cảm nhận được bầu không khí xung quanh đang lặng lẽ, nhẹ nhàng ôm lấy mình. Thật là lựa chọn đúng đắn khi gọi thêm hai giọt "siro bình tâm". Cô kéo tập câu hỏi phỏng vấn đang mở trên bàn về phía mình và bắt đầu đọc lại câu hỏi mà khi nãy còn đắn đo chưa chọn được câu trả lời.

> Q. Trong số các đáp án sau đây, tác giả và giấc mơ nào đã được toàn bộ ban giám khảo nhất trí trao giải quán quân tại Lễ trao giải Giấc mơ của năm 1999?
>
> a. Kick Slumber - "Giấc mơ trở thành cá voi sát thủ rẽ sóng Thái Bình Dương"
>
> b. Yasnuj Otra - "Giấc mơ thử làm cha mẹ trong một tuần"
>
> c. Wawa Sleepland - "Giấc mơ bay tự do trong vũ trụ và nhìn ngắm trái đất"
>
> d. Doje - "Giấc mơ uống trà cùng một nhân vật lịch sử"
>
> e. Aganb Coco - "Thai mộng sinh ba của cặp vợ chồng hiếm muộn"

Penny cắn đuôi bút bi, đắn đo suy nghĩ. Năm 1999 cách đây khá lâu rồi. Những nhà sáng tạo giấc mơ trẻ như Kick Slumber hay Wawa Sleepland có vẻ như không phải là câu trả lời thích hợp.

Penny dùng bút gạch đi hai lựa chọn a và c. Vậy "Giấc mơ thử làm cha mẹ trong một tuần" của Yasnuj Otra thì sao nhỉ? Theo trí nhớ của Penny thì đó là một tác phẩm tương đối gần đây. Giấc mơ của Yasnuj Otra được quảng cáo rộng rãi ngay từ trước khi ra mắt, hình ảnh người mẫu quảng cáo nói "Đừng tốn công cằn nhằn những đứa trẻ không nghe lời bạn nữa! Hãy để chúng thử làm cha mẹ một tuần trong mơ!" vẫn còn rất sống động trong trí nhớ của Penny.

Penny đắn đo mãi giữa hai lựa chọn còn lại, cuối cùng quyết định chọn e. Aganb Coco - "Thai mộng sinh ba của cặp vợ chồng hiếm muộn". Cô đưa tay định với lấy tách cà phê uống một ngụm.

Đúng lúc đó, đột nhiên có bàn chân xù lông đập bộp lên tập câu hỏi. Penny giật nẩy mình suýt nữa đập mu bàn tay vào tách cà phê.

"Không phải, đáp án của câu này là a." Chủ nhân của bàn chân xù lông to đùng nói, không thèm chào hỏi trước một lời.

"Năm 1999 là năm Kick Slumber ra mắt công chúng, vừa mới ra mắt đã giành ngay giải quán quân. Mình đã phải tiết kiệm tận sáu tháng liền mới đủ tiền mua giấc mơ đó. Mình chưa từng mơ giấc mơ nào sống động đến vậy trong đời. Từ cảm giác mình lấy vây rẽ sóng, đến khung cảnh tuyệt đẹp dưới đáy đại dương. Lúc tỉnh dậy, mình đã tiếc nuối biết bao khi không được sinh ra làm một chú cá voi sát thủ! Penny, Kick Slumber là một thiên tài. Cậu có biết khi ấy anh ta bao nhiêu tuổi không? Mới chỉ 13 tuổi!" Chủ nhân của bàn chân xù lông nói, đầy tự hào như đang nói về chính bản thân mình vậy.

"Assam, ra là cậu. Mình còn tưởng ai." Penny chuyển tách cà phê sang chỗ khác. "Mà sao cậu biết mình ở đây?"

"Lúc nãy mình nhìn thấy cậu mua một chồng sách ở hiệu sách. Mình biết thừa cậu sẽ ở đây, cậu có học ở nhà được đâu."

Assam nhìn chồng sách Penny chất trên bàn.

“Chuẩn bị phỏng vấn hả?”

“Sao cậu biết hay thế? Mình mới nhận được thông báo sáng nay thôi mà.”

“Có chuyện gì xảy ra ở con hẻm này mà Noctiluka chúng mình không biết chứ.”

Assam là một trong những Noctiluka làm việc tại con hẻm nhỏ này. Những Noctiluka luôn cõng trên lưng hơn 100 bộ áo ngủ, đuổi theo những vị khách để mặc cho họ, tránh trường hợp khách say ngủ không mặc quần áo đi lang thang khắp nơi. Các Noctiluka có chân trước to hơn so với cơ thể, móng vuốt dài để treo được nhiều quần áo và vẻ ngoài ấm áp khiến chúng hoàn hảo cho công việc này. Thật buồn cười vì chính các Noctiluka cũng không mặc quần áo nhờ có bộ lông mọc dày sụ, nhưng Penny nghĩ những vị khách hẳn sẽ cảm thấy đỡ ngại hơn khi nhận quần áo từ một loài vật đầy lông cũng không mảnh vải trên người như mình, thay vì từ một người ăn vận kín cổng cao tường.

“Mình ngồi đây được không? Hôm nay đi lại hơi nhiều nên mình hơi đau chân.”

Penny chưa kịp mở miệng, Assam đã ngồi thụp xuống ghế đối diện. Chiếc đuôi xù lông dày lọt qua khe lưng ghế, ve vẩy ở phía sau.

“Các câu hỏi khó quá.” Penny vừa nói vừa xem lại câu trả lời sai.

“Assam, rốt cuộc cậu bao nhiêu tuổi rồi mà cái gì cũng biết thế?”

“Hỏi tuổi Noctiluka không được lịch sự cho lắm đâu.”

Assam lạnh lùng đáp.

“Hồi trước, mình từng xin vào bách hóa làm việc nên cũng đã học nhiều lắm. Nhưng sau đó thì mình xin nghỉ vì thấy công việc này phù hợp với mình hơn.” Assam vừa nói vừa vuốt vuốt những bộ áo ngủ choàng trên vai.

“Dù sao thì, Penny hậu đậu mà cũng được đi phỏng vấn cho Bách

hóa Giấc mơ Dollargut! Đúng là sống lâu trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra nhỉ?"

"Chắc là phúc đức từ kiếp trước giờ mình mới được hưởng."

Penny thực sự nghĩ việc mình qua được vòng xét tuyển hồ sơ là một kỳ tích.

Làm việc tại Bách hóa Giấc mơ Dollargut là công việc mà giới trẻ ai ai cũng thèm muốn. Lương bổng tốt, tòa nhà cổ kính và sang trọng, không ngoa khi nói đó là biểu tượng của thị trấn, nhiều chế độ phúc lợi, lại còn được thưởng những giấc mơ vô cùng đắt đỏ vào những dịp kỷ niệm của cửa hàng. Có vô số ưu điểm khi làm việc tại đây. Nhưng không điều gì có thể sánh với niềm vinh dự được làm việc cùng Dollargut.

Mọi người ở đây ai nấy đều biết về dòng họ và tổ tiên của Dollargut. Sự tồn tại của dòng tộc Dollargut cũng chính là nguồn gốc của thị trấn này. Chỉ nghĩ đến chuyện được làm việc với ông thôi cũng đủ khiến Penny hạnh phúc đến lâng lâng.

"Ước gì mình trúng tuyển." Penny chắp hai tay lại tha thiết cầu nguyện.

"Nhưng mà cậu chuẩn bị phỏng vấn với đống sách này ấy hả?" Assam cầm tập câu hỏi Penny đang trả lời lên xem qua loa rồi lại đặt xuống bàn.

"Mình nghĩ là trước hết nên học thuộc tất cả những gì có thể. Ví dụ như 5 nhà sáng tạo giấc mơ nổi tiếng nhất, giấc mơ nào bán chạy nhất trong 10 năm gần đây, hay là khách hàng nào đến vào khung giờ nào. Nghe nói vào khung giờ mình đăng ký làm việc có nhiều khách hàng đến từ Tây Úc và châu Á đấy. Mình cũng học về sự chênh lệch múi giờ rồi. Cậu có biết tại sao khách hàng tìm đến thị trấn của chúng ta 24 giờ trong ngày không? Mình nói cho cậu nghe nhé?"

Penny hăng hái cứ như thể sắp lên bục phát biểu đến nơi. Nhưng

Assam quả quyết lắc đầu.

“Dollargut sẽ không hỏi những thứ tầm thường thế đâu. Mấy cái đấy học sinh cấp hai cũng biết.” Thấy Penny ỉu xìu, Assam bèn đưa chân trước lên vỗ nhẹ vào vai cô.

“Đừng lo, Penny. Mình đã nghe được rất nhiều câu chuyện về Dollargut. Nhìn vậy thôi, chứ mình cũng quen biết rộng lắm. Mình làm việc ở đây đã mấy chục năm rồi mà.” Assam nói nhanh trước khi Penny kịp hỏi thêm về tuổi của mình.

“Dollargut thích nói những câu chuyện sâu sắc và ý nghĩa về giấc mơ cơ. Mình không biết chắc chắn, nhưng có lẽ ông ấy sẽ không hỏi mấy câu có đáp án chính xác đâu. Thế nên, thực ra, mình định đến đây đưa cho cậu cái này.”

Assam đặt xấp áo ngủ cho thuê đang đeo trên vai xuống sàn và bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó. Sau khi nó lục tung một núi áo choàng, thì một bọc nhỏ hiện ra. Assam mở bọc làm rơi ra một đống tất ngủ.

“Không phải cái này, mấy cái này mình mang theo để đi cho những vị khách bị lạnh tay chân… Đúng rồi, đây rồi. Đây!”

Assam lôi ra một cuốn sách mỏng cỡ lòng bàn tay. Trên trang bìa cứng màu xanh của cuốn sách là tiêu đề được mạ vàng rất sang trọng.

Thần Thời gian và ba môn đệ

“Lâu quá mình mới lại thấy cuốn sách này!”

Penny nhận ra cuốn sách ngay lập tức. Không chỉ Penny, mà bất cứ ai lớn lên ở đây đều có thể nhận ra. Đó là cuốn sách gối đầu giường của tất cả trẻ em trong thị trấn.

“Rất có thể Dollargut sẽ đặt câu hỏi liên quan đến câu chuyện này. Ông ấy có thể hỏi suy nghĩ và ý kiến của cậu về câu chuyện. Nếu cậu đọc hồi bé thôi và gần đây chưa đọc lại thì hãy đọc kỹ lại xem. Dù gì thì nó cũng là câu chuyện thực sự rất quan trọng với Dollargut mà, đúng không?” Assam kéo ghế về phía Penny và áp sát

vào mặt cô.

“Bật mí với riêng cậu nhé, tất cả nhân viên làm việc tại Bách hóa Giấc mơ đều được Dollargut tặng một cuốn sách này đấy.”

“Thật vậy ư?” Penny nhanh chóng đón lấy cuốn sách từ tay Assam.

“Chẳng lẽ lại là giả! Nếu Dollargut đã tặng cho nhân viên thì tức là cuốn sách này phải rất quan trọng rồi… Thôi chết! Mình phải đi làm đây.” Ánh mắt của Assam chuyển hướng từ Penny ra phía hành lang ngoài cửa sổ.

“Mình vừa nhìn thấy có vị khách mặc mỗi quần lót thôi thì phải.” Assam chun chiếc mũi màu hạt dẻ của mình rồi vội vàng vơ lấy đống áo ngủ dưới sàn. Penny cũng giúp bạn nhét lại đống tất ngủ vào bọc.

“Báo cho mình biết kết quả sau khi phỏng vấn nhé, Penny.” Assam đứng dậy, mắt vẫn nhìn ra phía cửa sổ.

“Mà hôm nay cũng may là anh ta còn mặc quần lót.” Assam lầm bầm.

“Cảm ơn cậu nhé, Assam.”

Assam đung đưa đuôi qua trái rồi qua phải như muốn nói “Không có gì” rồi vụt biến xuống tầng một.

Penny vuốt ve cuốn sách Assam để lại.

Assam nói có lý. Tại sao mình không nghĩ đến việc đọc cuốn sách này nhỉ? Trong đó chứa đựng sự khởi đầu của con phố mua sắm rộng lớn này, sự ra đời của thị trấn, và cả nguồn gốc của Bách hóa Giấc mơ Dollargut nữa. Nếu Dollargut là người coi trọng lịch sử thì khả năng đáp án cho những câu hỏi phỏng vấn nằm trong cuốn sách này là rất cao.

Không chút đắn đo, Penny gấp tập câu hỏi với chi chít câu trả lời sai lại và cho vào túi. Cô uống cạn tách cà phê của mình rồi dựng

thẳng lưng, mở cuốn sách Assam đưa cho.

Thần Thời gian và ba môn đệ

Ngày xửa ngày xưa, có một vị thần cai trị thời gian của con người. Một hôm, khi đang thong thả ăn trưa như thường lệ, thần Thời gian chợt nhận ra mình không còn nhiều thời gian nữa. Thần Thời gian cho triệu tập ba môn đệ của mình lại và nói với họ điều đó. Môn đệ đầu tiên can đảm và mạnh dạn hỏi thầy rằng nên làm gì tiếp theo. Môn đệ thứ hai yếu lòng và lặng lẽ rơi nước mắt, nhớ lại những kỷ niệm khi xưa với thầy. Môn đệ thứ ba thì im lặng chờ những lời chỉ bảo tiếp theo của thầy mình.

“Tam môn đệ, ta sẽ hỏi con, người lúc nào cũng cẩn trọng và suy nghĩ thấu đáo. Nếu chia thời gian ra làm ba phần để cai trị, có Quá khứ, Hiện tại và Tương lai thì con sẽ chọn phần thời gian nào?”

Khi thần Thời gian hỏi, môn đệ thứ ba suy nghĩ một lúc rồi nói rằng sẽ chọn phần còn lại sau khi môn đệ thứ nhất và thứ hai lựa chọn.

Môn đệ thứ nhất thấy vậy, liền nhanh nhảu chọn Tương lai trước khi mất đi cơ hội, và nói thêm rằng “Xin thầy hãy cho con không còn vướng bận gì về Quá khứ nữa để có thể toàn tâm toàn ý vào Tương lai.”

Anh ta luôn nghĩ rằng việc nắm lấy Tương lai và không vướng bận Quá khứ là một điều tuyệt vời. Thần Thời gian ban Tương lai cho môn đệ thứ nhất, cùng với khả năng dễ dàng quên đi Quá khứ.

Đến lượt mình, môn đệ thứ hai thận trọng nói rằng anh ta muốn có Quá khứ. Anh ta nghĩ rằng nếu có thể tiếp tục sống với những ký ức xưa kia thì sẽ mãi mãi hạnh phúc mà không chút hối hận. Thần Thời gian đã trao Quá khứ cho môn đệ thứ hai, cùng với khả năng có thể ghi nhớ bất cứ điều gì trong một thời gian dài.

Lúc này, thần Thời gian cầm trong tay mảnh Hiện tại sắc nhọn còn

lại và quá nhỏ bé khi so với Quá khứ và Tương lai, thần hỏi môn đệ thứ ba.

“Con sẽ chăm sóc cho mảnh Hiện tại này chứ?”

Môn đệ thứ ba bèn trả lời.

“Dạ không. Xin thầy hãy chia đều Hiện tại cho tất cả mọi người.”

Thần Thời gian bối rối.

“Trong suốt thời gian ta dạy bảo con như vậy, mà con không coi trọng khoảng thời gian nào ư?”

Khi thấy thầy tỏ vẻ thất vọng, môn đệ thứ ba mới rụt rè lên tiếng.

“Con thích nhất là thời gian tất cả mọi người đã ngủ. Vì trong khi ngủ, chúng ta không hối tiếc về Quá khứ, cũng không lo lắng về Tương lai. Nhưng những người tưởng nhớ Quá khứ hạnh phúc sẽ không nhớ lại thời gian họ đã chìm sâu trong giấc ngủ, những người luôn hướng về Tương lai cũng không mong đợi gì vào thời gian họ sẽ ngủ, ngay cả những người đang ngủ cũng không thể nhận ra Hiện tại của họ đang ngủ say, dù bản thân còn nhiều thiếu sót nhưng liệu con có thể chăm nom khoảng thời gian tội nghiệp này được không ạ?”

Nghe vậy, môn đệ thứ nhất thầm chế nhạo người em út, còn môn đệ thứ hai thì có chút kinh ngạc. Vì họ cho rằng thời gian ngủ là thời gian vô ích. Nhưng thần Thời gian nói rằng ông sẽ vui lòng để cho môn đệ thứ ba thời gian mọi người chìm vào giấc ngủ.

“Các con có đồng ý cho em út thời gian đã ngủ và thời gian sẽ ngủ không?”

Khi thần Thời gian hỏi, môn đệ thứ nhất và thứ hai liền trả lời không do dự.

“Đương nhiên ạ.”

Cuối cùng, ba môn đệ nhận phần thời gian của mình và ra đi.

Lúc đầu, môn đệ thứ nhất và thứ hai rất vui mừng và hài lòng với

phần thời gian cùng năng lực được thần Thời gian ban cho.

Môn đệ thứ nhất và các môn đồ của mình đắm chìm trong Tương lai, hào hứng lên kế hoạch rời bỏ quê hương và đi xây dựng tương lai ở một miền đất mới rộng lớn hơn, quên hết đi những quá khứ tầm thường.

Môn đệ thứ hai coi trọng Quá khứ cùng với các môn đồ của mình cũng rất hạnh phúc. Họ hết sức biết ơn khi có thể nhớ mãi về những khuôn mặt trẻ trung và những ký ức tươi đẹp đã trải qua cùng nhau.

Nhưng không lâu sau đó vấn đề bắt đầu nảy sinh.

Những ký ức về quá khứ, điều mà môn đệ thứ nhất đã quên vì anh ta chỉ nghĩ đến tương lai, càng ngày càng dày đặc như sương mù vây quanh mảnh đất nơi họ đang sinh sống. Họ thậm chí không còn nhận ra cả bạn bè và gia đình mình trong màn sương dày đặc đó. Khi ký ức về những người thân yêu biến mất, họ không còn nhớ nổi đã từng mơ ước điều gì cho tương lai. Dần dần, họ trở thành người không nhìn rõ ngay cả một tấc trước mặt, chứ chưa nói đến tương lai xa vời.

Tình hình bên môn đệ thứ hai cũng không mấy khả quan.

Bị mắc kẹt trong những ký ức tươi đẹp, họ không thể chấp nhận được việc thời gian đang trôi qua, những biệt ly đang đến gần, và cả cái chết của những người thân yêu. Những giọt nước mắt từ những trái tim mềm yếu chảy xuống lòng đất và tạo thành một hang động khổng lồ, rồi những kẻ yếu đuối này trốn sâu vào hang động đó.

Thần Thời gian lặng lẽ dõi theo hai môn đệ của mình cùng những môn đồ của họ, chờ đến khi tất cả ngủ say, dưới ánh trăng vằng vặc ông lẻn vào phòng ngủ của họ. Thần Thời gian dùng mảnh Hiện tại sắc nhọn đang cầm chặt trong tay cắt đứt chiếc bóng họ đang đổ bên giường.

Rồi một tay ôm chiếc bóng, một tay cầm bình rỗng, ông bước ra ngoài màn đêm sâu thẳm.

Trước tiên, thần Thời gian lấp đầy chiếc bình rỗng với những ký ức đã bị lãng quên như màn sương dày đặc của môn đệ thứ nhất và các môn đồ của anh ta. Sau đó, ông gom những giọt nước mắt của môn đệ thứ hai và môn đồ của anh ta lại, ôm vào lòng.

Cuối cùng, ông bí mật tìm đến môn đệ thứ ba.

“Thầy tìm đến con muộn như vậy có chuyện gì không thưa thầy?”

Thần Thời gian lặng lẽ đặt từng món đồ mang theo bên mình lên bàn của môn đệ thứ ba. Chiếc bóng đang ngủ, bình ký ức bị lãng quên, và giọt nước mắt trong veo.

Môn đệ thứ ba ngờ ngợ hiểu ra ý đồ của thầy mình, liền hỏi.

“Con có thể giúp họ như thế nào với những thứ này, thưa thầy?”

Thay vì trả lời, thần Thời gian dùng ngón tay nhấc chiếc bóng đang ngủ lên và cho vào bình ký ức. Chiếc bóng loạng choạng trong bình và khi nó cố gắng mở đôi mắt đang nhắm nghiền, thần Thời gian liền thả giọt nước mắt vào trong chiếc bình.

Rồi một điều kỳ lạ đã xảy ra. Giọt nước mắt trở thành đôi mắt của chiếc bóng, chiếc bóng bắt đầu mở to mắt và sống động di chuyển bên trong bình ký ức.

Thần Thời gian đưa chiếc bình chứa ký ức và chiếc bóng cho môn đệ thứ ba, nói:

“Khi họ ngủ, con hãy giúp những chiếc bóng của họ thức.”

Dù là người rất thông thái, nhưng môn đệ thứ ba nhất thời chưa hiểu rõ được ý của thầy mình.

“Ý thầy là hãy để họ có suy nghĩ và cảm nhận ngay cả khi đang ngủ sao? Làm sao điều này có thể giúp ích được cho họ ạ?”

“Những trải nghiệm của chiếc bóng vào ban đêm sẽ giúp trái tim những kẻ yếu đuối như anh hai của con thêm mạnh mẽ hơn, và

giúp cho những kẻ hay quên như anh cả của con nhớ lại những gì họ không nên quên vào sáng ngày hôm sau.”

Sau khi nói xong, thần Thời gian cảm nhận rõ ràng rằng cuối cùng thời gian của mình đã hết.

Nhìn thầy của mình tan biến dần, môn đệ thứ ba vội vã hét lên.

“Xin thầy hãy chỉ bảo thêm cho con. Con làm sao có thể dạy cho họ hiểu tất cả những điều này? Con thậm chí còn không biết nên gọi điều này là gì nữa?”

Thần Thời gian mỉm cười trả lời.

“Không cần hiểu chúng đâu con. Có khi không biết lại tốt hơn. Họ sẽ tự mình hiểu ra điều đó.”

“Vậy xin thầy hãy cho con một cái tên. Con có nên gọi nó là phép màu không? Hay là ảo ảnh?” Môn đệ thứ ba tha thiết tìm kiếm thêm lời chỉ bảo.

“Hãy gọi nó là ‘Giấc mơ’. Từ nay hằng đêm, họ sẽ cùng con mơ những giấc mơ.”

Thần Thời gian đã tan biến đi không để lại bất kỳ một dấu vết.

Penny gấp sách lại với một cảm giác lạ lùng xâm chiếm. Câu chuyện vẫn lạ lẫm và vô lý như lần đầu tiên cô đọc nó hồi còn nhỏ. Giống như một câu chuyện cổ tích vậy. Nhưng trên thế gian này có biết bao nhiêu điều ta chỉ có thể tin chứ không thể hiểu. Tất cả mọi người sống trong thị trấn này đều chấp nhận câu chuyện một cách đương nhiên, cũng như họ chấp nhận chuyện thế gian này sinh ra từ hư không, hay như con người chết đi mặc dù vài phút trước thôi vẫn còn trên đời. Trên thực tế, tất cả chúng ta hằng đêm đều mơ những giấc mơ, môn đệ thứ ba đã mở ra Bách hóa Giấc mơ rồi truyền lại cho các hậu thế của mình và đến bây giờ là Dollargut - tất cả những điều này đều là bằng chứng sống cho sự thật đó.

Penny có cảm giác Dollargut là một nhân vật huyền thoại cô không thể chạm tới. Cô sẽ được nói chuyện riêng với chính Dollargut đó trong cuộc phỏng vấn vào vài ngày nữa thôi. Nửa hồi hộp nửa căng thẳng, Penny cảm thấy bụng dạ bồn chồn và lo lắng. Chắc bây giờ phải về nhà trước đã.

Trở về nhà với đống sách trên lưng, cô không rời cuốn sách Assam đưa cho đến khi chìm vào giấc ngủ. Cô tiếp tục đọc đi đọc lại đến tận ngày phỏng vấn, cho đến khi thuộc lòng câu chuyện.

Mới đó mà đã đến ngày phỏng vấn với Dollargut. Penny đến Bách hóa Giấc mơ ở ngã tư từ rất sớm, cô đang nhìn quanh sảnh tầng một để tìm văn phòng của Dollargut.

Có những người mặc áo phông rão cổ và quần cộc rộng thùng thình làm đồ ngủ, hoặc mặc áo ngủ thuê từ Noctiluka đang lang thang quanh khu vực trưng bày hàng hóa ở sảnh, ngắm nghía các tác phẩm Giấc mơ trên quầy.

“Tác phẩm mới của Kick Slumber đây mà… ‘Giấc mơ trở thành rùa khổng lồ ở Galápagos’ à… Để xem nào, các nhà phê bình khó tính đã cho tận 4,9 điểm cơ đấy! ‘Sự ngoạn mục sâu thẳm trong và ngoài mai rùa!’ Đúng là lời bình luận của mấy tay phê bình không bao giờ được tích sự gì cả.”

Một khách hàng mặc chiếc quần ngủ chi chít hình ngôi sao đang đứng ở quầy “Sản phẩm mới bán chạy nhất”, tay ôm một hộp Giấc mơ ra chiều rất đắn đo. Penny phải có mặt ở văn phòng của Dollargut ở đâu đó tầng một trong vòng 10 phút nữa, nhưng dù có tìm kỹ đến đâu, cô cũng không nhìn thấy một không gian nào đủ sang trọng để có thể dùng làm văn phòng của chủ cửa hàng cả. Penny định hỏi nhân viên, nhưng người phụ nữ trung niên ở quầy lễ tân liên tục bận rộn gọi điện thoại đi đâu đó. Các nhân viên mặc váy lanh thì tất bật đến mức không thèm nhìn Penny lấy một lần.

“Mẹ ơi! Chắc con trượt rồi! Toàn là mấy câu hỏi ngu ngốc. Con đã phân tích rất kỹ các xu hướng giấc mơ trong vòng 5 năm gần đây, mà ông ta không hỏi lấy một câu nào cả!”

Chính lúc đó, Penny bắt gặp một cô gái đi ngang qua nói chuyện điện thoại với giọng rất giận dữ. Không nghi ngờ gì nữa, người này hẳn cũng nộp đơn ứng tuyển và vừa phỏng vấn xong. Penny cố dùng khẩu hình hỏi cô gái cho bằng được.

“Văn. Phòng. Ở. Đâu. Vậy. Ạ?”

Cô gái lạnh lùng chỉ ngón tay lên phía trên rồi biến mất vào đám đông.

Hướng cô gái chỉ là một cầu thang gỗ đi lên tầng hai. Nhìn kỹ mới thấy có một mảnh giấy dán lủng lẳng trên cánh cửa gỗ khép hờ phía bên phải cầu thang, trên giấy ghi dòng chữ “Nơi phỏng vấn”. Không biết có phải do cánh cửa bong tróc, và tờ giấy viết tay nguệch ngoạc hay không mà trông nó giống như một cánh cửa lớp học cũ vậy.

Penny đứng trước cửa, nín thở giấu đi sự căng thẳng. Vừa tự hỏi liệu đây có đúng là văn phòng của Dollargut hay không, cô vừa lịch sự gõ lên cánh cửa đã mở sẵn.

“Ồ, xin mời vào.”

Một giọng nói trầm mạnh mẽ từ trong vọng ra. Một giọng nói quen thuộc. Giọng nói mà thỉnh thoảng cô vẫn nghe qua các cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh và truyền hình, người bên trong chắc chắn là Dollargut.

“Cháu xin phép.”

Bên trong văn phòng hẹp hơn so với nhìn từ bên ngoài. Dollargut đang vật lộn với chiếc máy in cũ sau chiếc bàn dài của mình.

“Mời cô vào, xin lỗi nhưng cô chờ cho một chút được không? Cứ cần in là giấy lại bị kẹt.”

Ông mặc áo sơ mi rất chỉnh tề, trông cao và gầy hơn nhiều so với

khi xuất hiện trên ti vi hay tạp chí. Mái tóc xoăn tự nhiên hơi rối đã bạc gần một nửa. Dollargut cố kéo một tờ giấy có vẻ là đơn ứng tuyển của Penny ra khỏi máy in. Tờ đơn rõ ràng đã nhàu nát và thậm chí còn bị rách ở cuối trang, phần bị rách vẫn kẹt trong máy, nhưng Dollargut trông có vẻ rất hài lòng.

“Chà, được rồi.”

Khi Penny tiến lại gần, ông đưa bàn tay nhăn nheo khô ráp ra bắt tay cô. Penny, rất căng thẳng, lau vội lòng bàn tay dính mồ hôi vào vạt áo rồi mới bắt tay Dollargut.

“Xin chào ngài Dollargut. Cháu là Penny.”

“Chào cô, Penny. Ta đã rất mong được gặp cô.”

Mặc dù đang ở trong văn phòng tồi tàn như một nhà kho, nhưng từ Dollargut vẫn toát lên vẻ sang trọng. Đôi mắt nâu đen của ông, khi nhìn gần, bất chấp tuổi tác sáng long lanh như mắt một cậu bé. Bất giác nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào ông, Penny bèn quay sang chỗ khác.

Văn phòng chất đầy hộp. Có vẻ đều là những giấc mơ. Một vài hộp dường như nằm đây đã khá lâu, ngấm hơi nước nên trông ẩm ướt, một vài hộp lại có vẻ mới được chuyển đến, giấy bọc ngoài vẫn còn sáng loáng.

Như để thu hút sự chú ý của Penny, Dollargut cố tình kéo mạnh chiếc ghế sắt về phía mình và ngồi xuống.

“Cô ngồi đi.” Dollargut chỉ vào chiếc ghế phía Penny.

“Cô cứ thoải mái nhé. Và cái này… cô nếm thử đi, bánh quy yêu thích của ta đấy.” Dollargut đưa cho Penny một chiếc bánh quy hạt trông rất ngon.

“Cháu xin ạ.”

Vừa cắn một miếng bánh, Penny đã thấy hai vai giãn ra, bầu không khí xung quanh cũng nhẹ nhàng lắng xuống. Thật bất ngờ, văn phòng xa lạ này đem đến cảm giác như một không gian rất quen

thuộc. Nó có cảm giác như khi cô thêm "siro bình tâm" vào cà phê ở quán quen, nhưng hiệu quả hơn nhiều. Chiếc bánh quy Dollargut đưa cho cô chắc chắn có một sức mạnh đặc biệt nào đó.

"Ta nhớ rất rõ tên cô." Dollargut mở lời. "Hồ sơ của cô rất ấn tượng. Đặc biệt là đoạn cô viết rằng 'Có đẹp đến mấy thì mơ cũng chỉ là mơ thôi'."

"Dạ? À, vâng, cái đó…."

Lúc này Penny mới nhớ ra, để làm hồ sơ ứng tuyển không mấy dày dạn kinh nghiệm của mình nổi bật hơn và lôi kéo sự chú ý của Dollargut, cô đã viết thêm câu đó vào. Liệu có phải ông gọi cô đến đây để xem mặt đứa nhóc vắt mũi chưa sạch mà dám viết về giấc mơ như vậy? Đáng lẽ cô đã phải thấy lạ ngay từ khi lọt qua vòng xét hồ sơ rồi.

Penny nhanh chóng dò xét nét mặt Dollargut. Nhưng thật may ông không có vẻ gì là "xem con bé ngạo mạn chưa kìa". Ông thực sự đang nhìn Penny với vẻ thích thú.

"Cháu rất vui khi ngài nghĩ như vậy." Vẫn quan sát nét mặt của ông, Penny thận trọng trả lời.

"Vậy đi vào vấn đề chính nhé." Dollargut ngẩng đầu nhìn lên trần nhà như để cân nhắc câu hỏi trong giây lát. Penny vội nuốt nước bọt.

"Cô Penny nghĩ gì về giấc mơ, ta muốn nghe suy nghĩ trung thực nhất của cô." Dollargut hỏi một câu khó trả lời.

Penny hít một hơi thật sâu và cố nhớ lại câu trả lời mẫu trong tập tài liệu chuẩn bị phỏng vấn.

"Cái đó… giấc mơ giúp ta thực hiện những điều ta không thể…" Penny vừa trả lời vừa nhận thấy nét thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của Dollargut. Cô chợt nghĩ có thể cô gái ban nãy cũng trả lời một câu tương tự như vậy.

"Cô có vẻ hoàn toàn khác so với những gì cô viết trong hồ sơ nhỉ?"

Dollargut mân mê tờ giấy, không buồn nhìn Penny.

Penny có cảm giác cái bóng của sự thất bại đang phủ lên đầu mình sau câu trả lời vừa rồi. Cô phải thay đổi tình thế bằng bất cứ cách nào.

“Nhưng, ngay cả khi có thể trải nghiệm những điều ta không thể ở hiện thực, thì giấc mơ cũng không bao giờ có thể trở thành hiện thực được!”

Penny thậm chí không biết mình đang nói gì nữa. Cô chỉ nghĩ rằng phải trả lời khác với những người khác. Vì cô có một cảm giác mạnh mẽ rằng Dollargut muốn như vậy. Nếu như cô qua được vòng xét duyệt hồ sơ bằng câu “mơ cũng chỉ là mơ thôi” đầy táo bạo thì nhất định phải duy trì tính nhất quán.

“Cháu nghĩ rằng kể cả có mơ giấc mơ đẹp đến mấy đi chăng nữa, khi tỉnh dậy, tất cả mọi thứ đều biến mất.”

“Vì lý do gì nhỉ?” Vẻ mặt Dollargut rất nghiêm túc.

Penny bối rối. Làm gì có lý do chính đáng nào cho câu trả lời cô vừa mới nghĩ ra cơ chứ. Mặc dù biết là bất lịch sự, nhưng Penny vẫn nhét vội miếng bánh quy còn lại vào miệng, nhai rồi nuốt thật nhanh hòng mượn sức mạnh của nó.

“Thực ra cũng không có ý gì đặc biệt đâu ạ. Cháu nghe nói rằng khách hàng sẽ quên hầu hết các giấc mơ của họ khi thức dậy. Đó là lý do tại sao cháu viết rằng mơ chỉ là mơ mà thôi. Nhưng cháu cũng nghĩ đó là lý do khiến giấc mơ không thể ảnh hưởng đến hiện thực. Cháu rất thích việc giấc mơ không vượt quá giới hạn như vậy.”

Penny nuốt nước bọt trong miệng khô khốc. Cô buột ra câu trả lời vì nghĩ im lặng quá lâu sẽ không có lợi, nhưng không khó để thấy rằng câu trả lời này đã làm đứt mạch cuộc phỏng vấn.

“Ra vậy, đó là tất cả những gì cô nghĩ về giấc mơ sao?” Dollargut thờ ơ hỏi.

Penny hạ quyết tâm đã đến đây rồi thì phải nói hết những gì đã chuẩn bị. Một khi rời khỏi văn phòng này, có lẽ cô sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai.

“Thực ra, cháu đã đọc *Thần Thời gian và ba môn đệ* vài lần trước khi đến phỏng vấn. Trong câu chuyện, môn đệ thứ ba đã muốn đứng ra cai trị ‘thời gian của giấc ngủ’ trong khi các môn đệ khác không hề hứng thú chút nào.”

Nhìn vẻ mặt Dollargut, có thể thấy việc đọc *Thần Thời gian và ba môn đệ* theo Assam gợi ý quả là một quyết định đúng đắn. Dollagut bắt đầu nhìn lại Penny bằng ánh mắt chăm chú.

“Cháu không hiểu lắm tại sao môn đệ thứ ba lại đưa ra lựa chọn đó. Có vô số khả năng có thể xảy ra trong tương lai mà môn đệ thứ nhất lựa chọn, hơn nữa trong quá khứ của môn đệ thứ hai có rất nhiều kinh nghiệm quý báu. Hy vọng vào tương lai và học hỏi từ quá khứ. Hai điều này rất quan trọng cho việc sống trong hiện tại.” Dollargut khẽ gật đầu. Penny tiếp tục nói.

“Nhưng khi ta ngủ thì sao? Trong lúc ngủ không có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ là ta nằm và thời gian cứ trôi. Nói văn hoa thì là nghỉ ngơi, nhưng chắc chắn sẽ có người trên thực tế coi đó là lãng phí cuộc sống. Vì giống như thể ta mất mấy chục năm cuộc đời chỉ để nằm thôi vậy! Tuy nhiên, thần Thời gian đã giao thời gian của giấc ngủ cho môn đệ thứ ba mà mình yêu quý nhất. Và nói rằng hãy để con người mơ trong khi ngủ. Tại sao vậy ạ?”

Penny giả vờ đặt câu hỏi để có thêm chút thời gian dừng lại suy nghĩ.

“Mỗi khi nghĩ đến giấc mơ cháu lại nghĩ đến câu hỏi này. ‘Tại sao mọi người lại ngủ và mơ?’ Đó chính là vì mọi người đều không hoàn hảo và ngốc nghếch theo cách riêng của mình. Cho dù đó là người chỉ nghĩ về tương lai như môn đệ thứ nhất, hay khăng khăng níu kéo quá khứ như môn đệ thứ hai, thì ai cũng dễ dàng bỏ lỡ mất điều gì đó thực sự quan trọng. Đó là lý do tại sao thần Thời

gian giao cho môn đệ thứ ba thời gian của giấc ngủ để giúp họ. Vì sao ư, nhiều khi chỉ cần ngủ một giấc thật ngon cũng giúp làm tan biến những phiền muộn của ngày hôm qua và cho ta thêm sức mạnh để sống tiếp ngày hôm nay, phải không ạ? Chính là điều đó. Cho dù không mơ và ngủ một giấc thật ngon hay là mơ một giấc mơ được bán tại đây, ai cũng sẽ sử dụng thời gian ngủ của mình để sắp xếp lại ngày hôm qua và chuẩn bị cho ngày mai. Nếu nghĩ như vậy, thì thời gian ngủ không còn vô ích nữa."

Penny đã cố sắp xếp một cách hợp lý nội dung trong sách. Hôm nay chính cô cũng cảm thấy bất ngờ về sự lưu loát của mình. Người lớn dạy rằng phải đọc nhiều sách quả không sai. Mượn đà tự tin này, Penny muốn trở thành một ứng viên thật ấn tượng.

"Cháu nghĩ là… ngủ và mơ… giống như một dấu phẩy được Chúa cẩn thận thêm vào giữa đường kẻ của dòng đời chảy trôi không ngừng này."

Penny kết thúc câu trả lời của mình một cách rất hào hứng. Thật khó để đọc được nét mặt của Dollargut. Penny lo lắng không biết câu trả lời vừa rồi có hơi khoa trương không nên mím chặt miệng im lặng. Cô thầm trách mình đáng lẽ phải biết dừng lại khi bầu không khí còn đang tốt.

Thời gian tiếp tục trôi trong căn phòng. Chỉ cách có một cánh cửa, bên ngoài kia bách hóa vẫn nhộn nhịp khách hàng, vậy mà trong văn phòng của Dollargut lại im lặng như tờ. Penny đột nhiên khát nước.

Dollargut viết sột soạt gì đó lên đơn ứng tuyển của Penny.

"Rất tốt, cô Penny. Có vẻ như cô có suy nghĩ rất sâu sắc về giấc mơ." Ông rời tay khỏi tờ đơn, đan hai tay lại trước mặt và nhìn thẳng vào mắt Penny.

"Vậy để ta hỏi cô một câu cuối cùng. Như cô cũng biết, có rất nhiều cửa hàng giấc mơ khác ngoài Bách hóa Giấc mơ trên con phố này. Có lý do cụ thể nào khiến cô muốn làm việc tại cửa hàng

của chúng tôi mà không phải nơi khác không?”

Penny toan nói là vì cô thích được trả lương cao, nhưng đã kịp dừng lại ngay vì nghĩ rằng như thế hơi thẳng thắn quá trong lần gặp đầu tiên. Penny chậm rãi lựa chọn từ ngữ trong đầu và trả lời.

“Các cửa hàng bán giấc mơ cảm giác mạnh đang mọc lên như nấm. Ngài cũng đã có lần đề cập đến hiện tượng này trong cuộc phỏng vấn với tờ *Nằm mơ không bằng giải mộng* rồi ạ. Một vài cửa hàng còn cố tình khiến những người đã ngủ đủ giấc rồi phải ngủ tiếp và đến mua những giấc mơ vô nghĩa chỉ để mua vui. Nhưng cháu nghe nói rằng Bách hóa Giấc mơ của Dollargut thì không như vậy. Cửa hàng của ngài chỉ để khách hàng mơ đến chừng nào họ cần và luôn nhấn mạnh rằng hiện thực mới là điều quan trọng. Đó hẳn cũng là điều mà thần Thời gian mong đợi ở môn đệ thứ ba. Cai trị ở mức độ vừa phải không can thiệp vào hiện thực. Vì vậy, cháu đã nộp hồ sơ xin làm việc tại đây.”

Dollargut lúc đó mới nở nụ cười thật tươi. Penny nghĩ rằng ông trẻ hơn đến chục tuổi khi cười. Đôi mắt nâu đen của ông dịu dàng nhìn cô nhân viên mới.

“Cô Penny, từ mai cô đi làm được không?”

“Đương nhiên là được ạ!”

Tiếng ồn ào của khách hàng bên ngoài lúc này dường như mới tràn vào trong văn phòng yên tĩnh. Đó chính là khoảnh khắc Penny giành được công việc đầu tiên trong đời mình.

Ngày bùng nổ doanh thu

Penny được một phen chạy đứt hơi ngay ngày đi làm đầu tiên. Mồ hôi cô lấm tấm nơi sống mũi. Chẳng là sáng nay Penny ngủ quên, sau bữa tiệc mừng trúng tuyển với gia đình tối qua, cô còn buôn chuyện điện thoại với bạn bè đến tận khuya.

Nhất là Assam cứ muốn nghe đi nghe lại chuyện cuốn sách mình cho Penny mượn đã có ích thế nào trong buổi phỏng vấn.

“Cậu trả lời như thế rồi sắc mặt Dollargut thay đổi thế nào cơ?”

“Ôi, Chúa ơi. Chính quyển sách mình cho mượn đã giúp Penny công thành danh toại cơ đấy! Chính quyển sách Assam này cho mượn.”

Penny phải hứa sẽ chiêu đãi Assam một bữa ra trò thì mới có thể cúp máy đi ngủ.

Đường phố hôm nay đông đúc đến lạ kỳ, tấp nập người dân thị trấn cùng những vị khách đang ngủ say. Penny hớt hải lách qua đám đông, vừa rảo bước vừa liên tục xin lỗi vì va phải ai đó. Cô chỉ dám dừng lại thở khi đã tới con hẻm ngay sau Bách hóa Giấc mơ. Thật may vẫn chưa muộn.

Mùi hoa quả nướng cùng mùi sữa nóng thơm lừng tràn ngập cả con hẻm. Penny định mua một xiên hoa quả vì dậy muộn chưa kịp ăn sáng nhưng mọi người đứng xếp hàng quá dài.

“Sao hôm nay lại đông thế không biết.”

Chủ xe bán thức ăn ở hẻm sau lắc đầu lè lưỡi nhìn hàng khách dài. Một tay ông lật xiên hoa quả nướng, một tay khác dùng muôi khuấy một nồi lớn. Trong nồi, sữa hành tây chuyển màu vàng nhạt đang sôi sùng sục. Đó là món đồ uống rất được ưa chuộng tại đây, chỉ cần nhấp một ngụm sữa nóng, bạn sẽ ngủ say đến nỗi ai cõng đi cũng chẳng hay.

Trước xe bán thức ăn đã có nhiều người đang nhâm nhi cốc sữa hành của mình. Trái với vẻ mãn nguyện của những vị khách lớn tuổi mệt mỏi, mấy đứa nhỏ nhăn nhó khi phải uống thứ sữa này. Thậm chí có đứa còn cố tình văng sữa tung tóe xuống đường.

“Cậu nhỏ kia, không được làm bẩn đường như thế chứ!”

Từ đâu xuất hiện một Noctiluka, thò bàn chân trước xù lông của mình xen vào giữa Penny và cậu bé. Noctiluka này nhỏ hơn Assam rất nhiều, vừa càu nhàu vừa bắt đầu lau chỗ sữa bị đổ. Penny nhanh chóng rời đi, sợ ướt mất tất. Hôm nay cô không đi giày để chạy được thoải mái hơn.

Không mang giày ở thị trấn này chẳng phải điều gì kỳ lạ. Các vị khách để chân trần du hành tới đây trong giấc ngủ nên đường phố được giữ sạch sẽ như trong nhà vậy. Người dân thị trấn chẳng biết từ lúc nào cũng chỉ đi tất mỗi khi không cần ra ngoài lâu.

Nhưng những yêu tinh Leprechaun làm và bán giày qua nhiều thế hệ đã phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng chưa từng thấy. Ai ai cũng chỉ mua tất mới chứ chẳng thay giày khiến doanh thu bán giày của chúng ngày càng sụt giảm.

Thế là chúng đánh liều nhảy qua lĩnh vực sáng tạo giấc mơ và bắt đầu mở rộng việc kinh doanh. Nghe Assam bảo, sau khi chuyển đổi mô hình, doanh số bán hàng của chúng đã tăng 1.000%. Thông tin này có vẻ đáng tin cậy. Vì hồi xưa tiệm giày của Leprechaun nằm tuốt tận ngoại ô với giá thuê mặt bằng rất bèo, vậy mà nay chúng đã chuyển đến giữa ngã tư trung tâm sầm uất này rồi.

Penny liếc vào cửa sổ khi băng qua cửa hàng của các yêu tinh

Leprechaun. Một tờ thông báo lớn được dán trên cửa kính cùng rất nhiều áp phích quảng cáo sản phẩm, nên không tài nào nhìn rõ được bên trong.

Những đôi giày có cánh, bạn đang tìm?

Hay giày trượt giúp chạy nhanh như gió,

hay giày vịt lặn bơi duyên dáng đó?

Nhanh chân nào, vào cửa tiệm chúng tôi!

Nếu bạn muốn tìm những giấc mơ nơi bạn có thể bay,

để chạy thật nhanh, hay để bơi duyên dáng như nàng tiên cá,

bạn sẽ tìm thấy các giấc mơ tuyệt vời được làm với kỹ thuật tinh tế của Leprechaun trên tầng ba Bách hóa Giấc mơ bên cạnh!

“Ba ơi, mua cho con đôi giày có cánh nha ba.”

“Giày đó nhanh hỏng lắm. Ta nên chọn loại ít tính năng phụ, chỉ cần có đế thật chắc chắn thôi.”

“Ứ đâuu… con sẽ nằm xuống đất cho xem.”

Penny đi qua hai cha con đang dùng dằng trước tiệm giày, đặt chân đến trước Bách hóa Giấc mơ nơi cô sẽ bắt đầu làm việc từ hôm nay.

Penny lấy trong túi ra đôi giày mới và xỏ vào, cầm chiếc gương nhỏ soi đi soi lại xem mặt có bị dính gì không. Tóc ngắn gọn gàng, chiếc mũi nhỏ với đôi mắt to sáng lấp lánh. Trông mình cũng không đến nỗi tệ, Penny tự nhủ, tuy còn bận lòng vì áo sơ mi chưa kịp là, nhưng giờ cô cũng chẳng làm gì được nữa.

Vừa bước chân qua cửa, Penny đã bị lẫn vào đám đông khách hàng đang tấp nập mua sắm bên trong. Một nhân viên đang đọc thông

báo qua micro tại quầy lễ tân giữa sảnh. Chính là người phụ nữ đúng tuổi liên tục bận rộn gọi điện thoại đi đâu đó hôm qua.

“Chúng tôi xin thông báo một lần nữa. Tất cả quý khách hàng từ phương xa tới đều được áp dụng hình thức thanh toán sau. Quý vị có thể ra về sau khi nhận sản phẩm từ nhân viên cửa hàng. Này, hai đứa nhỏ kia! Hai đứa thì phải trả tiền chứ, nhanh lại đây!”

Hai anh em mặt đầy tàn nhang định nhanh chân lẻn qua cửa sau nhưng bất thành, đành phải lê bước đến quầy tính tiền.

Penny bối rối không biết nên đến phòng Dollargut trước hay nên đeo tạp dề của nhân viên vào trước. Lẫn trong đám đông khách hàng, cô đang phân vân không biết nên thế nào thì bỗng có ai đó kéo vạt áo của Penny, đẩy cô vào phía trong quầy lễ tân.

“Này nhóc, cháu là nhân viên mới đúng không? Làm việc ở đây thì đầu óc phải luôn tỉnh táo mới được. Nhất là những ngày đông khách như thế này.”

Cô nhân viên đứng tuổi vừa đọc thông báo tươi cười nói với Penny.

“Cô là Weather, quản lý tầng một. Xưng hô cấp trên cấp dưới bất tiện lắm, cháu cứ gọi cô là cô Weather được rồi. Ta có đứa con gái tầm tuổi cháu và một bé trai còn nhỏ, ta làm việc ở đây được ba mươi năm rồi. Giới thiệu bản thân thế chắc là đủ rồi nhỉ?”

Cô Weather có gương mặt phúc hậu và phong thái cởi mở. Chỉ có điều bây giờ trông cô mệt mỏi quá. Mái tóc xoăn màu hung của cô rũ xuống, giọng nói thì khản cả đi.

“Chào cô Weather. Cháu là Penny, nhân viên mới. Không biết, cháu… phải làm gì trước tiên ạ?”

“Dollargut cũng đã dặn ta phải hướng dẫn khi cháu tới. Nhóc biết là bách hóa của chúng ta từ tầng một đến tầng năm có bán nhiều loại giấc mơ khác nhau rồi phải không nào? Tầng một thì có ta, Dollargut và những nhân viên kỳ cựu thay phiên nhau tiếp khách

nên cháu không cần bận tâm. Vì tầng một chỉ bán những giấc mơ đặc biệt nên thường sẽ không nhận nhân viên mới. Bây giờ nhóc đi từ tầng hai lên tầng năm, gặp quản lý của mỗi tầng trước đã nhé. Nghe qua về từng tầng rồi báo cho ta biết nhóc muốn làm việc ở tầng nào là được. Tuy nhiên nếu không có quản lý nào ưng thì chắc nhóc phải về nhà thôi."

Thấy Penny căng thẳng trợn tròn mắt, cô Weather vội xua tay.

"Ta đùa thôi."

Có vẻ nóng, cô cởi áo khoác đang mặc trên người và ném sang một bên. Áo sơ mi của cô ướt đẫm mồ hôi mặc dù máy lạnh vẫn đang chạy.

"Thôi, cháu đi nhanh đi. Cô phải tiếp khách đây. Hôm nay đông thật đấy."

Penny rời khỏi quầy lễ tân. Khách hàng từ xung quanh bu lại nhanh đến mức chỉ một thoáng Penny đã chẳng nhìn thấy cô Weather đâu nữa, chỉ còn nghe giọng cô khàn khàn vang lên.

"Thưa quý khách, vậy giấc mơ 'Gặp lại người bạn cũ' thì sao ạ? Chúng tôi chỉ còn duy nhất một sản phẩm ở góc Ký ức trên tầng hai! Được không ạ? Người bạn nào sẽ hiện ra trong mơ ạ? Cái đó thì tôi cũng không chắc chắn. Có lẽ sẽ là một trong những người bạn thời thơ ấu của quý khách chăng?"

"Giấc mơ 'Kỳ nghỉ bốn ngày ba đêm ở Maldives' vừa về đã hết sạch hàng rồi ạ."

"Thưa quý khách, đấy là giấc mơ đã được đặt trước bởi một vị khách khác. Xin vui lòng không bóc giấy gói ra ạ."

"Loạt 'Giấc mơ lạ thường đánh thức năm giác quan' của Chuck Dale vừa được các vị khách tuổi teen ghé qua mua hết mất rồi ạ."

"Tất cả các tầng đều sắp hết hàng. Xin thông báo sắp hết hàng!"

Penny đi về phía thang máy, bỏ lại sau lưng giọng nói mệt mỏi của cô quản lý. Nhưng hỡi ôi đã có một hàng khách dài đang đứng đó,

chắc phải chờ rất lâu mới tới lượt mất, nên Penny quyết định dùng cầu thang bộ phía văn phòng Dollargut để lên tầng. Cô đắn đo định ghé qua văn phòng chào Dollargut, nhưng trước cửa phòng có dán một mảnh giấy viết vội dòng chữ "Có việc ra ngoài" nên cô quyết định gác việc chào hỏi lại sau vậy. Có vẻ máy in của Dollargut vẫn đang hỏng.

Các bậc cầu thang gỗ cao đến nỗi mới lên đến tầng hai mà hai bắp đùi Penny đã nhói buốt. Cô thầm nghĩ hằng ngày làm việc ở đây chỉ cần chăm chỉ đi cầu thang bộ thôi thì chắc cũng chẳng cần tập thể dục thêm nữa.

Tầng hai sạch bong không một hạt bụi. Những chiếc đèn hắt sáng được lắp đều chằn chặn vào nội thất gỗ đơn giản, các ngăn trưng bày sản phẩm cũng cách đều nhau như được đo bằng thước.

Hầu hết các kệ bày sản phẩm đều trống, chắc do đã bán hết hàng. Những sản phẩm còn lại được bày rất ngay ngắn, dải nơ trên hộp cũng được thắt cân đối. Những nhân viên đeo tạp dề đi lại giữa các kệ trưng bày, có vẻ lo khách hàng cầm sản phẩm lên xem rồi đặt xuống lung tung.

Khác với tầng một chỉ trưng bày một số ít sản phẩm đắt tiền đang được ưa chuộng, những phiên bản giới hạn đặt hàng riêng, thì trên tầng hai này là nơi bày bán những sản phẩm phổ biến hơn. Tầng hai còn được gọi là tầng Đời sống thường nhật, nơi bán những giấc mơ giản đơn như đi du lịch, gặp gỡ bạn bè, hoặc ăn những món ăn ngon miệng.

Ngay phía trước cầu thang nơi Penny đang đứng là một kệ trưng bày với tấm biển đề "Góc Ký ức" chứa những sản phẩm được bọc trong hộp da cao cấp có ghi "Không hoàn tiền khi hàng đã mở". Cũng chỉ còn lại một vài giấc mơ thôi.

Một khách hàng đứng xem sản phẩm gọi nhân viên đi ngang qua.

“Giấc mơ này là gì vậy?”

“Đó là giấc mơ về kỷ niệm thời thơ ấu ạ. Một kỷ niệm mà quý khách trân quý sẽ được tái hiện trong mơ. Nội dung giấc mơ sẽ khác nhau tùy mỗi người. Như tôi thì đã mơ nằm gối đầu lên chân mẹ và được bà lấy ráy tai cho. Tôi cảm nhận được rõ mùi hương của mẹ, vô cùng khoan khoái dễ chịu. Thật là một giấc mơ ngọt ngào.”

Nhân viên nọ mơ màng nhìn vào khoảng không.

“Vậy tôi lấy cái này. Mua vài cái một lúc có được không?”

“Đương nhiên rồi ạ, có rất nhiều khách hàng mua hai đến ba giấc mơ một đêm đó thưa quý khách.”

Penny kiễng chân lên nhìn quanh khắp tầng. Một người đàn ông trung niên, có vẻ là quản lý của tầng này, đang trao đổi với một khách hàng trong góc được trang trí như phòng ngủ hiện đại. Penny rón rén tiến lại gần, cẩn thận để không làm cản trở cuộc trò chuyện của họ.

Không khó để nhận ra người đàn ông này là quản lý. Bởi vì, không giống như những nhân viên khác đeo tạp dề có gắn huy hiệu bạc hình số hai ở eo, ông mặc một chiếc áo gilê sang trọng với huy hiệu cài trên ngực. Ở ông toát ra vẻ mạnh mẽ và cứng rắn.

“Sao anh lại không cho tôi mua hàng cơ chứ?”

Một khách hàng nam có vẻ hoang mang đang thắc mắc với người quản lý.

“Hiện giờ tâm trí quý khách dường như đang rất bộn bề, để lần sau mua có hơn không ạ? Vì nếu ngài cứ cố chấp mơ ở trạng thái tinh thần như thế này thì độ sắc nét của giấc mơ sẽ bị giảm đáng kể. Lúc này tôi nghĩ tốt hơn hết là quý khách nên ngủ một giấc thật sâu. Tôi nói thế này có vẻ hơi nhiều chuyện, nhưng theo kinh nghiệm của tôi thì đến 99% là giấc mơ của quý khách sẽ bị gián đoạn vì những suy nghĩ linh tinh trong đầu. Nó sẽ biến tướng

thành một giấc mơ hoàn toàn khác đấy. Sữa hành tây bán ở hẻm bên cạnh cực kỳ thơm ngon. Nó sẽ giúp quý khách ngủ ngon hơn. Tôi nghĩ ngài nên uống một cốc rồi ngủ thật sâu thì tốt hơn đấy ạ."

Vị khách lẩm bẩm gì đó rồi đi về phía thang máy. Người đàn ông trông có vẻ là quản lý liền lấy khăn tay lau sạch sẽ hộp giấc mơ khách hàng kia vừa xem rồi xếp ngay ngắn lại lên quầy.

"Xin lỗi… Chú có phải là quản lý tầng hai không ạ?"

Penny gọi khẽ hết mức có thể. Chiếc quần là ly thẳng tắp, đôi giày không một vết bẩn, bộ ria mép được cắt tỉa cẩn thận, mái tóc quá ngắn để có thể tạo kiểu cầu kỳ nhưng cũng được vuốt keo vô cùng tỉ mẩn, tất cả khiến ông toát ra một vẻ khó gần.

"Đúng rồi, tôi là quản lý Viggo Myers. Cô là nhân viên mới hả?"

"À, vâng. Cháu là Penny. Làm sao chú biết cháu là người mới vậy ạ?"

Penny áp chặt tay vào má, tự hỏi không lẽ trên mặt mình ghi dòng chữ "trẻ con" hay "ngốc nghếch".

"Bình thường không có khách hàng nào tự bắt chuyện với tôi cả. Họ đều tìm đến các nhân viên khác. Mọi người thường nói rằng trông tôi rất khó gần. Tôi thì chẳng bận tâm mấy. Dù sao, nếu cô không phải khách hàng, cũng không phải nhân viên tôi biết mặt, thì chắc chắn chỉ có thể là nhân viên mới thôi."

Myers khoanh tay trước ngực, nhìn Penny với vẻ nghiêm nghị.

"À, đúng rồi. Cô đang đi tham quan từng tầng hả? Nghĩ lại hình như ông chủ cũng có nói qua với tôi rồi thì phải."

"Vâng. Đúng rồi ạ."

"Được rồi, thế cô có điều gì muốn biết về tầng của tôi không?"

Penny tò mò nhất là làm sao có thể buộc hai cánh nơ giống hệt nhau thế kia được, nhưng đã cố gắng kìm lại và hỏi câu nghiêm túc hơn.

“Tại sao chú không bán giấc mơ cho vị khách vừa rồi ạ?”

“Câu hỏi hay đấy.”

Myers gỡ hai cánh tay đang khoanh trước ngực, đưa bàn tay gõ nhẹ lên quầy trưng bày sản phẩm.

“Tất cả giấc mơ ở tầng này đều là những sản phẩm tốt nhất do chính tôi trực tiếp lựa chọn và nhập về. Tôi rất ghét khi mọi người tùy tiện mua hàng rồi đánh giá là ‘Giấc mơ này thật vớ vẩn’. Hãy nhớ cho kỹ, nếu cứ bán hàng lung tung thì sẽ chẳng thu được lợi nhuận từ giấc mơ nào đâu.”

Penny chỉ biết qua rằng tất cả các giấc mơ bán cho khách hàng từ phương xa đến đều được thanh toán sau, do không rõ lợi nhuận được nhắc đến là gì nên cô gật gù giả vờ hiểu.

“Nghe nói nhân viên mới bây giờ chỉ cần nộp lý lịch sơ sài rồi qua vòng phỏng vấn với ngài Dollargut là được nhận đúng không?”

Myers làu bàu như thể đang nói một mình.

“À vâng… thì, cháu cũng vậy.”

“Thật chẳng ra sao. Tôi đang tính sát hạch thêm vòng nữa để tuyển nhân viên vào tầng hai này. Những người thấu hiểu bản chất không chắc chắn và không liên tục của giấc mơ, đồng thời nâng niu những sản phẩm vừa nhẹ nhàng lại vừa có phần kịch tính như thế. Hừm, tạm thời thế. Hồi đại học, tôi đã theo đồng thời hai chuyên ngành ‘Đạo diễn hình ảnh giấc mơ’ và ‘Khoa học não bộ giấc mơ’. Nhiều luận văn của tôi cũng đã được đăng trên các tạp chí khoa học. Những kiến thức đó hiện giúp ích cho tôi rất nhiều trong công việc. Cô Weather được đảm nhận vị trí quản lý tầng một nhờ làm việc cùng ngài Dollargut lâu năm. Chỉ mình tôi lên được chức quản lý tầng này bằng thực lực của mình thôi. Cô có nghĩ là do tôi may mắn không?”

“Dạ không. Chú thực sự rất tài giỏi ạ.”

Penny không muốn phải qua một vòng sát hạch nữa với Myers chỉ

để được làm việc ở tầng hai. Myers dường như cũng nhận ra điều đó nên lùi lại một bước rồi quát tốp nhân viên.

“Nào, chuyển những sản phẩm còn lại ở hàng thứ ba xuống hàng thứ nhất đi! Nhanh tay lên nào.”

“Vâng, thưa sếp!”

Viggo Myers vừa dứt lời, tất cả nhân viên tầng hai đồng loạt bận rộn bắt tay vào việc. Tạp dề vải lanh của họ phẳng phiu như vừa mới là. Penny vô thức kéo phẳng chiếc áo sơ mi nhăn nhúm của mình rồi đi về phía cầu thang lên tầng ba.

Không khí ở tầng ba vui vẻ hơn tầng dưới nhiều. Những áp phích giới thiệu sản phẩm dán chằng chịt trên tường hài hòa với nhau lạ lùng như một lớp giấy dán tường tinh tế, loa đang phát một bài hát thịnh hành.

Không chỉ nhân viên mà ngay cả những khách hàng ở đây trông cũng thật hào hứng. Một nhân viên cầm trên tay hộp giấc mơ màu mè với họa tiết trái tim hồng nhạt đang tư vấn rất niềm nở cho khách.

“‘Giấc mơ lạ thường đánh thức năm giác quan’ của Chuck Dale luôn cháy hàng ạ. Giấc mơ của Kiss Groer thì sao ạ? Nếu may mắn, quý khách sẽ mơ được hẹn hò với người mình thích ở một nơi cực kỳ sang trọng.”

Khi vị khách tỏ vẻ hứng thú, nhân viên nói thêm, cố tình để khách nửa nghe được nửa không.

“Có điều là tùy vào trạng thái tinh thần của quý khách mà đôi khi một người xa lạ nào đó lại hiện ra.”

Những nhân viên trên tầng ba trông thật thoải mái. Tạp dề của họ cũng được biến tấu theo sở thích của mỗi người. Có người may thêm viền ren thành tạp dề kiểu công chúa, có người thì gắn thêm huy hiệu hình những nhà sáng tạo giấc mơ yêu thích của mình.

Một nhân viên đang bận rộn thay những bóng đèn nhỏ trong tủ trưng bày thì đáp thêm một chiếc túi lớn trước tạp dề để nhét đầy các thanh sô cô la trong đó.

Penny nãy giờ cứ mải tìm xem quản lý của tầng này ở đâu, nhưng nhìn mãi cũng chẳng thể nhận ra ai ăn vận đặc biệt hơn hay trông có vẻ giàu kinh nghiệm hơn những người khác. Cô tiến đến gần một nhân viên mặc tạp dề trơn giản dị đang lau tủ trưng bày sản phẩm.

“Xin lỗi, chị cho em hỏi ai là quản lý của tầng này ạ? Em là nhân viên mới, đang đi tham quan từng tầng.”

“Ôi chao, nhân viên mới! Tôi là quản lý đây! Tên tôi là Mogberry, quản lý tầng ba.”

Người phụ nữ tự giới thiệu mình là Mogberry, mặc đồng phục giống những nhân viên bình thường khác. Cô có mái tóc ngắn, xoăn, được buộc túm lại phía sau nhưng những sợi tóc con trên đỉnh đầu vẫn đâm chỉa ra tứ phía.

Penny cúi gập người để chào. Mogberry trông còn rất trẻ so với chức quản lý. Hai má đánh phấn hồng lại càng làm cô trẻ hơn tuổi.

“Em tên là Penny. Em lên đây tham quan theo lời của ngài Dollargut ạ.”

“Tôi có nghe nói rồi. Chào mừng em đến tầng ba nhé!”

Mogberry tươi cười chào đón Penny.

“Tầng này tập trung bán những giấc mơ năng động và mang tính đột phá. Ồ, Penny. Xin lỗi em một chút nhé. Thưa quý khách, không biết quý khách đang tìm giấc mơ nào ạ?”

Mogberry tạm dừng câu chuyện với Penny và quay sang hỏi vị khách hàng đang loanh quanh gần đó.

“Quý khách cứ cho tôi biết sở thích của mình, tôi sẽ giúp quý khách lựa chọn một giấc mơ phù hợp.”

Vị khách, có vẻ là học sinh cấp hai, mặc quần đùi thể thao và áo

chạy đã cũ, cổ áo rão đến tận ngực. Có lẽ cậu đang lạnh nên cứ xoa xoa hai bên cánh tay mình.

“Cháu muốn mơ được mọi người chú ý đến. Nếu được là trung tâm của vũ trụ thì càng tốt. Lần trước, cháu mơ đọc rap siêu đỉnh trong lễ hội của trường, tất cả học sinh trong trường đã xếp hàng để xin chữ ký, chất cực kỳ luôn.”

“Cũng không còn nhiều sản phẩm lắm… Ồ, xê ri phim viễn tưởng này thì sao ạ? Dạo này có rất nhiều siêu phẩm anh hùng. Trong giấc mơ, quý khách có thể trở thành anh hùng thép đỏ hoặc quái vật màu xanh có sức mạnh phi thường. Celine Gluck là một nhà sáng tạo rất chú ý đến tiểu tiết, nên chắc chắn quý khách sẽ chìm đắm nhập vai trong giấc mơ của mình.”

“Hôm nay cháu cũng vừa đi xem phim siêu anh hùng về! Hay quá! Cho cháu một hộp đi ạ.”

Mogberry mỉm cười hài lòng vì bán được thêm một sản phẩm. Cậu học sinh kẹp hộp giấc mơ vào nách rồi sang quầy đối diện để xem tiếp các giấc mơ khác.

Penny nhìn theo hướng cậu chàng vừa đi khỏi, chợt nhớ ra thông báo dán trên cửa kính tiệm giày của các yêu tinh Leprechaun.

“Nghe nói ‘Giấc mơ bay’ của yêu tinh Leprechaun trưng bày ở tầng ba đã bán hết rồi ạ?”

Mogberry đang tươi tỉnh, bỗng nhiên nhăn mặt cau mày. Cô bĩu môi nói.

“Giấc mơ bay thì lúc nào mà chẳng hết hàng. Nhưng em biết không? Cái lũ yêu tinh Leprechaun khôn lỏi ấy! Ngay khi biết lũ nhóc yêu tinh làm giày nhảy sang kinh doanh giấc mơ tôi đã không ưa rồi. Thật đúng như tôi nghĩ, thỉnh thoảng chúng còn cố tình trộn cả những giấc mơ hai chân nặng như chì không thể nhấc lên nổi vào trong hộp giấc mơ giao cho chúng ta. Thế mà chúng còn huênh hoang khoe đó là sự nhạy bén trong kinh doanh cơ đấy.

Chúng dám bảo phải làm vậy mới thu lợi được nhiều hơn. Khi tôi cảnh cáo, chúng còn lên mặt bảo tôi đừng ý kiến ý cò nếu không muốn bị mất nguồn hàng vì chỉ có chúng mới làm được những giấc mơ bay thôi. Thật không thể tin được!"

Penny thấy hối hận vì không tìm hiểu trước về định giá giấc mơ. Tại sao bán giấc mơ chân nặng như chì không cử động được lại thu nhiều lợi nhuận hơn? Ngay từ đầu, cô đã không hiểu Mogberry nói gì. Cô từng nhìn thấy vài cuốn sách về kinh tế như *Kinh tế học giấc mơ trả sau* hay *Bán giấc mơ, tậu nhà lầu* nhưng không đủ can đảm để đọc. Penny rất dở trong mấy việc liên quan tới tính toán và tiền bạc. Muốn hỏi Mogberry nhưng lại sợ mình sẽ không được nhận việc ở tầng nào nếu trông ngu ngốc như vậy, nên cô quyết định im lặng.

"Ngài Dollargut quá cảm tính trong chuyện này. Tôi nghĩ cần phải chấm dứt hợp đồng với lũ yêu tinh Leprechaun!"

Quản lý tầng ba, Mogberry, càng nói càng tỏ rõ vẻ bất mãn. Vì quá phấn khích nên cô bắn nước bọt tứ tung trong khi nói, những lọn tóc xoăn ngắn trên đỉnh đầu chỉa ra như lò xo. Giờ thì có vẻ đám tóc lởm chởm bên ngoài còn nhiều hơn phần tóc được cô buộc túm phía sau.

Khi những lời phàn nàn của Mogberry càng lúc càng nhàm chán và không có dấu hiệu dừng lại, Penny kín đáo tìm cách trốn lên tầng bốn. Thật may sao, đúng lúc này, Mogberry chộp lấy một nhân viên đi ngang qua để tiếp tục càm ràm về lũ yêu tinh Leprechaun, tạo điều kiện cho Penny rời khỏi tầng ba thật tự nhiên.

Penny đặt rất nhiều kỳ vọng vào tầng bốn. Tầng bốn bán giấc mơ trưa, là nơi yêu thích của rất nhiều động vật và khách hàng trẻ em chỉ ngủ cả ngày. Nói cách khác, đó là nơi bạn được làm việc quanh toàn những vị khách dễ thương.

Penny khấp khởi đi lên tầng bốn. Đây đó là những vị khách xinh xắn, đáng yêu, nhưng còn có những khách hàng lớn tuổi và cả đám động vật hoang dã nên nơi đây vẫn khá khác so với những gì cô tưởng tượng. Tầng bốn thấp hơn hẳn những tầng khác. Kệ trưng bày sản phẩm chỉ cao đến mắt cá chân, làm người ta có cảm giác như đến thăm một khu chợ trời khổng lồ với hàng hóa được bày trên những tấm chiếu vậy.

Penny đứng dựa vào tường, tránh những khách hàng lười đang nằm chắn ngang lối đi, và một em bé đang cù lét chú lười rồi cười khanh khách. Dưới kệ sản phẩm có treo biển "Giấc mơ chơi đùa với chủ", một chú chó già lông đã rụng nhiều, đang nằm rạp xuống đất, khụt khịt mũi, cẩn trọng lựa chọn giấc mơ cho mình. Penny bước sang một bên để tránh làm phiền khách.

"Cốc cốc."

Penny bỗng giật bắn mình khi có ai đó gõ vào lưng cô. Quay lại, cô thấy một người đàn ông tóc xõa dài trong bộ áo liền quần đang nhìn mình chăm chú.

"Này cô bé, nhân viên mới hả? Đến đây thì phải tìm tôi trước chứ, không phải sao?" Anh chàng tinh quái nói.

"À, chào anh ạ. Tôi là Penny. Tôi mải tham quan nên… anh là quản lý tầng bốn ạ?"

"Đương nhiên, tôi Speedo, là quản lý ở đây! Không tôi thì còn ai khác phụ trách tầng bốn được cơ chứ?"

Speedo, quản lý tầng bốn, nói liến thoắng.

"Ở đây bận rộn lắm. Chúng tôi vô cùng đắt hàng. Mà cô có biết điều gì quan trọng nhất ở tầng này không?"

Speedo dường như quyết định tự dẫn dắt cuộc trò chuyện khi thấy Penny chỉ biết đứng ngây ra.

Nhận thấy điều này, Penny đành lịch sự tỏ vẻ cực kỳ tò mò trước câu hỏi, Speedo liền hất tóc rồi ngạo mạn vênh cằm. Trên cằm anh

ta có chưa đến mười cọng râu mọc thưa thớt. Penny dán mắt vào chiếc cài áo trên ngực Speedo để không phải nhìn vẻ mặt của anh ta. Một chiếc cài áo bạc hình số 4 sáng lấp lánh.

“Đúng là cô không biết rồi. Nghe cho kỹ đây. Khách hàng mơ trong khi ngủ trưa, nhỡ lại ngủ quá giấc thì sẽ rất phiền phức, phải không nào? Trẻ con ngủ nhiều thì sẽ quấy, động vật nếu ngủ sâu sẽ dễ bị tấn công. Nên nếu không đủ tự tin thì đừng bán. Đằng nào doanh thu các tầng khác cũng đủ lo cho tất cả chúng ta rồi.”

Speedo, quản lý tầng bốn, liên tục ra vẻ ta đây. Chắc thời gian vừa qua anh ta cũng ấm ức vì không có ai để lên mặt.

“Cô không tò mò muốn biết gì về tôi à?”

“À, ừm…”

Penny cố gắng nặn ra câu hỏi, nhưng Speedo không chờ cô quá năm giây.

“Mọi người hay thắc mắc tại sao tôi chỉ mặc bộ áo liền quần này! Cô cũng muốn hỏi điều đó đúng không?”

Tuy không cố tình nhưng Penny vẫn lộ rõ vẻ mặt “Không hề ạ”. May mắn thay, Speedo chẳng buồn để ý.

“Tôi thấy việc chọn riêng áo, quần thật là tốn thời gian! Thà lấy thêm một phút đó để ngủ còn hơn. À, cô nghĩ đi vệ sinh thì bất tiện đúng không? Quần áo ngày nay lợi hại lắm, ở đây này…”

“Không sao đâu, thưa quản lý. Tôi biết rồi ạ.”

“Thế hả? Thế bây giờ mời cô đi cho được không? Sắp đến giờ khách hàng ở Tây Ban Nha ngủ trưa, họ chuẩn bị đổ xô đến rồi đây.”

Speedo thoắt cái biến mất cũng nhanh như lúc đến. Lúc này, anh ta đã đang bám sát lấy khách hàng mà bắt chuyện.

“Quý khách thật có con mắt tinh đời. ‘Giấc mơ phục hồi thể chất’ mà ngài đang xem chỉ còn hai sản phẩm thôi. Quá hợp cho một giấc ngủ trưa đúng không ạ. Thế nào ạ? Ngài lấy một hộp nhé?

Hay cả hai luôn ạ?”

Vị khách giật mình bỏ giấc mơ xuống rồi lảng sang chỗ khác. Khách hàng ai nấy đều nhanh chóng rời đi, cảm thấy áp lực trước sự xuất hiện đột ngột của Speedo, nhưng anh ta chẳng hề hay biết, vẫn cứ đi đi lại lại khắp tầng.

“Này, Penny, vẫn chưa đi à?”

Trong nháy mắt, Speedo đã quay lại chỗ Penny và thì thào vào tai khiến cô rất khó chịu.

Penny thầm mong không bị chỉ định vào làm tại tầng bốn.

Penny thấy bối rối quá. Mặc dù vẫn còn tầng năm, nhưng tầng năm chỉ bán các sản phẩm hạ giá còn dư lại từ tầng một, hai, ba và bốn. Cô không dám hy vọng môi trường làm việc tại tầng năm sẽ tốt hơn những tầng còn lại. Vừa lên đến nơi, đập vào mắt Penny là một tấm biển được treo rất cẩu thả. Cô phải lấy tay đẩy tấm biển “Đại hạ giá sản phẩm sắp hết hạn!” để bước tiếp.

Tầng năm đông khách và nhiều nhân viên hơn bất kỳ tầng nào khác, những hộp giấc mơ được xếp đống lộn xộn ở kệ trung tâm. Trên kệ dán đầy những tờ thông báo.

> *Giảm giá 80%!*
>
> *Tuy nhiên, những giấc mơ ở đây đều là đen trắng.*
>
> *Quý khách có nhu cầu mua sản phẩm có màu vui lòng liên hệ với nhân viên các tầng khác.*

Bên dưới tờ thông báo là các hộp có gắn thẻ sản phẩm như *#Ăn tôm hùm nguyên con tại khu nghỉ dưỡng tư nhân,* hay *#Hoàng hôn trên bãi biển đảo phía Nam.* Penny lắc đầu, nghĩ đến con tôm hùm đen và bãi biển xám xịt trong màn hình đen trắng. Câu “tiền nào của nấy” thật chẳng sai chút nào.

“Thưa quý khách, đây chính xác là đi tìm kho báu! Những giấc mơ đắt đỏ, những giấc mơ huyền thoại đều đang ẩn nấp đâu đây, khách yêu hãy tìm cho kỹ nhé! Còn có cả những giấc mơ trước đây phải đặt trước cả tháng trời! Khách yêu hãy mở to mắt và tìm kỹ nhé!”

Penny đứng bên kia kệ sản phẩm, quan sát người nhân viên đang rao hàng ầm ĩ và khoa trương từ đằng sau. Đôi vai tròn, động tác khá nhanh nhẹn so với thân hình mũm mĩm… Chờ đã, dáng người này sao quen quá.

“Mo Tae Il!”

“Penny! Nhân viên mới mà ai cũng nhắc đến hôm nay hóa ra là cậu hả?”

Mo Tae Il ríu rít đáp lại khi Penny gọi tên mình.

Mo Tae Il, bạn cấp ba của Penny, vốn là đứa ồn ào và bộc trực nhất trường. Cậu còn khét tiếng với trò nhại được giọng nói của bất kỳ giáo viên nào trong trường nữa.

“Vậy, cậu là quản lý tầng năm…?”

“Làm gì có chuyện! Đương nhiên, được như thế thì tốt biết mấy. Tầng năm không có quản lý. Nhân viên ở tầng này được tự do bán hàng theo khả năng. Đúng là một nơi hoàn hảo với mình mà.”

Ngay trong khi nói chuyện với Penny, Mo Tae Il vẫn vừa vui vẻ nhún nhảy vừa giới thiệu những giấc mơ cho khách dưới chân mình.

“Nào, tôi đang rất vui! Khách yêu mua một, tôi sẽ tặng thêm một! Tôi sẽ tự trừ vào lương của mình để tặng cho quý khách!”

“Cậu làm thế cũng được à?” Penny lo lắng hỏi.

“Mình bốc phét đấy. Ngay từ đầu đã mua một tặng một rồi.”

Mo Tae Il cởi áo khoác nhưng rồi khoác lên vai như áo choàng, chạy vòng quanh. Đúng như cậu nói, môi trường làm việc ở tầng năm dường như dành riêng cho cậu ấy vậy. Trong chốc lát, Penny

hình dung mình đang nhảy múa trên kệ để bán hàng như Mo Tae Il, cô bỗng rơi vào tuyệt vọng.

“Nhìn này, Penny. Hôm nay mình có một món hàng cực phẩm nhé.”

Mo Tae Il không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi kệ trưng bày và đến bên Penny. Cậu ôm một hộp giấc mơ được gói trong giấy gói mờ màu xanh nhạt.

“Cái này là…?”

“Đúng rồi! Tác phẩm của Wawa Sleepland đấy. ‘Du lịch bảy ngày ở Tây Tạng’! Phong cảnh sẽ tuyệt đẹp cho mà xem. Tất nhiên vì hết hạn sử dụng rồi nên sẽ có đôi chỗ bị màu đen trắng. Phong cảnh do Sleepland tạo ra đẹp hơn so với thực tế nhiều. Cậu cũng biết đúng không?”

“Làm sao mà giấc mơ quý như vậy lại không bán được và bị chuyển lên đến tận tầng năm vậy?”

Penny rất ngạc nhiên vì Wawa Sleepland vẫn được coi là một trong năm nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại. Giấc mơ của cô ấy có xếp hàng vài tháng cũng rất khó mua.

“Có một cậu khách đặt hàng nhưng đến giờ lại không đi ngủ. Đang ôn thi thì phải, thấy bảo thức cả đêm. Những giấc mơ đặt hàng mà khách không đến lấy cũng được chuyển lên tầng năm. Mình giấu ở đây để tí nữa tan làm lén mang về nhà.”

Mo Tae Il làm vẻ mặt hề quen thuộc rồi giấu hộp giấc mơ vào dưới kệ sản phẩm.

“Tuyệt đối không được mách ngài Dollargut đâu nhé! Mình còn muốn làm ở đây lâu.” Mo Tae Il cười toe toét để lộ răng khểnh.

“Penny, cậu nghiêm túc cân nhắc về việc làm trên tầng năm xem sao. Ở đây, cậu còn được thưởng thêm theo doanh thu cậu bán được nữa đấy!”

Thấy Penny mở to mắt có vẻ thích thú, Mo Tae Il liền nói thêm.

“Nhưng mà lương cơ bản thì thấp lắm.”

Đã tới lúc quay lại tầng một để gặp Dollargut rồi. Penny cố tình không sử dụng thang máy mà đi bộ xuống từ từ.

Cô bắt đầu đắn đo xem nên làm việc ở tầng nào. Nếu muốn làm việc được ở tầng năm thì chắc cô phải huy động mọi phương pháp, từ hát hò đến nhào lộn hoặc nếu không phải đầu thai để thay đổi tính cách quá. Làm việc ở tầng bốn thì cản trở lớn nhất là phải thích ứng với Speedo, tầng ba có vẻ thú vị nhất nhưng lúc nói chuyện với Mogberry thì phải để ý lựa chọn chủ đề cẩn thận. Làm việc ở tầng hai thì trước khi vượt qua bài sát hạch của Viggo Myers, cô nghĩ mình cần phải là phẳng áo sơ mi trước đã. Ngay khi đi ngang qua tầng hai, cô nghe thấy tiếng Viggo Myers văng vẳng.

“Toàn bộ sản phẩm trên tầng hai đã hết hàng! Xin thông báo hết hàng!”

Tới trước văn phòng của ngài Dollargut rồi mà Penny vẫn chưa quyết định được sẽ làm việc ở tầng nào. Mẩu giấy “Có việc ra ngoài” đã được gỡ xuống.

Penny định gõ cửa thì thấy cánh cửa đã mở hé sẵn. Cô ngó qua khe cửa, nhìn vào trong văn phòng. Không chỉ có một mình Dollargut. Ông đang nói chuyện cùng cô Weather làm việc ở quầy lễ tân tầng một.

“Dollargut, giờ chúng ta đã quá già và kiệt quệ rồi. Đã qua rồi cái thời mà dù chỉ ăn một hộp cơm rẻ tiền, chúng ta vẫn tràn đầy năng lượng như ba mươi năm trước. Phải thuê thêm nhân viên cho quầy lễ tân tầng một thôi. Chỉ có tôi với ngài thì công việc hiện giờ là quá tải. Ngài thử nghĩ xem, hôm nay ngài xử lý đơn đặt hàng trong văn phòng, rồi lại đi kiểm tra hàng tồn kho nên cứ vắng mặt suốt. Làm một mình tôi xoay xở đến kiệt sức.”

Cô Weather than thở.

“Tôi xin lỗi, Weather. Nhưng chị cũng biết công việc ở quầy lễ tân

quan trọng như thế nào mà. Không thể cứ chọn bừa một ai đấy được. Tôi sẽ thông báo xem trong số nhân viên của chúng ta có ai muốn đăng ký hay không, chị chờ thêm một thời gian nhé. Phải cáng đáng rất nhiều việc nặng nề nên cũng không biết là có ai sẵn sàng đăng ký hay không nữa… À, đúng rồi! Chị nghĩ sao nếu làm việc cùng cậu Viggo Myers tầng hai?"

"Viggo Myers ư?" Cô Weather hỏi lại.

"Cậu ấy vừa giàu kinh nghiệm lại vừa uyên bác, chắc chắn sẽ giúp được nhiều việc cho chị."

Dollargut nhẹ nhàng nói.

"Dào ôi, cậu ta sẽ không chịu làm việc dưới quyền tôi đâu. Trừ phi cho cậu ta làm luôn quản lý tầng một… Ô? Ai ở ngoài đó vậy?"

Nhác thấy có bóng người phía sau, cô Weather liền quay ra cửa. Penny bước vào văn phòng một cách bình thản nhất có thể.

"Cháu không có ý làm gián đoạn cuộc trò chuyện đâu ạ. Cháu chỉ định báo rằng cháu đã tham quan xong từng tầng…"

"À, ra vậy! Không sao, cháu lại đây ngồi cùng đi."

Dollargut vui vẻ chào đón Penny. Ông mặc một chiếc áo cardigan mỏng, ngồi tựa lưng vào ghế.

"Vậy, cháu muốn làm việc ở tầng nào?" Dollargut hỏi.

Cô Weather cũng quan tâm xem Penny lựa chọn tầng nào.

"Nếu là ta thì ta sẽ chọn tầng hai. Viggo Myers khá khó tính, nhưng cháu sẽ học được nhiều điều khi làm việc cùng cậu ta."

Vừa mới đây thôi, Penny đã phát hiện ra một công việc hấp dẫn chưa từng có. Cô không thể bỏ lỡ cơ hội này. Chần chừ một lúc, cô bèn trả lời rất thẳng thắn.

"Cháu muốn được làm việc ở quầy lễ tân tầng một ạ."

Ngờ đâu, ngài Dollargut và cô Weather lại vui vẻ chấp nhận lời đề nghị này hơn cô nghĩ. Cô Weather hài lòng vì ngay ngày mai đã có

thêm người phụ việc. Trong khi Dollargut thì đang lo lắng sau cuộc nói chuyện với mình, Weather sẽ tuyên bố "Tôi nghỉ việc" hay "Tôi quyết định chuyển sang chỗ khác", nên nhờ có lời đề nghị của Penny mà mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp.

Ba người cùng đi ra quầy lễ tân để hướng dẫn công việc cho Penny. Bên trong quầy lễ tân là những màn hình hiển thị tình hình bán hàng của từng tầng và một micro để phát thông báo. Một bên là những tập giới thiệu sản phẩm để phát cho khách hàng.

"Ở đây có thể kiểm tra số lượng hàng tồn kho của mỗi tầng, tình trạng hàng bán ra và việc thanh toán của khách hàng có đang được tiến hành thuận lợi không."

Cô Weather thử bật một vài cửa sổ trông rất phức tạp lên.

"Hệ thống Dream Pay Ver 4.5 đấy! Nó là chương trình tích hợp mọi chức năng cần thiết để quản lý cửa hàng. Đặc biệt là hệ thống thanh toán giấc mơ được vận hành tuyệt hảo. Hơi đắt một chút nhưng rất đáng đồng tiền bát gạo. Để sử dụng hệ thống tính toán tự động kết nối với két sắt thì…, nó sẽ tự động hiện thông báo khi hàng tồn kho chỉ còn lại dưới 13%…"

Penny đột nhiên mất tập trung. Cô chỉ hiểu được loáng thoáng một vài từ cô Weather nói. Nhưng ngạc nhiên hơn là, ngài Dollargut đứng bên cạnh cũng mang vẻ mặt lơ đãng y như cô nhân viên mới.

"Nhóc cũng cùng khoa với Dollargut hả? Cứ nói đến máy móc là im tiệt. Thế thôi, hôm nay ta sẽ giới thiệu với nhóc về 'Cân mí mắt' nhé."

"Cái này thì tôi có thể nói được." Dollargut mừng rỡ.

Cô Weather quay người về phía bức tường hình vòng cung bao quanh quầy lễ tân. Bức tường cao vút đó nhìn kỹ hóa ra là một chiếc tủ nhiều ngăn khổng lồ.

Mỗi ngăn chứa một chiếc cân nhỏ gắn số, trông chúng giống hệt mí mắt của con người, một chiếc kim nhỏ di chuyển giữa các vạch

để chỉ trạng thái. Ngay tầm mắt của Penny, kim của chiếc cân số 902 đang chuyển động nhanh ở giữa vạch Tỉnh táo và Buồn ngủ.

“Đây là cân mí mắt của các khách hàng thường xuyên của chúng ta. Nó được chế tạo đặc biệt để báo trước khi nào khách hàng tới. Chiếc cân này là bí quyết kinh doanh lâu đời của Bách hóa Giấc mơ.” Dollargut tự hào giới thiệu.

Cô Weather nhìn chiếc cân mí mắt của khách quen số 999 rồi nói với giọng buồn bã.

“Vị khách này vốn cứ đến giờ này là mí mắt sẽ trĩu xuống. Nhưng do tuổi ngày càng cao nên cũng ít ngủ dần. Gần đây, không còn thấy đến mua giấc mơ nữa. Đây là nơi tràn ngập ký ức của ta. Thỉnh thoảng ta còn lấy tay vuốt nhẹ mí mắt của những vị khách đã đặt hàng mà lâu quá không thấy đến, nhưng để tránh trường hợp khách hàng đang bận việc gì quan trọng không được ngủ quên, cháu cũng đừng tự ý động vào nhé.”

Penny bận ghi lại lời cô Weather nói nên không kịp trả lời.

“Cô nhắc lại một lần nữa được không ạ? Dùng ngón tay làm gì mí mắt cơ ạ?”

“Thôi, đừng lo. Đằng nào ta cũng sẽ ở đây cùng nhóc suốt ấy mà.”

Khi ba người đang bận rộn trao đổi về chiếc cân, thì ở quầy vang lên tiếng chuông nhỏ. Đó là tiếng thông báo từ hệ thống Dream Pay mà cô Weather ca ngợi hết lời.

> *Đinh đoong.*
>
> *Tất cả các tầng đều đã bán hết hàng. Thông báo hết toàn bộ sản phẩm.*

“Hết sạch hàng rồi nên không cần làm việc thêm nữa đâu.”

Sau khi kiểm tra phần mềm, Dollargut thông báo cho nhân viên nghỉ làm sớm qua micro. Lời ông vừa dứt, tiếng reo hò vang lên

khắp cửa hàng.

“Lâu lắm rồi mới được tan làm sớm. Tôi cũng phải về luôn đây. Hôm nay gia đình tôi tụ tập ăn uống. Thằng con út của tôi cuối cùng đã tập được trồng cây chuối đi bằng hai tay rồi! Hôm nay, cả nhà tôi tổ chức tiệc ăn mừng.”

Nhân viên ai nấy đều lần lượt ra về, kể cả cô Weather, giờ chỉ còn lại Dollargut và Penny trong bách hóa. Penny cũng muốn về sớm nhưng còn ngại vì vẫn chưa thấy Dollargut rời đi.

Trong khi đó, khách hàng vẫn liên tục ngó vào cửa hàng.

“Xin lỗi quý khách, chúng tôi đã hết mất hàng rồi ạ. Chúng tôi sẽ mở cửa trở lại vào ngày mai ngay khi sản phẩm mới về tới kho.”

Penny thò đầu ra ngoài và tỏ vẻ xin lỗi hết mức có thể, có bốn năm vị khách nhún vai chán nản rồi bỏ đi.

Dollargut đang viết gì đó trên tờ giấy ở quầy lễ tân.

“Ngài viết gì vậy ạ?”

“Ta định dán một thông báo ngoài cửa để khách hàng biết đã hết hàng.”

Penny lặng yên đứng nhìn Dollargut. Có vẻ ông không thích nét chữ của mình nên đã viết đi viết lại đến ba tờ rồi. Penny vẫn thấy kỳ diệu khi được đứng gần Dollargut như thế này và được làm việc cùng ông.

“Môn đệ thứ ba trong câu chuyện có thực sự là tổ tiên của ngài không ạ?” Penny đột nhiên hỏi.

“Họ nói vậy. Cả bố mẹ và ông bà ta đều luôn nhắc nhở ta như vậy.”

Dollargut trả lời thờ ơ, tay rút sợi xơ vải khỏi áo.

“Thật tuyệt làm sao!”

Penny nhìn Dollargut với ánh mắt ngưỡng mộ.

Ông cũng vừa viết xong tờ thông báo dán ngoài cửa.

“Được rồi, thế là xong!”

“Ngài để cháu đi dán cho ạ.”

Penny xé hai miếng băng dính lớn dán cho tờ thông báo khỏi rơi. Cô đứng ra xa, xem xét cẩn thận có bị dán lệch hay không rồi mới quay vào cửa hàng.

> *Tất cả giấc mơ hôm nay đã hết hàng!*
>
> *Thưa các quý khách đã ghé qua bách hóa của chúng tôi trong giấc ngủ.*
>
> *Toàn bộ giấc mơ hôm nay đã được bán hết, kính mong quý khách quay lại vào ngày mai.*
>
> *Cửa hàng chúng tôi mở cửa quanh năm, chờ đón quý khách đến với rất nhiều giấc mơ đẹp mỗi ngày.*
>
> *- Chủ bách hóa -*

“Ta cùng ăn bánh quy nhé.”

Dollargut ngâm nga hát trong khi mở gói bánh có dòng chữ “bánh quy an thần”. Đó chính là loại bánh quy Dollargut mời Penny hôm phỏng vấn.

“Mà sao cháu chưa về nhỉ?”

Dollargut hỏi như thể ông vừa nhớ ra.

“À… tại, cháu thấy ngài Dollargut cũng chưa về nên…”

“Ồ, chết thật. Ta cũng tan làm rồi đấy.”

Ngài Dollargut trả lời một cách khó hiểu.

“Dạ?”

“Quên không báo với cháu, ta sống ngay trên căn gác được sửa lại trong tòa nhà này.”

“À….”

Leng keng.

Đúng lúc đó, chuông treo trên cửa vang lên, một khách hàng lớn tuổi bước vào.

“Xin lỗi quý khách, hôm nay chúng tôi đã hết hàng, nên…”

Penny đang nói thì Dollargut bước lên phía trước cô như thể bảo cô ngưng lại một chút.

“Tôi… Tôi không đến để mua hàng. Không biết có thể tư vấn đặt hàng giúp tôi được không?”

“Đương nhiên rồi. Xin mời quý khách vào.”

Dollargut vui vẻ chào đón khách và giấu biến gói bánh sau lưng. Sau đó cũng có vài vị khách nữa bước vào. Những vị khách mà Dollargut đón tiếp thuộc nhiều lứa tuổi và giới tính khác nhau, nhưng mắt ai cũng sưng húp. Chắc chắn họ đã khóc rất nhiều trước khi chìm vào giấc ngủ.

“Hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra ạ?”

Penny thì thầm với Dollargut khe khẽ để những vị khách không nghe thấy.

“Chắc vậy. Tất cả đều là khách quen của chúng ta. Họ đến muộn hơn rất nhiều so với thường lệ.”

“Chắc họ trằn trọc mãi mới ngủ được đúng không ạ?”

“Hẳn là vậy.”

Dollargut dẫn họ đến phòng nghỉ của nhân viên bên phải lối vào cửa hàng. Penny cũng đi theo. Dollargut có vẻ không bận tâm lắm chuyện Penny đi theo mình.

Đằng sau cánh cửa hình vòng cung kêu cót két là một không gian khá rộng. Ánh sáng từ chiếc đèn quá đơn giản để được gọi là đèn chùm, ấm áp tỏa xuống căn phòng. Trong phòng có kê những chiếc ghế xô pha êm ái với đệm gối cũ kỹ vá chằng vá đụp và một chiếc bàn dài làm từ gỗ nguyên tấm. Ngoài ra, còn có một tủ lạnh cũ, máy pha cà phê và cả một giỏ đồ ăn vặt, khiến căn phòng toát lên vẻ được bài trí cẩn thận và chu đáo.

Khi các vị khách ngồi xuống, Dollargut bốc một nắm kẹo nhỏ từ giỏ ăn vặt lên chia cho họ.

“Đây là kẹo ngủ. Nó vừa ngon lại vừa rất hiệu quả. Quý khách nên ngủ một giấc thật ngon vào một đêm như đêm nay.”

Từng người nhận kẹo từ Dollargut, rồi đột nhiên, không ai bảo ai, tất cả đều bắt đầu rơi nước mắt.

“Ôi chao, đáng nhẽ tôi phải đưa cho quý vị bánh quy an thần trước. Không sao đâu. Khóc cũng tốt. Tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây đều được giữ kín. Nào, bây giờ thì tôi có thể chuẩn bị những giấc mơ nào cho quý vị?”

Cô gái trẻ ngồi gần cửa ra vào là người đầu tiên lên tiếng.

“Tôi mới chia tay người yêu. Mấy ngày trước tôi vẫn ổn và chịu đựng được, nhưng đột nhiên hôm nay đầu tôi đau buốt, lòng dạ thì sôi lên. Tôi không cô đơn đâu, nhưng sao thấy xót xa quá. Sau khi chia tay anh ấy, tôi không sống tốt hơn được chút nào cả. Tôi chẳng rõ là mình đang oán trách hay đang hối hận vì đã chia tay nữa. Biết đâu gặp lại anh ấy trong mơ, tôi sẽ biết được câu trả lời chăng.”

Rồi lần lượt, các vị khách kể câu chuyện của mình.

“Tôi mất chị gái từ khi còn nhỏ. Hôm qua là sinh nhật thứ hai lăm của tôi. Bằng đúng tuổi chị gái tôi khi qua đời. Chị ấy ra đi ở tuổi còn rất trẻ, nghĩ vậy tôi đau lòng quá. Tôi muốn được gặp lại và nói chuyện với chị ấy, dù cả trong mơ thôi cũng được. Chị gái tôi chắc vẫn ổn chứ ạ?”

“Sắp đến hạn nộp bài dự thi rồi mà tôi không có ý tưởng gì trong đầu cả. Những người khác dường như đều có sẵn hàng đống ý tưởng, chỉ mình tôi là như đồ ngốc vậy. Tôi đã lớn thế này rồi mà vẫn chẳng làm nên tài cán gì, nhưng cũng không thể từ bỏ được sở thích của mình.”

“Tháng trước, tôi đã bước sang tuổi bảy mươi. Có lẽ tôi đã sống

khá lâu rồi. Hôm nay, khi dọn đồ chuyển nhà, tôi tìm thấy ảnh thời còn đi học và ảnh cưới của mình. Rồi cả ngày những hình ảnh ấy cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Đêm nằm xuống ngủ, bỗng tôi thấy buồn quá. Thời gian thật tàn nhẫn."

Khách hàng chia sẻ những câu chuyện của mình một lúc lâu. Dollargut ngồi ghi chép lại tất thảy vào một cuốn sổ ông đã chuẩn bị sẵn.

"Vâng, tôi đã điền xong đơn đặt hàng rồi. Chúng tôi sẽ chuẩn bị những giấc mơ mà quý khách cần."

Các vị khách ngậm kẹo ngủ do Dollargut đưa cho và đứng dậy. Người phụ nữ lớn tuổi đứng dậy sau cùng hỏi.

"Vậy lúc nào chúng tôi mới được mơ giấc mơ đặt hàng của mình?"

"Để tôi xem, có những giấc mơ chúng tôi có thể chuẩn bị luôn, nhưng số còn lại chúng tôi cần thêm chút thời gian."

"Phải chờ bao lâu ạ?"

"Rất khó trả lời chính xác, nhưng để nhận được giấc mơ đặt hàng, tôi cần quý khách giúp tôi một điều duy nhất."

"Đó là gì ạ?"

"Quý khách hãy ngủ thật sâu mỗi đêm. Chỉ cần làm vậy thôi."

Cuối cùng, những vị khách đến muộn cũng rời đi hết. Penny đứng cạnh Dollargut đang sắp xếp lại các ghi chú ở quầy lễ tân, chuẩn bị về nhà.

"Có nhiều khách đặt hàng như thế này không ạ?"

"Không quá nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng có. Việc này ý nghĩa hơn bán những giấc mơ có sẵn rất nhiều. Cháu sẽ hiểu khi kinh doanh lâu năm như ta. Thôi, cháu về sớm đi."

"Dạ!"

Những chiếc cân mí mắt ở quầy lễ tân phần phật chuyển động

không ngừng.

“À, Penny này!”

Dollargut gọi Penny khi cô đang chuẩn bị bước ra ngoài.

“Dạ?”

“Ta quên chưa nói lời chào mừng cháu. Ta thật lòng vui mừng vì có cháu đến làm việc tại Bách hóa Giấc mơ. Hy vọng cháu sẽ thích nơi này.”

Hướng dẫn hẹn hò lúc nửa đêm

Penny đã tiến bộ dần dần trong một tháng qua. Đặc biệt, cô đã hiểu hơn nhiều về cân mí mắt của những vị khách quen. Mí mắt của vị khách số 898 trĩu xuống thường xuyên tới mức khiến Penny nghĩ chắc hẳn chiếc cân này bị hỏng.

“Cô Weather ơi, cháu chắc chắn chiếc cân này bị hỏng rồi. Cháu đã để ý kỹ mấy ngày nay, nơi vị khách này sống hiện đâu phải là ban đêm, vậy mà mí mắt lúc nào cũng nhắm, thậm chí từ 8 giờ sáng đến tận 5 giờ chiều. Cô xem này, bây giờ cũng thế nữa!”

Phần mí mắt trên cân liên tục nhắm lại rồi mở ra.

“Cân không sao đâu nhóc. Cậu khách này là học sinh cấp ba nên chắc đang ngủ gật trong giờ học đấy mà. Cứ để yên đó, người ta vẫn bảo trời đánh còn tránh học sinh ngủ gật còn gì.”

Thêm vào đó, Penny còn biết hướng dẫn những thông tin cơ bản cho khách như là sản phẩm họ cần tìm ở tầng nào, hay khi nào lại có hàng mới về kho.

Nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất ở quầy lễ tân là quản lý tiền bạc, tức quản lý doanh thu từ những giấc mơ, thì Penny hẳng còn vụng về lắm. Việc sử dụng chương trình Dream Pay là khó khăn hơn cả. Cả Dollargut cũng chẳng thạo gì việc này nên mọi chuyện quản lý doanh thu giấc mơ trả sau đều do một mình cô Weather phụ trách.

“Cứ mỗi lần thức dậy sau một giấc mơ, khách hàng lại trả cho chúng ta một nửa cảm xúc của mình. Như vậy, doanh thu sẽ cao hơn nhiều nếu ta giao dịch với những vị khách có tình cảm phong

phú, phải vậy không? Bởi thế chăm sóc khách quen là điều cực kỳ quan trọng. Hầu hết khách quen của chúng ta đều là những người rất giàu cảm xúc."

"Làm sao họ có thể trả cảm xúc thay cho tiền được ạ?"

"Thế mới nói hệ thống Dream Pay thật tuyệt vời! Một loại công nghệ Internet vạn vật. Két sắt của chúng ta, khách hàng và hệ thống này được kết nối với nhau, khi khách hàng thanh toán tiền giấc mơ thì doanh thu đó sẽ được chuyển thẳng vào két sắt và chúng ta chỉ việc theo dõi dữ liệu đó qua máy tính… Penny? Ngủ à? Cháu làm ơn giả vờ hiểu thôi cũng được mà."

Cô Weather nói như nài nỉ.

"Xin lỗi cô… Cháu không tài nào hình dung ra được…"

"Thôi đành vậy. Chắc cô vẫn phải tự làm lâu lâu nữa rồi."

Mỗi buổi sáng, ngay khi tới chỗ làm, cô Weather đều tới két sắt gom doanh thu ngày hôm trước rồi đem sang gửi vào ngân hàng đối diện. Lúc này, Penny phải trông chừng quầy lễ tân, cố gắng không để xảy ra chuyện gì trong lúc cô Weather vắng mặt.

Hôm nay, Penny cũng đang đứng im như phỗng trông coi cửa hàng, chờ cô Weather quay lại. Nhưng cô Weather vừa mới đi về hướng nhà kho một lát đã trở lại luôn.

"Sao cô về luôn rồi ạ?"

Cô Weather cúi rạp người, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

"Trứng ốp lết sáng nay chắc có vấn đề rồi. Cô… đi… vệ sinh nhé. Chắc sẽ hơi lâu. Cháu đi ngân hàng thay cô được không? Cháu cầm chìa khóa này, mở két sắt trong nhà kho ra, sẽ thấy hai chai thủy tinh đầy ắp. Cháu mang sang ngân hàng, nhân viên ở quầy họ sẽ tự biết phải làm gì. Chỉ cần nói là đến từ Bách hóa Giấc mơ. Nhanh… nhanh đi đi. Nếu đi muộn, ngân hàng sẽ đông lắm."

Cô Weather đưa cho Penny một chiếc chìa khóa nhỏ rồi chạy như bay về phía nhà vệ sinh.

Penny lúng túng quá, chỉ kịp viết vội dòng chữ “Tôi qua ngân hàng một chút - Penny” rồi dán ở nơi dễ nhìn thấy nhất. Để không quên, cô vừa bước vội về phía nhà kho vừa lẩm bẩm “Két sắt, hai chai thủy tinh đầy ắp, quầy ngân hàng, nói là đến từ Bách hóa Giấc mơ.”

Penny đứng trước két sắt trong nhà kho được sắp xếp rất gọn gàng. Két sắt lớn hơn nhiều so với cô nghĩ nên phải mất một lúc Penny mới tìm ra ổ khóa, và khó khăn lắm mới nhét được chìa vào ổ khóa dưới chân, vừa xoay nhẹ thì nghe cạch một tiếng và két sắt được mở ra. Cô dùng hết sức để kéo cánh cửa to như cánh cửa ra vào ở tiền sảnh, không gian bên trong hiện ra tựa một hang sâu.

Két sắt giống như một kho gia vị khổng lồ ở tầng hầm của một gia đình giàu có. Có vô số chai thủy tinh đựng trong hộp, mỗi chai mang một màu sắc khác nhau. Có màu xanh ngọc huyền bí, có màu ngà chói lọi, và cả màu đỏ sậm như màu máu. Penny hơi rùng mình khi nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm bên trong chai thủy tinh.

Bên trong két sắt, tiếng từng giọt chất lỏng chảy lộp độp vẫn không ngừng vang vọng. Penny biết rằng những chất lỏng đầy màu sắc này là doanh thu thu được từ khách hàng, nhưng cô vẫn kinh ngạc khi được tận mắt nhìn thấy chúng.

Không khó để tìm thấy hai chai thủy tinh đầy mà cô Weather nói. Đêm qua ai đó đã lấy hai chai này ra khỏi hộp và đặt xuống phía dưới. Trong chiếc chai dán nhãn “Rung động” là một thứ chất lỏng có màu hồng nhạt như kẹo bông. Penny muốn ngắm các chai này lâu hơn chút nữa, nhưng cô cũng không quên rằng cô Weather dặn phải đến ngân hàng sớm. Cô nhanh chóng lấy hai chai thủy tinh ra rồi khóa két sắt lại.

Penny ôm chặt hai chai thủy tinh trong tay rồi đi đến ngân hàng đối diện. Suốt dọc đường đi, cô căng thẳng toát mồ hôi vì chúng

nặng và trơn quá. Penny đoán chắc cô Weather đã quên không bảo mình về dụng cụ vận chuyển chuyên dụng nào đó.

Vừa mở cửa ngân hàng, Penny thấy làn gió điều hòa thật dễ chịu, vẫn chưa đông người lắm. Sau khi thong thả lấy số, Penny cảm thấy tự hào vì bản thân đã làm khá suôn sẻ cho đến giờ.

“Không còn chuyện Penny hậu đậu nữa nhé. Xời, mình cũng cẩn thận đó chứ.”

Penny ngồi ở ghế chờ, vẫn ôm chai thủy tinh đựng chất lỏng màu hồng nhạt trong lòng. Trước cô có bảy người. Cô nghĩ chỉ cần chờ một chút nữa thôi sẽ đến lượt mình, nhưng khách hàng ở quầy không biết đang làm dịch vụ phức tạp gì mà mãi không thấy đứng dậy.

Hơi chán, Penny cẩn thận đặt chai thủy tinh xuống dưới chân và lôi một cuốn tạp chí ra khỏi giá cạnh ghế chờ. Trên bìa tạp chí có ghi *Khoa học não bộ giấc mơ* số tháng Năm. Đó không phải là một tiêu đề thú vị. Penny lật đến một trang bất kỳ rồi đọc lướt qua.

> ***Luận văn của tháng: Nghiên cứu về giá giấc mơ và cảm xúc khách hàng.***
>
> *“Nghiên cứu về giá giấc mơ và cảm xúc khách hàng” của Tiến sĩ Reno đã được chọn làm luận văn của tháng này. Trong thời gian qua, có vô số luận văn liên quan được công bố, nhưng các nhà phê bình cho rằng hiếm có luận văn nào được thực hiện dựa trên những nghiên cứu chuyên sâu như luận văn của Tiến sĩ Reno.*
>
> *“Điều cốt yếu ở đây là khách hàng tự coi mình là ‘một loài động vật hay quên’. Họ nhìn nhận bản thân mình rất khách quan. Họ biết rằng những hình ảnh mà họ nhớ được từ giấc mơ không phải sự thật, mà chỉ là những dữ liệu hỗn độn trong tâm trí. Ý thức được rằng mọi trải nghiệm sẽ bị lãng quên, những khoảnh khắc này chỉ xảy ra một lần*

khiến họ càng thấy tuyệt vọng hơn. Điều này mang lại ý nghĩa đặc biệt cho những cảm xúc của họ và những gì họ trả cho những giấc mơ."

Tiến sĩ Reno trả lời khi được hỏi về nội dung chính bài luận văn dài hơn hai trăm trang của mình. Một số nhà phê bình cho rằng đây đơn thuần chỉ là một nghiên cứu rập khuôn thường thấy. Tuy nhiên, chúng ta phải ghi nhận công lao của Tiến sĩ đã nghiên cứu hơn 3.000 trường hợp trong mười năm qua (Toàn bộ luận văn được đăng trên trang web của Khoa học não bộ giấc mơ).

Đầu Penny quay cuồng khi nghĩ đến hơn hai trăm trang luận văn. Cô gấp cuốn tạp chí lại không mảy may luyến tiếc, vẫn còn năm người nữa đang chờ tới lượt.

Đúng lúc đó, một người đàn ông mặc vest chỉnh tề ngồi xuống bên cạnh và bắt chuyện với Penny.

"Chỉ ngắm màu hồng này thôi cũng khiến ta thấy xốn xang. Chất lượng thật tuyệt hảo. Chắc phải đáng giá cỡ hai trăm gordon đó. Em ở bên nào thế? Lần đầu tôi trông thấy em ở đây."

"Tôi ở Bách hóa Giấc mơ bên kia đường. Tôi là nhân viên mới nên chắc hôm nay là lần đầu anh thấy tôi."

Penny đoán người này là nhân viên ngân hàng.

"Em là số mấy? Xem ra vẫn còn chút thời gian nữa mới tới lượt, em có muốn đi xem cái này rất thú vị cùng tôi không?"

Penny định từ chối ra điều khó di chuyển vì phải ôm chai rất nặng, người đàn ông liền tự động cầm một chai lên giúp cô.

"Để tôi giúp."

Người đàn ông dẫn Penny đi ngược lại hướng các quầy giao dịch. Penny bối rối cầm chai còn lại lên và đi theo anh ta. Chỗ họ đến trông như nhà chờ một ga xe lửa, với bảng điện tử lớn và hàng

trăm chiếc ghế được xếp thành hàng dài. Đây đó có những người đang nhìn chằm chằm vào bảng điện tử trải dài từ trần nhà xuống một cách đầy lo âu. Giá của nhiều loại cảm xúc khác nhau đang được hiển thị trên màn hình điện tử theo thời gian thực, giống hệt những sản phẩm của thị trường chứng khoán. Thành tựu và Tự tin đang tăng 15%, phá vỡ các kỷ lục mới, được hiển thị bằng màu đỏ đậm ở phía trước. Bên dưới, giá thị trường của Trống rỗng và Yếu đuối đang giảm nhanh đáng kể. Ở nơi màn hình điện tử dễ nhìn thấy nhất, vài người đang chắp tay khẩn khoản hoặc thở dài não nề.

“Một set hamburger bò có giá một gordon thôi, mà một chai Thành tựu đã tăng vọt tới 200 gordon rồi! Ai lại muốn trả nhiều tiền để cảm thấy thành công đến vậy nhỉ? Năm ngoái mà mình tích trữ một ít thì có phải bây giờ nghỉ việc được luôn không!” Ai đó than thở.

Penny có thể thấy giá của Rung động trên đầu bảng điện tử. Rung động được giao dịch ở mức 180 gordon một chai, cao hơn một chút so với hôm qua. Penny liền ôm chặt chai thủy tinh vào lòng, lo lắng nghĩ sẽ lớn chuyện tới mức nào nếu mình làm mất nó. Cô quay sang tìm người đàn ông đi cùng mình nhưng…

Hỡi ôi, anh ta đã biến mất. Hơn nữa, chai Rung động anh ta cầm giúp cũng…

Nguy to rồi. Penny thấy lạnh dọc sống lưng.

Có phải lừa đảo không nhỉ? Hắn ta chắc hẳn sáng nào cũng đi kiếm những con mồi ngơ ngác như Penny. Đã vậy còn tự khai rằng mình là nhân viên mới nữa. Đúng là tự dâng mỡ đến miệng mèo mà. Penny không tài nào tìm được hắn ta nữa. Cô đã kiệt sức không thể bước nổi bước nào với chai thủy tinh còn nặng trên tay.

Penny định gửi chai còn lại vào ngân hàng, nhưng đã quá lượt từ lâu. Tệ hơn, cô tìm mãi không thấy phiếu của mình. Không thể để quầy lễ tân trống lâu quá được, cô đành quay lại cửa hàng.

Cô Weather đã trở lại quầy. Không giống như Penny, có vẻ việc trong nhà vệ sinh thuận buồm xuôi gió nên trông cô rất thảnh thơi.

“Cô Weather…”

“Penny, mặt cháu sao thế? Ơ? Sao lại mang nó về đây?”

Penny mếu máo giải thích từ đầu chí cuối. Khi kể lại câu chuyện bằng lời, cô mới thấy mình ngốc nghếch biết chừng nào.

“Gay thật. Dạo này Rung động ngày càng quý hiếm. Lỗi tại cô, đáng nhẽ không nên giao việc đột ngột cho cháu như thế. Cô sẽ nói chuyện với ngài Dollargut, đừng lo lắng quá nhé. Nếu báo cảnh sát có thể bắt được hắn không chừng. Tên lừa đảo đó cũng đã định lừa cô mấy lần rồi.”

“Vậy lúc đó chị phải đá cho hắn một phát vào thẳng ống quyển chứ, Weather.”

Dollargut không biết từ đâu xuất hiện.

“Vậy là bị lừa mất một chai, chai còn lại cũng không gửi được đúng không? Hôm nay, giá mỗi chai Rung động cao nhất trong vòng ba tháng gần đây…”

“Cho cháu xin lỗi, ngài Dollargut.”

Penny xin lỗi, thậm chí không dám ngẩng mặt lên nhìn Dollargut.

“Nhưng thôi cũng tốt! Vừa hay ta cũng đang cần một chai Rung động. Ta định ghé quầy lễ tân trước khi cô Weather đi ngân hàng mà lại quên mất. Nhưng cháu đã mang về thế này! Hôm nay mọi thứ thế là ổn. Chai bị mất thì thôi coi như là cái giá để học rằng thế giới này đáng sợ hơn ta tưởng.”

Penny càng cảm thấy tệ hại hơn khi Dollargut khoan dung nói vậy.

“Cháu thực sự xin lỗi. Nhưng chai Rung động đó ngài định dùng vào việc gì ạ?”

“Thì… ta linh cảm một vị khách nào đó đang cần Rung động sắp đến.”

* * *

Cô gái là khách quen của Bách hóa Giấc mơ từ khi còn nhỏ. Cô vẫn biết mình là người hay ngủ mơ, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng có một bách hóa mà hằng đêm cô thường lui tới. Thật kỳ lạ là cứ sáng ra, cô lại quên toàn bộ mọi việc liên quan đến bách hóa này.

Cô gái sinh ra ở quê và đã học xong đại học. Cô thuộc kiểu nhân viên văn phòng điển hình rất bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học cô ở lại thị trấn xin việc và bắt đầu sống một mình. Cô đi làm ngay sau khi tốt nghiệp, công việc ở công ty cũng vất vả nhưng không còn lạ lẫm như những ngày đầu tiên nữa. Năm nay cô hai mươi tám tuổi, và đây là năm thứ tư cô sống một mình. Nhìn chung thì cô có một cuộc đời suôn sẻ.

“Không, làm gì có ai.”

“Thật á? Công ty cậu nhiều nam lắm mà.”

“Mọi người đều có bạn gái hoặc kết hôn rồi, hoặc không phải típ mình thích, hoặc không thích mình.”

“Cậu có bắt từng người lại rồi hỏi cung đâu mà biết. Chẳng qua cậu không muốn thôi đúng không?”

“Thực ra, mình cũng không biết phải làm thế nào. Chuyện tình cảm của nhân viên văn phòng thường bắt đầu như thế nào nhỉ?”

“Mình biết ngay mà, cậu đang thích ai đúng không?”

“Thật ra thì….”

Sau khi nói chuyện điện thoại với bạn, cô gái thả người xuống chiếc giường cỡ Queen. Hôm nay, cô lại càng thấy chiếc giường sao quá rộng.

“Ôi, cô đơn quá đi mất.”

Cô gái thấy cô đơn đến mức tự nói ra thành lời trong căn phòng trống. Thanh âm của lời nói ngắn ngủi đó vang dội, va vào bức tường gần bên càng trở nên não nề. Đồng hồ đã chỉ nửa đêm. Sau giờ làm ở công ty, cô về nhà, tắm rửa, đi vứt rác, nấu cơm ăn và buôn chuyện điện thoại một chút với bạn, vậy mà cho dù bây giờ có đi ngủ luôn thì cũng chỉ còn ngủ được sáu tiếng thôi. Nếu lại xem YouTube rồi chìm vào webtoon thì sẽ thành thức cả hai đêm liên tiếp. Cô đơn gì giờ này nữa, phải ngủ đi đã. Mai còn đi làm.

“Mình sẽ sống như thế này đến bao giờ?”

Cô gái cố gắng bỏ câu hỏi này ra khỏi đầu. Tuyệt đối không nên suy nghĩ chuyện gì quá nghiêm túc trước khi ngủ. Từ kinh nghiệm bản thân, cô biết rõ những câu hỏi này sẽ chỉ càng làm mình thao thức.

Cô gái kéo chăn bông lên cổ rồi kiểm tra thời tiết hôm sau trong khi cài báo thức trên điện thoại. Chỉ số bụi mịn cao kinh khủng, trời nhiều mây. Thậm chí cả các biểu tượng thông báo trông cũng toàn một màu xám xịt.

“Ai lại nghĩ tuổi hai mươi của mình ảm đạm thế này chứ. Tuyệt nhiên chẳng có gì sáng sủa cả.”

Thực ra thì không hẳn là không có. Cô nhớ đến chàng trai mình vừa nhắc đến trong cuộc điện thoại với bạn. Anh là nhân viên của công ty đối tác, vẫn đến công ty cô làm việc vào mỗi thứ Tư. Sau khi kết thúc công việc buổi sáng, anh hay ngồi ăn trưa một mình ở nhà hàng cô thường lui tới.

“Xin chào, tôi là Hyun Jong Suk đến từ công ty Tech Industry. Cô có tiện nghe điện thoại không ạ?”

“Dạ vâng, chào anh. Tôi là Jeong Ah Young. Tôi đang nghe đây. Có chuyện gì không ạ?”

“À vâng, tôi đang muốn hỏi sáng thứ Tư này tôi định đến lúc 10 giờ, không biết có được không?”

Cô gái chưa bao giờ trò chuyện với chàng trai ngoài vài cuộc điện thoại như thế và những lời chào xã giao khi gặp mặt. Tuy nhiên, cách làm việc nguyên tắc luôn liên lạc trước vào mỗi thứ Hai hằng tuần, phong thái chững chạc của anh khi đối diện với công việc khó khăn và gây ức chế (tất nhiên, điều này có thể là suy nghĩ chủ quan) không ngừng thu hút ánh mắt cô.

Mấy ngày gần đây, anh còn bắt đầu xuất hiện trong giấc mơ của cô nữa. Thậm chí trong mơ, anh ấy còn cao lớn và đẹp trai hơn cả ngoài đời.

Cô gái lần theo ký ức cố nhớ xem lần cuối cùng mình nảy sinh tình cảm và hẹn hò là hồi nào. Cấp ba? Hay là năm thứ nhất đại học nhỉ? Chờ đã, ngày mai là thứ Tư đúng không? Cô gái đột nhiên cảm thấy áp lực đi làm ngày mai nhẹ dần. Ngày mai là ngày cô được gặp anh.

Cô gái quấn một vòng chăn quanh mình rồi nằm nhìn đăm đăm vào bức tường trước mặt. Cô hy vọng anh sẽ không bao giờ biết tới hình ảnh xốn xang đến mất ngủ này của mình. Biết được, chắc hẳn anh sẽ khó chịu lắm. Bị một người lạ bí mật dõi theo lúc làm việc còn chưa đủ, giờ thậm chí còn bị cô ta tương tư khi đêm xuống nữa. Rất có thể anh ấy đã kết hôn hoặc có bạn gái rồi cũng nên.

Trái tim cô rung động không khác gì thuở thiếu nữ, nhưng giờ đây nó mang nhiều lo lắng xa xôi hơn trước khi đem lòng yêu một ai đó.

Ôi trời, cô tự nhủ đã tương tư quá lâu. Đến lúc thực sự cần ngủ rồi.

Cô gái ngủ thiếp đi và thầm mong.

“Yêu đơn phương cũng được, chỉ cần cảm xúc này kéo dài mãi.”

* * *

“Cô Weather, cháu nghĩ khách hàng số 201 sắp đến rồi ạ.”

“Ồ, đúng rồi.” Cô Weather liếc nhìn lên chiếc cân mí mắt.

“May quá. Chị ấy ngày nào cũng đến, mà tự nhiên hôm qua không thấy nên cháu hơi lo.”

Penny mỉm cười hài lòng khi nhìn chiếc cân mí mắt của khách hàng số 201. Mí mắt đã khép lại hoàn toàn, và kim trên cân chỉ Giấc ngủ REM.

Ngay khi Penny dứt lời, vị khách số 201 đã mở cửa bước vào. Penny và cô Weather vui vẻ chào đón cô gái.

“Xin mời quý khách vào.”

“Xin chào! Hôm nay tôi vẫn muốn mơ lại giấc mơ cũ. Tôi rất thích giấc mơ mấy ngày hôm nay.”

“Dạ vâng, hiện giờ trên tầng ba hơi đông khách nên chắc sẽ khó tìm. Để tôi đi lấy sản phẩm cho quý khách.”

Penny vội vã lên tầng ba. Mogberry, quản lý tầng ba, đang cùng nhân viên phân loại những hộp giấc mơ vừa đến. Tóc con của cô ấy hôm nay vẫn chỉa ra tứ phía. Penny tránh một đống hộp và tìm đến góc quầy Steady Sellers.

Những giấc mơ bán chạy gần đây chất thành núi trên kệ. Chắc hẳn buổi sáng chúng đã được sắp xếp gọn gàng, nhưng do nhiều khách hàng quần thảo nên giờ đây chúng chẳng khác nào một đống hỗn độn.

Penny cần mẫn lục tìm giấc mơ khách hàng cần giữa hàng trăm chiếc hộp. Sau năm lần vớ phải Giấc mơ bay của lũ yêu tinh Leprechaun, cuối cùng cô đã tìm thấy chiếc hộp trái tim xinh xắn. Dải ruy băng gói quanh hộp in nhỏ xíu tên Kiss Groer - nhà sáng tạo giấc mơ. Kiss Groer vô cùng lão luyện với những giấc mơ lãng mạn kiểu này. Theo Assam, nguồn tin biết tuốt, thì anh ấy vụng về với chuyện hẹn hò tới mức đã thất tình không dưới một trăm lần. Sau mỗi lần đau khổ đó, anh lại cạo trọc lốc nên chưa ai từng thấy

anh ấy có tóc bao giờ. Nhưng những chuyên gia đánh giá rằng chất lượng sản phẩm của anh ngày càng cao sau mỗi lần thất tình.

“Giấc mơ này phải không ạ?”

Penny chạy một mạch xuống tầng một đưa hộp giấc mơ cho cô gái. Nhãn trên hộp có in “Giấc mơ về người bạn thích”.

“Vâng, đúng rồi.”

“Của quý khách đây ạ. Xin cảm ơn quý khách.”

“Hôm nay cũng trả sau phải không ạ?”

Vị khách nhận lấy chiếc hộp, nhìn cô Weather và hỏi.

“Vâng, như mọi khi, quý khách chỉ cần chia sẻ cho chúng tôi một chút cảm xúc của mình khi thức dậy là được ạ.”

“Điều đó có nghĩa là, nếu quý khách mơ và không cảm thấy gì khi tỉnh giấc, thì chúng tôi cũng sẽ không nhận được gì từ việc bán sản phẩm này!”

Penny đã nằm lòng những gì học được từ cô Weather.

Cô gái chậm rãi bước ra khỏi cửa hàng cùng chiếc hộp trên tay. Bước chân cô nhẹ tênh, mà không hiểu sao Penny trông theo cứ thấy lòng bứt rứt.

Lát sau, cửa hàng yên tĩnh hơn, Penny vừa chậm rãi quét sảnh vừa chìm đắm vào suy nghĩ của mình. Từ khi vị khách số 201 ra về, có một điều gì đó khiến cô bứt rứt không thể lý giải được. Penny tiếp tục quét sàn trong vô thức như thế cho tới khi quét đến trước cửa văn phòng Dollargut cạnh cầu thang. Lúc này, cô mới nhận ra cảm giác khó chịu đó là do đâu.

“Chà, xin lỗi cháu. Ta làm rớt nhiều vụn bánh quy quá à?”

Cánh cửa văn phòng bật mở và Dollargut xuất hiện.

“Dạ không, thưa ngài Dollargut. Cháu tranh thủ dọn dẹp một chút vì cửa hàng đang vãn khách thôi ạ. Nhưng, có điều này…”

“Có chuyện gì à?”

“Cháu có một thắc mắc, về vị khách số 201 ạ.”

“Ồ, khách hàng số 201. Khách quen lâu năm của chúng ta.”

“Chúng ta có nên cứ tiếp tục bán ‘Giấc mơ về người bạn thích’ cho chị ấy không ạ?”

“Cháu nghĩ có vấn đề gì à?”

Dollargut tỏ ra hứng thú với câu hỏi của Penny.

“Dạ, cháu vẫn nghĩ việc gặp được người mình thích trong mơ chỉ thú vị ở những lần đầu tiên. Nếu cứ mơ mãi giấc mơ ấy sẽ khiến tình cảm của mình ngày một lớn lên, rồi tới ngày cảm xúc quá lớn ấy làm tổn thương mình mất. Bản thân cũng sẽ vì thế càng chỉ mong lặp lại mãi giấc mơ đó thôi…”

Penny dừng lại để suy nghĩ một chút.

“Nếu chị ấy vẫn muốn mơ giấc mơ này nghĩa là trong thực tế không có tiến triển gì phải không ạ?”

“Penny, cháu có biết khách hàng của chúng ta ngoài kia nghĩ gì về những giấc mơ không?”

“Dạ có chứ ạ, cháu đã học rồi. Tiềm thức. Họ nghĩ rằng tiềm thức của họ vô tình tạo thành những giấc mơ.”

“Đúng vậy.”

“Nghĩa là sao ạ?”

Penny chưa nắm bắt ngay được ý tứ của Dollargut. Cô không muốn trông mình ngờ nghệch quá, nhưng sự tò mò còn lớn hơn gấp nhiều lần.

“Cháu biết đấy, một khi đã thức dậy, khách hàng sẽ không nhớ gì đến chúng ta. Coi tất cả những gì xảy ra trong mơ bắt nguồn từ tiềm thức vốn là cách giải thích hợp lý nhất đối với họ. Nếu là khách hàng, cháu sẽ thế nào?”

“Nếu cứ liên tục mơ thấy người mình quan tâm, cháu nghĩ mình sẽ

vô thức hướng về người đó.”

Penny nói mà không tự tin lắm.

“Đúng vậy, và sau một thời gian thì cháu sẽ biết chắc chắn mình có thích họ không.”

“Nhưng chỉ mỗi thế thì không đủ để bắt đầu một mối tình. Vì mơ chỉ là mơ thôi…”

Penny thấy nhói lòng khi nghĩ đến vẻ mặt háo hức của cô gái khi nhận hộp giấc mơ. Nhưng Dollargut trông vẫn rất tươi tỉnh.

“Tình yêu bắt đầu từ khi ta nhận ra ta đem lòng thích một người. Giúp cô ấy nhận ra tình cảm của mình, là tròn nhiệm vụ của chúng ta rồi, bất kể cuối cùng, mối tình của cô ấy có là đơn phương hay được đáp trả chăng nữa.”

“Cháu mong đó không phải là tình yêu đơn phương. Như thế thì buồn quá.”

“Như cháu nói đấy, giấc mơ chỉ là giấc mơ thôi mà, phải không? Chúng ta hãy cùng tin tưởng cô ấy trong thực tế nào.”

* * *

Cô gái tỉnh dậy sớm hơn năm phút so với dự định, thấy lòng sảng khoái dù báo thức còn chưa đổ chuông. Cô mơ hồ nhớ tới một cửa hàng nào đó trong giấc mơ. Nhưng càng cố nhớ thì hình ảnh đó lại càng tan biến nhanh như cát trôi qua kẽ tay, rồi cô hoàn toàn quên lãng. Điều duy nhất còn đọng lại trong tâm trí là chàng trai lại xuất hiện trong giấc mơ cô đêm qua. Trong mơ, cô ngồi cùng anh tại nhà hàng anh hay lui tới. Hai người ngồi bên nhau thân mật và trò chuyện thật lâu. Cứ như thể họ vẫn gặp nhau ở đây mỗi ngày vậy.

Ra khỏi giường và đi vào phòng tắm, lòng cô vẫn lâng lâng dư vị ngọt ngào của giấc mơ. Cô đang rung động. Nhưng ngay khi nước lạnh từ vòi sen chạm vào cơ thể, cô đã lấy lại được bình tĩnh.

“Mình đang tự nghĩ gì ngốc nghếch thế này?”

* * *

Ngay trước khi sự rung động trong cô gái biến mất, một tiếng thông báo vang lên ở quầy lễ tân Bách hóa Giấc mơ.

> *Đinh đoong.*
>
> *Khách hàng số 201 thanh toán.*
>
> *Một chút Rung động đã được thanh toán cho “Giấc mơ về người bạn thích”.*

“Hệ thống này được kết nối với những chiếc chai trong két sắt đúng không ạ?”

“Đúng rồi. Giờ thì cháu hiểu rồi đúng không? Thế giới ngày càng hiện đại. Ngày xưa phải tự cất thủ công nên phần bị đổ ra ngoài còn nhiều hơn phần giữ được. Mỗi lần các cảm xúc được thanh toán, cô phải cầm cân chạy vòng quanh để đo hết cả một ngày.”

“Nhưng không biết ngài Dollargut dùng một chai Rung động để làm gì nhỉ?”

Penny vẫn bận lòng về cái chai cô đã mang đến ngân hàng rồi lại mang về ngày hôm đó. Cái chai vẫn còn ở quầy lễ tân.

“Nếu ngài Dollargut cần dùng, thì chắc hẳn đó là cho một việc quan trọng.”

Cô Weather khẳng định.

* * *

Cô gái đã đến công ty, cố gắng trút bỏ mọi suy nghĩ vẩn vơ để tập trung vào công việc. Nhưng càng nghĩ về những giấc mơ dạo gần

đây, cô lại càng đi đến một kết luận khó chấp nhận.

“Mình yêu đơn phương hay sao?”

Đúng lúc này, từ phía bên kia vách ngăn vang lên giọng nói của trưởng phòng.

“Ah Young ơi, hôm nay là ngày anh Hyun Jong Suk đến họp nhỉ?”

9 giờ 55 phút sáng. Thông thường, anh ấy luôn đến phòng họp trước mười phút. Có muộn thì anh ấy cũng sẽ gọi điện báo trước. Cô hơi bất ngờ. Đúng lúc đó, điện thoại ở bàn làm việc của cô đổ chuông.

“Vâng, tôi là Jeong Ah Young ở Bộ phận Hỗ trợ Kỹ thuật ạ.”

“Xin chào! Tôi là Hyun Jong Suk từ công ty Tech Industry.”

Giọng chàng trai hổn hển vang lên trong điện thoại.

“Tôi để quên tài liệu trong xe. Tôi sẽ đến trước 10 giờ ạ.”

“À, vâng.”

Thấy mình hơi lạnh lùng, cô gái nhanh chóng nói thêm.

“Tôi sẽ nói lại với trưởng phòng nên anh cứ đi từ từ cẩn thận ạ.”

“À vâng, cảm ơn cô!”

Cô gái định cúp máy rồi mà vẫn loay hoay cầm ống nghe một lúc. Cô lại thấy tim mình xốn xang khi nghe tông giọng anh hơi khác với thường ngày.

“Thôi nào, tập trung làm việc thôi.”

Cô gái tự nhủ lòng.

Đúng 10 giờ. Cửa văn phòng bật mở, chàng trai bước vào. Cô gái liếc nhanh, nhưng cố gắng không nhìn thẳng vào chàng trai. Hai má anh đỏ ửng, đã bảo không cần vội mà chắc anh vẫn cố chạy đến đây.

Anh nhìn xung quanh tìm kiếm ai đó, rồi bỗng bắt gặp ánh mắt cô

đang lơ đễnh nhìn mình.

Trước khi cô kịp quay đi, chàng trai đã mỉm cười rạng rỡ, cúi đầu chào. Hai lúm đồng tiền trên má anh càng lõm sâu.

“Cái má lúm kia thật đáng phạt mà!”

Cô gái giờ đây không còn lựa chọn nào khác ngoài ngoan ngoãn thừa nhận rằng mình đã phải lòng anh.

* * *

Tâm trạng chàng trai buổi sáng nay cũng thật ngổn ngang. Đêm qua, anh mơ thấy bạn gái cũ. Chuyện đã quá lâu đến nỗi giờ anh chẳng còn nhớ hai người chia tay vì lý do gì, cũng không còn nhớ nhung hay nuối tiếc. Nhưng việc cô ấy vẫn xuất hiện trong giấc mơ khiến anh bứt rứt khó chịu. Thậm chí gần đây, anh càng ngày càng mơ thấy cô ấy thường xuyên hơn.

“Mơ mộng gì lộn xộn quá.”

Ngày hôm đó, vì phân tâm nhiều nên anh để quên tài liệu trên xe.

Anh thực sự không muốn đến họp trễ. Anh sắp ba mươi rồi. Anh không muốn đã ba mươi tuổi đầu, người yêu không có mà trong công việc cũng chểnh mảng không giữ nổi lịch hẹn.

Anh gọi cho văn phòng khách hàng khi chạy lại bãi đỗ xe.

Điện thoại đổ chuông vài lần trước khi có tiếng nhấc máy. Cô gái ở công ty đối tác nhận điện thoại.

“Vâng, tôi là Jeong Ah Young ở Bộ phận Hỗ trợ Kỹ thuật ạ.”

“Xin chào! Tôi là Hyun Jong Suk từ công ty Tech Industry.”

Anh nghe tiếng thở hổn hển lố bịch của mình vang tới tận đầu dây bên kia.

Bộ dạng quái gì thế này. Chàng trai cao giọng hơn bình thường để giấu đi hơi thở gấp gáp.

“Tôi để quên tài liệu trong xe. Tôi sẽ đến trước 10 giờ ạ.”

“À, vâng.”

Cô gái ngắn gọn trả lời. Anh tưởng điện thoại sẽ cúp luôn, nhưng đầu dây bên kia tiếp tục phát ra tiếng nói.

“Tôi sẽ nói lại với trưởng phòng nên anh cứ đi từ từ cẩn thận ạ.”

“À vâng, cảm ơn cô!”

Nhờ giọng nói dịu dàng ấy, chàng trai thấy như mình đã nhận được đủ sự động viên ấm áp cho cả một ngày.

Đêm hôm đó, nằm kiệt sức trên giường, anh ngủ thiếp đi ngay khi vừa chạm đầu xuống gối.

* * *

“Xin chào mừng quý khách.”

Penny nhận ra người khách này ngay lập tức. Anh ấy gần đây liên tục mua “Giấc mơ về người yêu cũ” ở Góc Ký ức trên tầng hai.

“Hôm nay, quý khách cũng lấy giấc mơ như thường lệ đúng không ạ?”

“Vâng, làm ơn cho tôi sản phẩm đó.”

Chàng trai thờ ơ đáp. Ngay khi Penny định dẫn khách lên tầng hai, Dollargut đứng gần đó đã chặn đường họ.

“Thưa quý khách, tôi nghĩ lúc này anh không cần mơ giấc mơ đó nữa đâu.”

“Dạ?”

“Có thể quý khách không nhớ, nhưng hai năm trước anh đã nhờ tôi một việc. Là hãy để anh mơ thấy người yêu cũ của mình.”

“Tôi ạ? Hai năm trước… có lẽ đó là ngay sau khi tôi vừa chia tay cô ấy.”

“Vâng. Và rồi trong một thời gian dài, quý khách luôn tỉnh dậy và khóc đúng không ạ?”

“Vâng, đúng là đã có lúc như vậy. Nhưng sau đó thì tôi ổn. Mà lâu rồi, tôi cũng không còn mơ về cô ấy nữa.”

Anh chàng tiếp tục trả lời, rồi như tự thấy băn khoăn, gương mặt anh tỏ vẻ khó hiểu.

“Nhưng sao gần đây tôi lại tìm giấc mơ về cô ấy nhỉ?”

“Quý khách đã nhờ tôi. Anh nói rằng giờ đây muốn bắt đầu một tình yêu mới, nhưng liệu mình có thực sự ổn không. Nên tôi đã giới thiệu ‘Giấc mơ về người yêu cũ’ cho quý khách.”

“Ra là vậy ạ.”

“Và quý khách cũng liên tục không thanh toán cảm xúc cho chúng tôi. Chắc hẳn quý khách không còn bất kỳ cảm xúc nào khi mơ thấy người yêu cũ.”

“Có nghĩa là chúng tôi cũng mất hết cả doanh thu luôn.”

Cô Weather thêm vào.

“Quý khách nghe rồi chứ ạ? Nên từ giờ chúng tôi không thể bán giấc mơ này cho quý khách được nữa. Vì đằng nào quý khách cũng không cảm thấy gì cả.”

Nghe Dollargut nói vậy, chàng trai ngượng ngùng trả lời.

“Vậy hôm nay tôi xin phép đi về vậy.”

“Sao quý khách không ở lại dùng chút trà nhỉ? Đêm còn dài, đâu có gì gấp gáp?”

Dollargut ân cần kéo chàng thanh niên lại quầy. Ông mở chai Rung động vẫn để ở quầy lễ tân ra. Khói hồng nhạt tỏa ra từ miệng chai. Ông rót đầy chất lỏng vào cốc trà và đưa cho chàng trai.

“Xin mời quý khách.”

Anh chàng uống trà xong, rời khỏi cửa hàng với bước chân nhẹ nhõm hơn khi mới đến. Bóng anh dần biến mất.

“Dollargut, sao ngài lại có thể cho khách uống hết chỗ Rung động đắt đỏ như vậy?”

Penny tiếc ngẩn ngơ.

“Chẳng phải cháu nói yêu đơn phương thì buồn lắm sao?”

Penny há hốc miệng ngạc nhiên.

“Anh chàng kia là người mà chị khách số 201 thích ạ?”

Dollargut gật mạnh đầu như thể muốn nói tại sao lại hỏi điều hiển nhiên đến vậy.

“Làm sao ngài biết được ạ?”

“Nếu cháu điều hành một bách hóa hơn ba mươi năm, thì cháu cũng sẽ tự nhiên biết thôi.”

* * *

Sáng hôm sau, chàng trai tỉnh giấc, lòng đầy phấn chấn. Chính là ngày hôm nay, một ngày đặc biệt cho một khởi đầu mới. Anh cắm điện thoại vào dây sạc rồi ngân nga hát, đi vào phòng tắm.

Khi tiếng vòi hoa sen hòa vào giọng hát của chàng trai vang khắp nhà, điện thoại của anh báo có tin nhắn đến. Trên màn hình còn khóa, hiện lên dòng đầu tiên của đoạn tin nhắn dài.

> Có tin nhắn mới:
>
> *“Xin chào. Tôi là Jeong Ah Young. Không biết… anh có nhớ không?”*

* * *

“Cậu gặp bạn trai bây giờ thế nào vậy?”

“Mình thích anh ấy, nên đã liên lạc trước. Mời anh ấy đi ăn.”

“Thật vậy ư? Cậu có phải kiểu dám chủ động đâu nhỉ?”

“Thế mới nói, chắc tại nóng lòng quá nên tính cách cũng thay đổi theo luôn.”

“Cậu không sợ bị từ chối à?”

“Mình chỉ sợ người ta nghĩ mình kỳ quặc thôi. Dù sao cũng là nhân viên của công ty đối tác mà.”

“Wow, thật sao? Chắc phải thích lắm mới bạo dạn được như vậy nhỉ?”

“Lúc gửi tin nhắn xong, sợ anh ấy không trả lời nên mình đã tắt luôn điện thoại. Phải hai tiếng sau mới dám bật lại. Còn bị nghe xạc một trận đấy. Anh ấy trách mình liên lạc trước rồi biến mất.”

“Thế, bây giờ thì sao? Cậu thấy việc liên lạc trước có đáng không?”

“Còn phải hỏi. Từ bé đến giờ, đó chắc là một trong năm điều tuyệt nhất mình làm được ấy chứ. À không, chắc phải nằm trong top 3 không biết chừng.”

Báo mộng

Một buổi sáng trong lành tháng Bảy, đã bước sang tháng thứ ba kể từ khi Penny bắt đầu đi làm. Đường phố nhộn nhịp với những thương nhân bắt đầu mở cửa hàng cùng những Noctiluka đi thu gom áo choàng cho thuê mà khách hàng cởi bỏ vứt khắp nơi. Penny đang trên đường đi làm, nhâm nhi ly latte đậu nành vừa mua. Khi tới nơi, cô mới nhận ra hôm nay mình đến chỗ làm khá sớm.

Do đặc thù của bách hóa là mở cửa 24/24 nên tất cả các nhân viên đều làm việc theo ca vào những giờ cố định. Vì vậy, dù có tới sớm cũng không có việc gì để làm. Penny quyết định tận hưởng thêm một chút thư giãn dưới ánh nắng ban mai. Tòa nhà gỗ năm tầng nổi bật ở trung tâm đường phố - Bách hóa Giấc mơ - nhìn đẹp hơn nhiều khi ta không phải làm việc.

Nhưng sự thảnh thơi này chẳng kéo dài được lâu.

“Này, Penny! Tốt quá, cô đến sớm. Vào giúp tôi một tay!”

Cửa bật mở, quản lý tầng hai Viggo Myers hét to với Penny. Myers một tay cầm quả đào héo, tay còn lại quạt mạnh như thể sắp chết vì nóng đến nơi.

“À… vâng, vâng!”

Penny bối rối trả lời rồi bước vào Bách hóa Giấc mơ.

Bên trong bách hóa phảng phất hương thơm của hoa quả tươi

trước đây chưa từng thấy. Biết bao loại trái cây nào đào, nào mơ, rồi nho xanh trĩu trịt, xum xuê được trang trí ở sảnh tầng một. Hoàn toàn có thể lầm tưởng đang đi vào vườn trái cây của một điền chủ nào đó, nếu Penny không trông thấy những gương mặt thân quen của đồng nghiệp.

Không chỉ Viggo Myers mà cả các nhân viên ở tầng khác cũng đang tất bật treo hoa quả, trang trí lá, thu dọn đám trái cây vương vãi dưới sàn nhà. Trong đó có cả những nhân vật ta không ngờ tới.

“Mo Tae Il, làm ơn bảo lũ yêu tinh quay về cửa hàng chúng đi. Sao lại gọi lũ ranh này không biết!”

Mogberry, quản lý tầng ba gắt gỏng với Mo Tae Il.

“Chị Mogberry ơi, tôi không hiểu tại sao lại phải khổ sở leo thang làm gì khi chúng ta có những người hàng xóm biết bay. Chúng cũng sẵn lòng giúp đấy thôi. Chị nhìn xem, trông chúng chăm chỉ chưa kìa!” Mo Tae Il chỉ tay lên trần.

Trên trần tiền sảnh, từng cặp yêu tinh Leprechaun to bằng bàn tay đang loay hoay treo những chùm nho xanh to bằng cả người mình. Nhưng chỉ tính riêng những gì Penny nhìn thấy thôi thì chúng đã làm rơi năm chùm nho xuống sàn rồi. Thậm chí một chùm còn rơi trúng đầu khách hàng đi ngang qua nữa.

“Ối!”

“Ôi, chúng tôi rất xin lỗi. Quý khách không sao chứ ạ? Ở sảnh đang hơi lộn xộn, xin mời quý khách lên tầng trên sẽ thoải mái hơn ạ.”

Cô Weather vội vã xin lỗi khách hàng đứng cạnh.

“Chuyện gì thế ạ?”

Penny vừa nói vừa nhặt những quả nho bị rơi.

“Hôm nay chúng ta đón khách quý, em không biết à?”

Mogberry vừa trả lời vừa gấp hộp trái cây. Đám tóc con tua tủa hôm nay càng khiến đầu cô bù xù hơn bao giờ hết.

“Nhưng ai đến mà phải long trọng tới mức này ạ…?”

Câu hỏi của Penny bị gạt đi bởi tiếng Mogberry liên tục chỉ đạo.

“Cái này, cái này nữa, vứt hết đi. Coco sẽ nói gì khi thấy mấy cái này? Quá hạn hết rồi!”

Mogberry rít lên. Thay vì các hộp trái cây, giờ đây cô đang bắt đầu quay sang sắp xếp các sản phẩm trưng bày ở sảnh.

Penny liền giúp Mogberry mà không dám nói một lời. Ly latte đậu nành còn chưa kịp uống hết đang tan đá trên quầy lễ tân. Penny tự nhủ sẽ không bao giờ lảng vảng quanh cửa hàng trước giờ làm việc nữa.

“Chị Mogberry, đừng vứt, mang hết cho em. Đưa lên tầng năm rồi giảm giá sâu hơn một chút là sẽ bán hết ngay thôi mà!”

Mo Tae Il vô ý xen vào, miệng vẫn chóp chép nhai những quả nho còn sót lại. Lũ yêu tinh Leprechaun mặc áo phông cộc tay cùng gilê da nhỏ xíu bay xung quanh cậu cũng đang ôm trên tay chùm nho xanh nhai nhóp nhép.

“Ôi, thôi đi, Mo Tae Il. Tầng năm dù có đại hạ giá cũng không thể làm ăn như thế được. Quá hạn tới mức này rồi thì hình ảnh, mùi vị, màu sắc đều bay biến hết, thậm chí còn chẳng biết là mình đang mơ gì nữa. Phải tự kiềm chế mà tránh bán mấy thứ này chứ. Ngài Dollargut biết chuyện sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem. Hơn nữa, Aganb Coco mà nghe tin chúng ta bán mấy giấc mơ rẻ tiền này thì… Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy khiếp rồi. Bà ấy sẽ chẳng bao giờ làm ăn với chúng ta nữa đâu.”

“Đằng nào thì hầu như khách hàng cũng có nhớ gì khi tỉnh dậy đâu…”

“Đúng đấy, đúng đấy.”

Lũ yêu tinh hùa vào hưởng ứng.

Chúng định nói tiếp nhưng nhìn thấy Mogberry cau mày giận dữ liền ngậm miệng nín thinh. Penny nghe rõ ràng cái tên được nhắc

tới trong cuộc trò chuyện vừa rồi.

“Aganb Coco? Hôm nay bà ấy đến đây ạ?”

“Ừ, lâu lắm rồi Coco mới tới. Nên cửa hàng được trang trí theo sở thích của bà ấy. Coco rất thích trái cây chua chua ngọt ngọt. Nghe nói còn mang tới một loạt giấc mơ mới theo yêu cầu đặc biệt của ngài Dollargut nữa. Ôi hồi hộp quá đi mất. Mình thực sự lựa chọn đúng đắn khi làm việc ở đây. Không thì biết khi nào mới được gặp Aganb Coco ngoài đời kia chứ?”

Aganb Coco là một trong những nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại, người đã giành giải Grand Prix hơn mười lần tại Lễ trao giải Giấc mơ thường niên. Bà là nhà sáng tạo Thai mộng duy nhất, cực kỳ nổi tiếng và đã được yêu mến suốt một thời gian dài. Như Mogberry nói, Penny chỉ mới nhìn thấy bà trên tạp chí hay ti vi, chứ chưa bao giờ được nhìn thấy ngoài đời thực. Cô cũng không bao giờ nghĩ sẽ được gặp trực tiếp bà như thế này.

“Nào, nào, mọi người làm đến đó thôi, ai hết giờ rồi thì về đi nào. Thật tình, ta làm lớn chuyện quá.”

Dollargut, vốn tưởng ở trong văn phòng, đột nhiên thò ra từ một núi hộp rỗng. Ông đang mặc bộ áo liền quần dùng khi làm việc thay cho áo sơ mi và cardigan quen thuộc. Trông ông càng gầy hơn bình thường dưới bộ đồ rộng thùng thình.

“Hóa ra ngài ở đó ạ?”

Penny dọn những chiếc hộp trước mặt ông.

“Việc trang trí tiền sảnh cho Aganb Coco là do ta đề xướng. Ta vốn định treo mấy loại hoa quả giả trước cửa thôi, ai ngờ lại nhiễu sự tới mức này. Thôi thôi, mọi người về nhà đi. Tan làm!”

Dollargut có vẻ đau lưng, ông lấy mu bàn tay xoa xoa phần xương cụt.

Nhưng ngay cả khi ông nói vậy, mọi người vẫn chôn chân tại chỗ. Chẳng những không cử động, ai nấy đều há hốc miệng và đứng im

như tượng.

Penny quay đầu nhìn theo hướng ánh mắt họ, và bắt gặp tia nhìn của một bà lão nhỏ nhắn. Bà đang rảo bước vào bách hóa cùng đoàn tùy tùng của mình.

Penny đã hiểu vì sao mọi người lại hóa đá như vậy. Năng lượng tỏa ra từ con người nhỏ bé đó khiến cô không nói nên lời. Một xung lực kỳ bí nào đó khiến ta thấy thời gian như ngưng đọng. Cảnh tượng này cứ như một thước phim quay chậm, tới khi Penny định thần lại thì thấy bà lão ở trong bách hóa rồi.

“Aganb, bà khỏe không?”

Dollargut vui vẻ chào đón.

“Ông bạn cũ thân mến của tôi. Chúng ta đã không gặp nhau từ Đại hội thường niên năm ngoái thì phải. Ôi, mùi trái cây! Bầu không khí nơi này thật… khiến ta ngây ngất.”

Coco chiêm ngưỡng những chùm trái cây treo trĩu trịt trong cửa hàng. Dollargut đưa bàn tay dính đầy bụi bắt tay Aganb Coco. Đám nhân viên thì sững sờ nhìn bà với hai tay che miệng. Ngay cả lũ yêu tinh Leprechaun đang dáo dác bay lượn cũng dừng lại lơ lửng để ngắm nhìn bà.

Penny may mắn đứng gần họ, nên cảm nhận được mùi hương trái cây thơm mát phảng phất từ người Aganb Coco. Đó là một mùi hương đậm và phong phú hơn nhiều so với mùi trái cây đang được treo trong cửa hàng. Tương phản với những nếp nhăn hằn sâu trên mặt, đôi má bà bầu bĩnh, trắng hồng như má của em bé mới sinh, ở bà tỏa ra một miền ấm áp.

Các nhân viên theo sau bà đang ôm trên tay những gói hàng được bọc cẩn thận bằng lụa cao cấp.

“Dollargut, đây là những món hàng tôi đã hứa. Đương nhiên ông sẽ bán tốt thôi nhưng mong ông hãy để tâm đến chúng một chút nhé, mặc dù cũng chẳng phải hàng quý hiếm gì.”

“Sao lại không phải hàng quý hiếm gì, toàn là những món giá trị cả. Cảm ơn bà đã tin tưởng giao cho chúng tôi.”

Dollargut nhấc một gói hàng lên và trả lời. Penny tò mò quá đỗi nên không thể giữ yên lặng được.

“Chị Mogberry, kia có phải là Thai mộng không? Em tưởng Thai mộng chỉ bán cho khách đặt hàng trước thôi chứ? Có thể làm trước rồi bán luôn thế này được ạ?”

Mogberry đang nhìn chằm chằm vào tấm lụa bọc nên có vẻ như không nghe thấy Penny hỏi gì.

“Chị Mogberry? Ý em hỏi là, phải có ai đó mang thai thì mới mơ được Thai mộng đúng không? Làm sao biết trước được ai có bầu để làm sẵn Thai mộng ạ?”

Penny càng nói càng thấy lạ. Nghĩ lại ngay bản thân Thai mộng cũng thật kỳ lạ. Người ta nói rằng hoàn toàn có thể mơ thấy Thai mộng ngay cả khi không biết mình đang mang thai. Liệu có thể như thế được không nhỉ?

“Mấy cái đó không phải Thai mộng đâu. Là mảnh vụn còn lại từ Thai mộng đấy.”

Mogberry vừa lẩm bẩm vừa nhìn gói hàng như người bị thôi miên.

“Mảnh vụn ạ? Cái đó thì dùng vào đâu ạ?”

“Em vừa hỏi đúng không? Làm sao biết được ai sắp có con?”

Mogberry nheo mắt dừng lại trước cao trào như một người kể chuyện lão luyện.

“Vâng, càng nghĩ em càng thấy lạ. Việc mơ thấy đứa trẻ trước khi nó được sinh ra…”

“Chính nó, chuyện của tương lai.”

“Dạ?”

“Thai mộng cũng là một loại Báo mộng, đúng không? Vì giấc mơ được tạo ra trước khi đứa trẻ chào đời mà.”

“Báo mộng ạ?”

Penny không thể tin nổi.

“Chị không chắc nhưng người ta nói Aganb Coco là hậu duệ của môn đệ thứ nhất. Môn đệ thứ nhất cai quản Tương lai trong *Thần Thời gian và ba môn đệ* đó. Em cũng đọc rồi mà phải không? Những cảnh tượng tương lai không hẳn sẽ hiện ra rõ ràng trong mơ, nhưng ta có thể thấy những hình ảnh rời rạc hoặc cảm nhận được năng lượng từ sự kiện lớn sắp xảy ra. Hơn nữa, người ta vẫn nói là năng lượng từ một sinh linh mới mạnh mẽ hơn bất cứ năng lượng nào. Vậy nên Aganb Coco mới có thể sáng tạo ra những Thai mộng. Thật kỳ diệu phải không?”

“Vậy thì kia là…?”

Penny chỉ gói đồ của Aganb Coco.

“Đúng rồi, cho dù đó có là mảnh vụn đi nữa, thì chị chắc chắn nó vẫn là Báo mộng!”

“Thật không thể tin được!”

Giờ đây, Penny không chỉ đang chứng kiến giờ phút lịch sử khi hậu duệ của môn đệ thứ nhất trò chuyện thân mật với hậu duệ của môn đệ thứ ba, mà thậm chí chỉ cần đưa tay ra là cô có thể chạm tới những hộp Báo mộng. Penny cảm thấy như vừa bước vào một câu chuyện cổ tích diệu kỳ vậy.

“Có đúng là Báo mộng không nhỉ? Với nó, liệu mình có nhìn thấy tương lai của mình không?”

Penny há hốc miệng, bắt đầu tưởng tượng ra trong đầu người chồng tương lai không biết tên của mình.

“Sao về sớm thế? Bà làm tôi buồn đấy.”

Giọng nói tiu nghỉu của Dollargut đã cắt mất dòng suy nghĩ của Penny.

“Nhiều cặp vợ chồng đang chờ giấc mơ của tôi. Phải làm việc chăm chỉ chứ. Mấy tháng nữa là đến Đại hội thường niên rồi, lúc

đó gặp lại nhau sau nhé. Tôi rất vui được gặp ông hôm nay, Dollargut. Cảm ơn mọi người nhé, mọi người vất vả vì bà già này quá rồi."

Aganb Coco nhìn lần lượt tất cả nhân viên cửa hàng đang mồ hôi mồ kê vì treo hoa quả trang trí cho mình. Ai nấy đều lắc đầu quậy quậy như thể không vất vả gì.

"Vậy bà mang trái cây về đi. Để tôi gói lại thật nhanh cho bà nhé."

Dollargut vừa nói dứt lời, nhân viên của Coco đã nhanh chóng gỡ từng chùm quả xuống xếp đầy vào hộp.

"Biết thế này thì xếp hoa quả vào hộp luôn từ đầu có phải đỡ bẩn cả sàn không?"

Viggo Myers tầng hai vừa lẩm bẩm vừa lấy khăn lau nước đào còn dính đầy trên tay.

Sau khi Aganb Coco cùng đoàn tùy tùng rời đi, nhờ sự mẫn cán của nhân viên tầng hai mà chẳng mấy chốc, tiền sảnh đã lấy lại được vẻ sạch sẽ ban đầu. Họ trở lại tầng hai với vẻ mặt mãn nguyện.

Vất vả lắm Dollargut mới xua được đám nhân viên đang nhìn chằm chằm vào gói đồ của Aganb Coco về lại vị trí của mình, cô Weather và Penny bắt đầu giúp ông sắp xếp gói hàng này.

"Cháu nhìn mãi vẫn không thể tin được. Đây chính là…"

"Cháu cũng thèm muốn những giấc mơ này hả?"

"Đương nhiên rồi cô ơi! Là người ai chẳng muốn ạ!"

Penny hơi cao giọng vì hưng phấn. Họ nhấc từng hộp sản phẩm ra rồi lần lượt xếp lên kệ. Penny lấy bút nắn nót viết lên giấy dòng chữ thông báo.

"Báo mộng" - Hàng mới về, số lượng có hạn.

Vài giờ sau, Penny bị giằng xé giữa một bên là những vị khách đang rỏ nước miếng thèm thuồng giấc mơ Báo mộng, một bên là Dollargut nhất quyết không chịu bán. Ông cũng không ở trong văn

phòng như mọi khi mà cứ quanh quẩn xung quanh những giấc mơ và cản trở việc bán hàng.

“Cho tôi một hộp Báo mộng, à không cho tôi hai hộp luôn đi.”

“Xin lỗi nhưng quý khách muốn thấy tương lai nào trong mơ ạ?”

“Nhất định phải trả lời sao?”

“Giấc mơ này chúng tôi muốn dành cho những vị khách thực sự cần đến nó. Như quý khách thấy, số lượng rất có hạn.”

“Tôi muốn biết kết quả xổ số tuần này.”

“Xin lỗi quý khách. Nếu vậy thì tôi không thể bán giấc mơ này cho quý khách được.”

“Gì vậy? Vậy mà còn hỏi nữa. Ông đang đánh giá khách hàng đấy à?”

Thấy khách hàng bực dọc khó chịu, Penny luống cuống giới thiệu sản phẩm khác.

“Giấc mơ này thì sao ạ? Trong mơ Trái đất bị hủy diệt và quý khách sẽ là người cuối cùng còn lại trên Trái đất. Không phải là một trải nghiệm tuyệt vời hay sao ạ?”

“Tôi không cần.”

Khách hàng thẳng thừng từ chối. Đây đã là vị khách thứ ba tức giận bỏ đi, sau một người muốn xem khi nào mình đỗ công chức, rồi một người khác thì muốn thấy trước mặt vợ tương lai. Penny cau có quay lại quầy lễ tân.

“Cứ thế này thì sẽ chẳng bán được món nào mất.”

“Chờ chút xem nào.”

Cô Weather không bận tâm lắm.

“Sao Aganb Coco lại giao hàng cho ngài Dollargut cô nhỉ? Ngài ấy có vẻ chẳng muốn bán hàng gì cả.”

Penny cẩn trọng lựa chọn từ ngữ, sợ nghe có vẻ xúc phạm đến sếp mình.

“Coco vốn không tự tin lắm rằng những sản phẩm này có thể bán ra ngoài công chúng, nên từ đầu đã xấu hổ mà chỉ tin tưởng giao cho người bạn cũ là ngài Dollargut thôi.”

“Sao có thể thế được! Đó là Báo mộng kia mà, cháu nghĩ bà ấy khiêm tốn đó thôi.”

“Ai mà chẳng mong biết trước được tương lai. Nhưng ngay cả Coco cũng không có năng lực siêu phàm đó. Cùng lắm chỉ nhìn thấy một hình ảnh tương lai lướt qua thôi. Rất ngắn thôi, như một khoảnh khắc vậy.”

“Dù vậy nhưng được thấy trước tương lai vẫn rất tuyệt cô ạ.”

“Vậy sao? Liệu có thật vậy không? Kể cả khi cháu không biết được thông tin cháu muốn? Chỉ một hình ảnh thôi. Ví dụ như thấy một cậu bé lỡ mất trái bóng chày bay ngang qua, hay một hình ảnh rất đỗi bình thường như ngồi nhìn một ly trà mới pha, như thế cũng gọi là tuyệt ư?”

“Không ạ… mấy hình ảnh đấy thì tầm thường quá.”

“Những giấc mơ kia, chúng cũng chỉ tầm thường thế thôi. Nhưng chúng có thể trở nên đặc biệt hơn một chút, quan trọng là ta bán cho ai.”

Cô Weather cười tinh quái. Nụ cười đó sao mà giống hệt cách Dollargut hay cười. Penny dường như đã hiểu tại sao hai người họ làm việc ăn ý với nhau được lâu tới vậy.

Dollargut vẫn đứng trước quầy bán Báo mộng. Tất nhiên ông vẫn tiếp tục đuổi khách, không hề có vẻ gấp gáp chút nào.

* * *

Na Rim là một biên kịch tập sự. Cô làm thêm tại rạp chiếu phim cũng đã lâu rồi. Ở đó, cô được xem phim miễn phí, được nghiền ngẫm những kịch bản hay, lại được nghe những bình luận trực

tiếp từ khán giả nên công việc này đối với cô thật hoàn hảo.

“Xin cảm ơn. Tạm biệt quý khách.”

Sau buổi chiếu phim, Na Rim đứng ở lối ra để tiễn khán giả. Hai vị khách, dường như là một đôi, là những người cuối cùng rời khỏi rạp.

“Em thấy thế nào? Cũng được đấy chứ.”

“Anh có thấy nội dung hơi nhạt không? Chỉ có diễn viên khác nhau thôi chứ nội dung thì em thấy như đã xem ở đâu đó rồi. Cốt truyện cũng cũ nữa.”

Na Rim gật đầu lia lịa khi nghe thấy suy nghĩ tương đồng với nhận định của mình. Sau đó cô hình dung nếu mình là biên kịch của bộ phim thì sẽ viết câu chuyện thế nào. Na Rim vừa quét bỏng ngô rơi vãi đầy dưới ghế vừa chìm đắm vào suy tưởng.

Với tác phẩm đầu tay, Na Run muốn viết một câu chuyện tình yêu. Phim lãng mạn thì vừa có thể thiết kế poster sống động vui tươi, lại còn có thể đặt một cái tên thật hay nữa. Không những thế, tư liệu để viết thì ngập tràn xung quanh. Cô A ở quầy bán đồ ăn và anh B ở quầy bán vé đang bí mật hẹn hò, họ dùng những ám hiệu riêng chỉ mình hai người hiểu được. Chuyện tình của anh C làm món mực nướng bơ ngon hết sảy với cô D hướng dẫn viên ở bãi đậu xe cũng rất thú vị. Nhưng chúng quá đỗi bình thường để đưa vào một kịch bản phim. Làm thế nào để viết nên một bộ phim từ những tư liệu đời thường như vậy, Na Rim vẫn chưa nghĩ ra được ý tưởng nào.

“Na Rim, hôm nay xong việc cậu tính làm gì?”

Đồng nghiệp làm bán thời gian đang dọn vụn bánh nacho bên cạnh hỏi cô.

“Hôm nay mình hẹn đi ăn tối với bạn cấp ba, sao thế?”

“Mình nghe nói gần đây có một thầy bói rất linh. Nhưng đi một mình thì hơi run. Na Rim muốn trở thành tác giả kịch bản phim

phải không? Chắc cậu cũng tò mò muốn biết mình có thành công được không nhỉ? Hay lần sau cùng đi với mình nhé?”

“Thôi mình không đi đâu.”

Thấy Na Rim từ chối, đồng nghiệp nhìn cô với vẻ lạ lùng.

“Chà, biết trước mất vui. Cậu không thấy vậy sao?”

Na Rim nhẹ nhàng dỗ dành bạn đồng nghiệp.

Ngồi ở bàn ăn tối sau giờ làm, Na Rim tròn xoe mắt trước câu chuyện thú vị của cô bạn. Câu chuyện ấy chính là mối tình chớm nở của Ah Young, bạn thân hơn mười năm nay của cô.

“Đêm nào cậu cũng mơ thấy anh ấy kia à?”

“Mấy đêm liền, đêm nào mình cũng mơ thấy anh ấy. Nên mình nghĩ có lẽ mình phải lòng anh ấy thật rồi.”

“Thế là cậu đã liên lạc trước hả? Jeong Ah Young nổi tiếng tự cao tự đại của tôi?”

“Mình nghĩ phải làm gì đó để nâng cao cơ hội mới được. Tầm này làm giá quá cũng có được gì đâu.”

“Ngầu lắm. Thế bây giờ là hẹn hò chính thức rồi chứ?”

“Ừ, chúng mình chính thức từ tuần trước. Tới giờ mình vẫn còn ngây ngất đây này.”

“Thêm thắt chút thôi là sẽ thành một chuyện tình lãng mạn đây.”

“Viết kịch bản thế có hơi nhạt không? Mình nói chuyện với nhau thì vui, chứ làm thành phim bình thường quá.”

“Chắc lâu quá rồi mình không yêu ai. Thấy ai yêu cũng như phim ấy.”

Na Rim thở dài rồi khuấy đĩa cà ri lúc này đã nguội ngắt.

Hai người rời khỏi nhà hàng, ai về nhà nấy.

Na Rim nằm trên chiếc giường đơn khung sắt, trằn trọc suy nghĩ

cho tới khi ngủ thiếp đi.

“Không có tư liệu nào để viết sao?”

* * *

“Xin chào quý khách.”

“Xin mời quý khách vào.”

Không giống như Dollargut đang hăng hái, Penny đón khách bằng một giọng uể oải. Penny cảm thấy kiệt quệ tinh thần, vì lượng khách muốn mua Báo mộng mà Dollargut đuổi đi đã vượt quá con số 300 rồi.

“Quý khách đang tìm giấc mơ nào ạ?”

“Tôi muốn mơ một giấc mơ thú vị. Nếu có thể dùng làm đề tài cho một câu chuyện thì càng tốt.”

Vị khách liếc qua quầy trưng bày sản phẩm giới hạn. Cô ấy chắc chắn đã thấy hàng chồng hộp Báo mộng ngay trong tầm mắt nhưng tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm. Cô chậm rãi tìm kiếm trong những hộp giấc mơ không bán được bị chất thành đống. Penny nhận thấy Dollargut đang chăm chú dõi theo vị khách này. Sau đó ông tiến lại gần cô và bắt chuyện.

“Quý khách đang chuẩn bị cho cuộc thi viết kịch bản đúng không ạ?”

“Ông biết tôi sao?”

Na Rim hỏi lại.

“Vâng, tôi nhớ từng vị khách đã đến đây.”

“Ôi tôi xin lỗi, tôi không nhớ chúng ta từng trò chuyện.”

“Hẳn nhiên là vậy rồi. Nhưng điều đó không quan trọng. Thực ra, trong hai năm vừa rồi, quý khách đã mơ hầu như tất cả giấc mơ của chúng tôi.”

Na Rim nhăn mặt cố gắng lục lại ký ức nhưng thất vọng ngay vì chẳng nhớ được gì.

“Có lẽ vậy. Chắc hẳn trong số đó không có nội dung mà tôi cần. Tôi vẫn chưa viết được câu chuyện nào độc đáo cả.”

“Thực ra, còn một giấc mơ thú vị mà quý khách vẫn chưa mơ…”

“Đó là gì ạ?”

“Đó là…”

Dollargut cố tình dừng một nhịp để tạo hiệu ứng ấn tượng hơn.

“… Báo mộng.”

“À, tôi không thích mấy cái đó lắm.”

Na Rim từ chối thẳng thừng đề xuất của Dollargut. Penny ngạc nhiên trước phản ứng của khách hàng.

“Quý khách không thích báo mộng ư?”

“Nếu biết trước nội dung thì còn gì thú vị nữa. Phim cũng vậy, mà đời cũng thế. Tôi ghét bị tiết lộ trước lắm.”

“Quý khách không tò mò xem mình có thể trở thành biên kịch nổi tiếng hay không à?”

“Hoàn toàn không. Thậm chí tôi còn thấy việc biết trước tương lai thật bất hạnh. Ngay cả khi nhìn thấy một tương lai tốt đẹp, cũng không có gì đảm bảo nó sẽ thành hiện thực, mà tự nhiên ta lại trở nên biếng nhác hơn. Nếu không được như vậy thì lại chỉ càng làm ta thất vọng.”

“Ai cũng rất tò mò về điểm đến cuối cùng của cuộc đời mình, nhưng quý khách thì không ạ?”

Lần này đến lượt cô Weather hỏi. Penny nhận thấy cả cô Weather và ngài Dollargut đều đang hứng thú.

“Điểm đến cuối cùng? Tôi nghĩ con người ta đâu phải chiếc xe tự lái mà chỉ chăm chăm đi đến đích. Học cách nổ máy, đạp ga, rồi đôi khi nhấn phanh một chút mới thú vị. Việc trở thành biên kịch

nổi tiếng không phải là tất cả với tôi. Tôi thích được sống và viết. Rồi có đi tới nơi nào, sa mạc hay đại dương thì cứ để tương lai quyết định.”

Dollargut nhìn chằm chằm cô gái.

“Tôi trả lời dài dòng quá.”

Na Rim xấu hổ gãi gãi mũi.

“Không hề đâu. Tôi thấy rất ấn tượng. Quý khách nghĩ rằng nếu chúng ta tập trung vào hiện tại thì tương lai sẽ tự nhiên tìm tới.”

“À vâng! Ý tôi chính là vậy.”

Dollargut cười rất tươi trước câu trả lời đầy tự tin của Na Rim.

“Vậy thì tôi lại càng muốn giới thiệu sản phẩm Báo mộng này. Quý khách đừng lo, cô sẽ không nhìn thấy tương lai trọn vẹn đâu. Chỉ là một khoảnh khắc thôi nhưng rồi cô cũng sẽ quên mất ngay.”

“Nếu tôi quên hết thì tại sao ngài lại muốn giới thiệu giấc mơ này cho tôi?”

“Chà, không chừng một ngày nào đó quý khách sẽ nhớ ra. Hãy coi như mình bị lừa một lần rồi thử lấy một hộp được không? Như mọi khi, giấc mơ được thanh toán sau nên quý khách không cần lo lắng.”

“Trông nó có vẻ rất đắt… Ngài đưa cho tôi dễ dàng như vậy không sợ tôi không đủ tiền trả hay sao?”

“Quý khách chưa bao giờ không thanh toán cho chúng tôi. Cảm xúc của cô rất phong phú nên chúng tôi mới là người mắc nợ. Penny, gói một hộp Báo mộng cho khách đi nào.”

Một lúc sau, Na Rim cầm gói hàng Penny đưa cho và nghiêng đầu trầm tư rời khỏi cửa hàng.

“Ngài Dollargut này, nhiều khi cháu thấy ngài như trẻ con vậy.”

Penny nói với Dollargut đang phủi bụi trên quầy.

“Thấy ta bán hàng kỳ lắm hả?”

“Bao nhiêu người tha thiết mua thì ngài không bán, mà lại bán ép cho một người không nhiệt tình đó ạ.”

“Báo mộng của Aganb sẽ gây thất vọng cho những khách hàng muốn biết trước tương lai, nhưng sẽ là một món quà nhỏ bất ngờ cho những người không hề mong đợi.”

“Cháu không hiểu lắm.”

“Cứ làm việc lâu ở cửa hàng như ta rồi đến một ngày cháu sẽ hiểu.”

“Cháu còn đang tự hỏi sao hôm nay ngài lại chưa nói câu đó chứ.”

Penny phụng phịu đáp.

* * *

Na Rim mơ một giấc mơ rất ngắn, nhưng sáng hôm sau cô không còn nhớ gì cả. Suốt một tuần sau đó, cô mải miết nghĩ về kịch bản mới, cuối cùng cô quyết định sẽ lấy câu chuyện của Ah Young bạn mình làm tư liệu. Không hiểu sao chuyện tình đó cứ luẩn quẩn trong tâm trí cô.

“Cậu thực sự thấy ổn chứ?”

“Chàng trai trong mơ, mới lãng mạn làm sao.”

“Mình vẫn thấy hơi nhàm ấy. Kể cả cậu có viết thêm lời thoại hay tạo thêm tính cách cho nhân vật.”

Na Rim và Ah Young lại đến quán cà ri hôm nọ, vừa ăn vừa nói chuyện về kịch bản mới của Na Rim. Cả hai đều băn khoăn không biết có cách gì giúp cho câu chuyện trở nên đặc biệt không.

Na Rim dùng dĩa nghiền những miếng cà rốt còn sót lại. Ah Young thì loay hoay nghịch tấm lót bàn. Đúng lúc đó, điện thoại của Ah Young đổ chuông. Trên màn hình hiện ra hai chữ Jong Suk. Na Rim

chậm rãi quan sát và lưu giữ những hình ảnh trước mặt.

Đột nhiên, ngay sau đó, câu chuyện dồn dập xuất hiện trong đầu, một cảm giác déjà vu bao trùm lấy cô.

Miếng cà rốt mềm nhũn, hình dạng nếp gấp tấm lót bàn mà Ah Young đang nghịch, và cả tiếng chuông điện thoại cùng lúc tên người bạn trai hiện trên màn hình. Na Rim thấy lạ vì dù chưa từng nghe Ah Young nói, cô như đã biết Jong Suk là tên anh ấy.

“Bạn trai cậu à?”

Na Rim khẽ hỏi. Ah Young gật đầu rồi trả lời điện thoại. Na Rim thấy như những hình ảnh lộn xộn nằm rải rác trong đầu mình đột nhiên ăn khớp với nhau một cách hoàn hảo đến kỳ lạ. Đợi sau khi Ah Young nói chuyện xong, cô hét lên với bạn mình đầy phấn khích.

“Déjà vu!!”

“Ơi? Gì cơ?”

“Mình vừa bị déjà vu! Hình ảnh bạn trai cậu gọi điện đến, hình như mình thấy trong mơ rồi.”

“Thật à? Kỳ lạ thật đấy!”

Cảm hứng chỉ lóe lên trong vài giây ngắn ngủi. Sau đó, như thể kịch bản đã được viết sẵn trong đầu, cô bắt đầu tuôn ra hàng loạt ý tưởng mới.

“Cậu thấy thế này được không? Mình sẽ viết câu chuyện về một nhà tư vấn tình cảm có thể thấy được trước trong mơ ai sẽ yêu ai. Như là mình có thể nhìn thấy trước cảnh cậu và Jong Suk đang hẹn hò bây giờ ấy. Một nhà tư vấn tình cảm nhìn được tương lai tình yêu của người khác trong mơ nhưng bản thân thì lại không thể yêu ai!”

Trái tim Na Rim rộn ràng phấn chấn khi nghĩ về kịch bản mới.

* * *

Đinh đoong.

Khách hàng số 1011 thanh toán. Một chút Rung động đã được thanh toán cho giấc mơ Báo mộng.

“Cô Weather ơi! Mấy sản phẩm Báo mộng bán tuần trước. Khách hàng đã bắt đầu thanh toán rồi ạ.”

“Vậy sao? Tốt quá. Đến lúc Aganb Coco đến lấy tiền rồi, ngày mai cô phải đi rút tiền mặt mới được.”

Sau Na Rim có rất nhiều khách hàng tương tự tìm đến cửa hàng. Không ai trong số họ có hứng thú đặc biệt với Báo mộng, nhưng đều đã mua giấc mơ này theo gợi ý của Dollargut.

Đinh đoong.

Một chút Kỳ diệu đã được thanh toán cho giấc mơ Báo mộng.

Một chút Hiếu kỳ đã được thanh toán cho giấc mơ Báo mộng.

“Cảm xúc được trả cho những giấc mơ này thật đa dạng, cô xem này. Có cả Kỳ diệu và cả Hiếu kỳ nữa.”

“Để ta xem nào.”

Dollargut đang lau cân mí mắt ở phía sau tỏ vẻ quan tâm.

“Thật tuyệt. Đúng là chỉ có khách hàng mới biết rõ một giấc mơ có đáng giá hay không.”

Ông di chuyển con chuột và xem từng cửa sổ thông báo một.

“Ngài Dollargut, có phải cửa sổ thông báo cập nhật vừa hiện lên không… Ngài lại tắt đấy à? Tôi đã nói là phải cập nhật và quét vi rút thường xuyên mà.”

Cô Weather liếc nhìn với vẻ nghi ngờ.

“Tại tôi thấy nó hiện ra nhiều quá.”

“Gì cơ ạ?”

“Không có gì đâu, chị Weather….”

Dollargut lúng túng.

“Nhưng mà déjà vu là gì ạ?”

Penny trông thấy một từ lạ lẫm khi xem qua bình luận của khách hàng.

“Khách hàng đều để lại bình luận rằng déjà vu thật kỳ lạ.”

“Déjà vu có nghĩa là ‘đã nhìn thấy’. Nó là hiện tượng ta có cảm giác như đã trải qua dù đó là trải nghiệm lần đầu. Thú vị phải không? Khách hàng thậm chí còn đặt cái tên thật đẹp cho Báo mộng của chúng ta nữa kìa. Họ thật sáng tạo!” Dollargut thốt lên thán phục.

“Penny biết không? Mặc dù đều thấy déjà vu thật kỳ diệu, nhưng khách hàng chỉ nghĩ đó là ảo ảnh của não bộ nên thường không để ý.”

Cô Weather nói.

“Thật vậy ạ? Trời đất, chán quá đi. Chúng ta bán Báo mộng mà chỉ nhận lại được phản ứng như thế thôi thì…”

Dollargut cười khúc khích khi thấy Penny xoa gáy chán chường.

“Đó mới là điều quan trọng! Ai nấy đều có thể nhìn trước tương lai nhưng hiện tại không hề bị đảo lộn đúng không nào?”

“Đương nhiên rồi ạ. Họ có thấy gì đâu.”

Penny tự hỏi đây là kiểu chơi chữ gì vậy.

“Chỉ cần vậy thôi là đủ rồi.”

Dollargut mỉm cười đứng dậy.

“Tôi khát quá. Phải làm một ly nước chanh mát lạnh mới được.

Nào, hôm nay thử cho thêm vài giọt Hiếu kỳ xem sao.”

Dollargut cầm ly đi về phía nhà kho.

“Đó là lý do Aganb Coco chỉ tin tưởng giao Báo mộng cho chúng ta. Những cửa hàng khác không thể bán chúng tài tình đến vậy.”

Cô Weather thì thầm.

Penny bỗng nhớ lại hình ảnh Dollargut kiên nhẫn chờ khách hàng mà không tùy tiện bán Báo mộng cho bất kỳ ai. Trong giây lát, Penny tự hỏi liệu có phải chính Dollargut mới là người có năng lực tiên tri ấy.

“Mình muốn biết trong đầu ngài Dollargut có gì quá.”

Penny lẩm bẩm. Dollargut đã quay trở lại từ nhà kho.

“Ta đã cho hai giọt Hiếu kỳ còn nóng hổi vào rồi. Nào, cháu uống thử xem.”

Nước chanh Dollargut pha có màu xanh trong vắt như vừa được múc từ biển lên. Penny đón lấy ly, uống ừng ực. Hương vị ngọt lành sảng khoái tan ra trong miệng. Hiếu kỳ đem lại một dư vị khoan khoái hơn cô tưởng rất nhiều.

Đột nhiên Penny thấy trong mình một niềm đam mê dâng trào.

“Ngài Dollargut, cháu muốn thử nghiên cứu giấc mơ của Aganb Coco. Cháu có rất nhiều điều muốn biết.”

Penny bùng cháy khát khao được học hỏi.

“Nếu chăm chỉ nghiên cứu không biết chừng cháu cũng có thể tạo ra những cơn báo mộng. Những giấc mơ giúp ta nhìn thấu được tương lai mình. Như trong câu chuyện thuở xưa đó!”

“Việc đó là tùy ở cháu… nhưng để ta cho cháu biết, đã có hàng ngàn người dành cả đời mình để nghiên cứu chúng trong hoài phí đấy.”

Dollargut nói đầy ẩn ý.

“Tương lai tuyệt vời mà cháu nghĩ không có ở đây đâu. Chỉ có hiện tại tươi đẹp, cùng những giấc mơ đêm nay mà thôi.”

Dollargut dần khuất bóng trong đám đông khách hàng cùng ly nước chanh trên tay.

Yêu cầu hoàn tiền tổn thương tâm lý

Penny đang ăn trưa muộn cùng cô Weather và nghỉ ngơi trong phòng nghỉ của nhân viên.

“Để ta trông quầy cho, mọi người cứ nghỉ trưa đi đừng lo.”

Nhờ có Dollargut vui vẻ hỗ trợ mà họ có được chút thời gian thảnh thơi. Penny nằm dài trên xô pha.

Trong phòng nghỉ, ngoài hai cô cháu còn có mấy nhân viên gắn huy hiệu cài áo số 4, họ ngồi quanh chiếc bàn dài vừa uể oải ăn vừa trò chuyện. Penny chăm chú lắng nghe, tự hỏi liệu họ có đang bàn tán về “tin đồn” gần đây, nhưng hình như không phải vậy.

“Ăn xong lại phải làm luôn rồi, nên mình ăn càng chậm càng tốt.”

Nhân viên đeo kính rầu rĩ nói.

“Ước gì sếp Speedo đi công tác mãi đừng về nhỉ…”

“Sếp mới về có nửa ngày… mà một ngày cứ như một năm vậy…”

Cậu nhân viên đối diện nói, chậm chạp gảy từng hạt cơm rang. Cánh cửa phòng nghỉ đột nhiên bật mở làm cậu ta lúng túng đến đánh rơi cả một chiếc đũa.

“Mọi người đều ở đây à!”

Người bước vào không ai khác chính là Speedo, quản lý tầng bốn. Hôm nay, anh ta mặc một bộ jumpsuit màu huỳnh quang. Có vẻ như anh ta có nhiều bộ jumpsuit giống hệt nhau chỉ khác màu.

“Tôi cứ tưởng phải ăn cơm một mình chứ! Nhân viên tầng mình cũng ở đây cả à? Cơm rang trứng hả? Các cậu phải cho thêm thịt

và cần tây vào, ăn ít vậy sao no được? Ôi, hộp cơm trưa của các cậu không tự hâm nóng được à. Tôi mua hộp cơm tự động có 1 gordon 99 seal thôi, à, được rồi. Để tôi gửi link mua cho nhé. Không cần cảm ơn đâu."

Speedo bắt đầu tuôn một tràng, mấy nhân viên tầng bốn liền chầm chậm đóng hộp cơm lại.

"Sao thế? Không ăn nữa à?"

"Tôi no rồi ạ."

"Mới ăn được có một nửa thôi mà?"

"Bọn tôi lên tầng làm việc. Phải làm sớm thôi."

"Nhân viên tầng mình chăm chỉ thật… Thôi được rồi. Tôi ăn xong cũng sẽ lên ngay."

Mấy nhân viên tầng bốn rời khỏi phòng với ánh mắt như cầu khẩn làm ơn giữ Speedo lại đây thêm mười phút nữa.

"Speedo, chuyến công tác thế nào? Cậu làm việc ở Trung tâm Nghiên cứu Giấc mơ trưa trong hai tuần nhỉ? Chắc học được nhiều thứ hay lắm."

"Ồ, cô Weather, cả Penny nữa! Penny vẫn theo đuôi cô suốt nhỉ? Cứ như con gà con vẫn chưa đủ lông đủ cánh ấy."

Speedo vừa ngồi xuống vừa bóc nắm cơm hình tam giác của mình.

"Gọi là trung tâm nghiên cứu chứ toàn nghiên cứu mấy thứ tôi biết cả rồi. Nên cũng chẳng có gì để học cả. Có khi tôi còn dạy thêm cho họ nữa cũng nên."

Speedo vừa nói vừa nhai cơm nắm, mấy hạt cơm văng ra tứ tung. Penny khẽ lùi lại để tránh Speedo.

"Ăn từ từ thôi, Speedo. Mà tôi tưởng cậu vốn thích ăn cơm một mình? Cậu vẫn thấy khó chịu khi người xung quanh ăn quá chậm còn gì. Sao hôm nay tự nhiên lại xuống tận đây vậy?"

"Chuyện là, đợt đi công tác vừa rồi, tôi hay ăn trưa cùng mấy tay

nhân viên ở trung tâm nghiên cứu, trong bữa ăn, họ đều nói chuyện đầu tư này kia. Thấy thú vị quá, thành ra tôi đâm thích ăn cơm với mọi người. Cô Weather, cô muốn thử đầu tư mấy cảm xúc giá rẻ không?"

"Đầu tư cảm xúc ư? Như thế nào?" Cô Weather tò mò.

Penny vờ như không để tâm nhưng thực ra toàn bộ sự chú ý của cô đang hướng cả vào cuộc trò chuyện. Penny vẫn sợ đến ngân hàng sau lần bị đánh cắp chai Rung động, nhưng đi làm có đồng ra đồng vào rồi nên gần đây cô cũng bắt đầu quan tâm đến vấn đề đầu tư.

"Mùa đông nào giá Phẫn nộ cũng tăng lên đến 30 gordon mỗi chai. Cô biết điều đó đúng không?"

"Đương nhiên, tôi biết chứ. Chỉ cần nhỏ vài giọt Phẫn nộ vào lò sưởi thì củi sẽ cháy rừng rực. Còn được hơn một tuần ấy chứ. Dùng để tiết kiệm tiền nguyên liệu sưởi thì còn gì bằng." Cô Weather giơ ngón cái lên. "Vợ chồng tôi rất thích ăn kem lạnh trước lò sưởi đang cháy phừng phừng đấy."

"Nào, giờ cô nghe tôi nhé. Từ giờ sẽ không cần phải trả đến tận 30 gordon để mua Phẫn nộ nữa! Mấy tay nhân viên ở trung tâm nghiên cứu nói với tôi, giờ ta gom hết Hỗn loạn ở ngân hàng đi. Giá chắc chắn sẽ tăng vọt trước mùa đông này."

"Nhưng làm gì được với Hỗn loạn nhỉ?" Cô Weather tò mò.

"Họ nói rằng ta có thể dùng máy sưởi thay cho lò sưởi cũ. Chỉ cần nhỏ vài giọt Hỗn loạn vào đường ống dẫn khí thôi là cả phòng sẽ ấm lên ngay lập tức. Như thể phân tử không khí khi gặp Hỗn loạn sẽ bay tứ tung vậy! Họ sẽ sớm công bố luận văn nên bảo tôi mua trước khi giá tăng lên."

"Tôi thấy hơi lạ… Không khí thì lúc nào cũng bay tứ tung mà. Hay họ bịa ra như vậy nhỉ? Hơn nữa tự tiện động vào đường ống dẫn khí liệu có nguy hiểm không ạ?" Penny lo lắng.

“Anh chưa mua nhiều đấy chứ?”

“Nếu thế thì sao nào? Tôi mua cả đống với giá 1 gordon mỗi chai rồi! Cô nói như thể mấy tên kia muốn chơi tôi một vố ấy nhỉ? Sao họ lại muốn chơi tôi chứ, họ có ghét bỏ gì tôi đâu!”

Penny còn muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Cô Weather thương cảm vỗ về Speedo.

“Speedo, ngày mai cùng tôi đi đổi đống đó thành tiền đi. Đừng nản. Thử như vậy cũng tốt mà. Ngay cả những cảm xúc tưởng như tiêu cực cũng có ích cho việc gì đó nếu mình quan sát kỹ.”

Speedo phủi hạt cơm dính trên áo rồi đứng lên chán nản.

“Nhưng có vẻ giá cũng sẽ tăng, hay mình chờ một chút cô nhỉ? Chỉ cần lên 2 gordon thôi thì cũng rất lời…”

Cô Weather kiên quyết lắc đầu. Speedo buồn bã đứng lên, rời khỏi phòng nghỉ.

Penny và cô Weather cũng trở về quầy lễ tân. Penny xếp lại chồng gối dựa rồi nói bóng gió. Thực ra, cô đang tìm thời điểm để hỏi về tin đồn đang lan truyền trong bách hóa.

“Cô ơi, về cảm xúc tiêu cực ấy, liệu những giấc mơ xấu thì có ích gì không cô nhỉ?”

“Cháu đang nói về giấc mơ xấu nào vậy?”

“Ác mộng ấy cô…, mơ thấy điều mình sợ hãi nhất ấy ạ.”

“Cháu hỏi về hợp đồng mới đó hả?” Cô Weather nhận ra ngay.

“Cô cũng biết ạ? Mọi người đang kháo nhau là ngài Dollargut vừa quyết định hợp tác với một nhà sáng chế ác mộng. Có thật không cô?”

“Đúng rồi, chúng ta vừa ký hợp đồng với Maxim ở hẻm sau. Chắc sản phẩm sẽ được nhập về tầng ba sớm thôi.”

“Cháu nghe đồn tay Maxim ấy vẫn tự nhốt mình trong xưởng tối om và toàn làm ra mấy giấc mơ rùng rợn… Nhỡ khách hàng bỏ đi

rồi doanh thu giảm thì sao ạ?”

“Chà, cô cũng không biết ngài Dollargut đang nghĩ gì… Nhưng chắc sẽ sớm có chuyện chấn động cho xem.”

* * *

Bản tin đang phát ra từ bảng điện tử trên đỉnh tòa tháp cao tầng. Đường phố tuy đông nghịt người nhưng lại im ắng tựa hồ không có một ai. Một sự im lặng đến kỳ lạ, như thể mọi thứ đều bị tắt tiếng, chỉ còn lại duy nhất tiếng nói của phát thanh viên. Chàng trai đang lang thang không chủ đích trên đường bỗng ngước nhìn lên. Giọng phát thanh viên như xối thẳng vào đầu anh.

“Hiện nay, lượng sinh mỗi năm của nước ta chỉ bằng một phần ba số lượng tử. Chúng ta đang đứng trên bờ vực già hóa dân số, lượng tân binh nhập ngũ cũng thấp nhất từ trước tới nay. Theo đó, Cục Chỉ huy Quân sự đang xúc tiến tái khám sức khỏe để những quân nhân đã xuất ngũ dưới ba mươi tuổi được tái nhập ngũ…”

Chàng trai rùng mình, nhắm nghiền mắt. Năm nay anh vừa tròn hai mươi chín tuổi, đã xuất ngũ được bảy năm.

“Tái nhập ngũ ư?”

Khi đã chấp nhận tình hình và cố gắng nghe kỹ lời phát thanh viên, anh từ từ mở mắt ra, nhưng cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Chàng trai đang ở Cục Chỉ huy Quân sự, trên người mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình. Trong mơ, sự thay đổi đột ngột của cảnh tượng xung quanh không làm anh bất ngờ. Thay vào đó, lòng anh nặng trĩu với thực tế tàn nhẫn rằng mình thực sự phải tái nhập ngũ. Bao quanh là một đám đông đang chờ được kiểm tra sức khỏe, anh thấy mình bị đẩy dần lên phía trước. Không hiểu vì lý

do gì, những thanh niên trạc tuổi đứng cạnh anh đều rất hân hoan.

“Tôi mong được xếp hạng Nhất Đặc biệt.”

“Tôi cũng vậy. Đi thật lâu cho đã. Tôi vốn rất khoái quân ngũ.”

“Gì vậy, mọi người đang nói gì thế.” Những suy nghĩ không nói được thành lời này chỉ luẩn quẩn trong đầu chàng trai rồi biến mất.

Chàng trai muốn thoát khỏi tòa nhà này nhưng chân anh không thể nhúc nhích. Bức bối đến nghẹt thở, anh bặm môi và dồn sức xuống chân, nhưng vẫn hoàn toàn bất động.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt, anh không thể mở miệng cũng không còn cách nào khác ngoài nhìn vào kết quả của mình.

Hạng Nhất Đặc biệt.

Anh thấy khó chịu với từ “Đặc biệt” lạ lẫm gắn sau từ “Hạng Nhất”. Khỏe mạnh thì tốt thôi, nhưng khẳng định điều ấy trong trường hợp này cũng chẳng vui vẻ gì.

Cảnh tượng thay đổi một lần nữa, giờ đây anh đang ngồi trong một tiệm cắt tóc cũ hôi hám.

Lần này, anh bất động như thể bị trói trên chiếc ghế da. Cố gắng lắm anh cũng chỉ cử động được ngón tay, cào phần bị rách trên chiếc ghế vô tội. Cảm giác của nắm bông trong lõi ghế rất thật. Chàng trai lo lắng nhìn người thợ cắt tóc trong gương.

“Hạng Nhất Đặc biệt đúng không? Thế là ba năm nhỉ? Anh quả là có tấm lòng yêu nước. Hôm nay tôi sẽ đặc biệt cắt miễn phí cho anh.”

Chàng trai cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung trước hiện thực không thể trốn tránh. Mọi người sao bình tĩnh đến thế, tuân thủ lạ lùng đến thế tình huống nực cười này. Cả cơ thể anh cũng quá bất lực trước luồng cảm xúc mãnh liệt.

“Không thể nào. Làm gì có chuyện mọi người lại ngoan ngoãn tái nhập ngũ thế chứ!”

Suy nghĩ của anh quay cuồng tìm một lối ra, cho đến khi anh đưa ra một kết luận nghe có vẻ rất hợp lý.

“Đúng rồi, mơ! Đây là mơ! Đúng không? Tôi đang mơ đúng không?”

Chàng trai nhìn người thợ cắt tóc như chết đuối vớ được cọc.

“Mơ á? Ha ha, anh ăn nhầm cái gì vậy?”

Người thợ cắt tóc đáp lại cùng nụ cười quái gở, rồi đưa tông đơ gí sát da đầu chàng trai. Kim loại lạnh ngắt di trên da đầu một lần nữa truyền đến anh cảm giác quá chân thực, tóc rơi xuống, mồ hôi anh chảy như tắm sau lưng.

“Chết thật rồi. Đây chắc chắn không phải là mơ rồi.”

Anh cảm nhận được mồ hôi ướt đẫm trên lớp áo cùng với lưng chiếc ghế da hôi hám.

* * *

Đúng lúc này, chàng trai tỉnh giấc.

Chăn ướt đẫm mồ hôi. Anh choàng tỉnh, bật ra khỏi miệng câu chửi thề đã kìm nén bấy lâu, và chỉ trong ba giây, một “cảm giác hiện thực” đã bao trùm khắp cơ thể anh.

“Phù… may quá, là mơ.”

Khi tỉnh táo nghĩ lại, anh mới thấy những cảnh tượng trong mơ thật kỳ lạ và xa xăm. Nhưng trong cơn mơ, mọi chuyện quá đỗi chân thực. Đã xuất ngũ bao nhiêu năm rồi mà giờ vẫn còn mơ như vậy sao? Chàng trai chậm rãi đứng dậy, giơ chăn ra ngoài cửa sổ giũ. Nhưng dư âm khó chịu vẫn lẩn khuất trong anh.

* * *

Đêm đó, trong giấc mơ, cô trở lại là một nữ sinh trung học. Không cần phải suy nghĩ thêm, cô biết ngay mình đang là ai lúc này. Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ thi lớn.

Các môn thi trong ngày đầu tiên có lẽ là toán, hóa và vật lý - những môn mà học thuộc lòng công thức cũng vô ích. Trong mơ, cô nghĩ. "Sao mình chưa học gì vậy nhỉ?"

Đúng. Cô chưa học gì cả. Dù cố thế nào, cô cũng không nhớ nổi mình đã học gì, dù chỉ là một chương.

Khó thở, dường như máu không lên được tới não, cô thấy hoa mắt, chóng mặt. Đôi mắt cô mở to, nhưng mọi vật xung quanh đều rất xa lạ. Đột nhiên, những người bạn ở đâu bỗng vây quanh nói với cô trong mơ.

"Song Yi chắc lần này cũng 100 điểm nhỉ?"

"Đúng rồi, lần trước cậu sai có một câu mà khóc quá trời còn gì."

"Lần này chắc cậu cũng ôn kỹ lắm hả?"

Cô trả lời, cố gắng lắm để không cau mày.

"Mình chưa học gì thật mà."

Cô gái gục xuống bàn. Mùi gỗ rẻ tiền của bàn học lại càng làm tăng độ chân thực. Tại sao mình không ôn thi nhỉ, cô cứ nghĩ mãi.

"Sao lại ra nông nỗi này chứ?" Thật chẳng giống cô chút nào. Đủ loại lý do ngớ ngẩn bật ra trong đầu, nhưng suy nghĩ của cô cứ miên man mãi không chỉ dừng ở đó.

Cô gái không hề biết đó chỉ là giấc mơ. Sau khi tỉnh dậy cô sẽ là một nhân viên văn phòng đã tốt nghiệp rất lâu rồi và không cần phải dự một kỳ thi nào nữa.

Rồi, hình ảnh lại thay đổi mà không báo trước. Chuyển cảnh quá

đỗi tự nhiên, cô không tài nào nhận ra được. Một lớp học nóng bức ngột ngạt trước kỳ nghỉ hè. Đó là ngày thi cuối kỳ.

Trên chiếc bàn đặt chính giữa phòng học, là đề thi đầy ắp những câu hỏi chưa có đáp án.

“Làm thế nào bây giờ, mình không biết câu nào cả.”

Nắm chặt đề thi trong tay, mồ hôi cô toát ra nhễ nhại. Mồ hôi không ngừng tuôn bên dưới lớp áo đồng phục dày đến bí bách. Tiếng đám bạn rì rầm xung quanh. “Sao đề kỳ này dễ thế nhỉ?”

Đang hốt hoảng là vậy, đề thi bỗng từ đâu xuất hiện thêm, từ một thành hai tờ, từ hai thành ba tờ. Dù có lật đi lật lại tờ đề thi, cô cũng không giải được một câu nào cả.

Tiếng sột soạt lật bài thi của bạn bè xung quanh vang khắp phòng. Cô vẫn chưa giải được câu nào.

Những con số trong đề thi toán nhảy múa, chiếc đồng hồ lớn đặt trên bàn giáo viên như đang chạy đua đến giây phút kết thúc buổi thi, không gì có thể ngăn cản. Tiếng tích tắc to và sắc lạnh như thể kim đồng hồ đang chuyển động trong tai cô.

Cô gái run rẩy, cắn móng tay.

“Lần này không làm được bài bố mẹ sẽ thất vọng lắm.”

“Thầy dạy toán sẽ gọi mình lên kiểm điểm nếu thấy điểm 0 này.”

“Bạn bè sẽ nói gì khi hỏi đáp án vào giờ giải lao mà thấy bài mình đã làm sai toàn bộ đây?”

Không còn gì trên đời quan trọng hơn kỳ thi này, cô thậm chí còn nghĩ như vậy. Áp lực và căng thẳng tột cùng khiến đầu cô đau như búa bổ, nước mắt cô đang chực trào ra thì bóng tối từ đâu phủ lấp toàn bộ căn phòng. Từ phía sân vận động, cô thấy một ngọn sóng lớn đang tràn qua cửa sổ để mở và ngay lập tức nhấn chìm cả lớp học.

Cô gái trong mơ thở phào nhẹ nhõm, không hề để ý đến việc đang bị sóng cuốn đi.

“Thế là đỡ phải thi nữa. Ôi, may quá.”

* * *

Đúng lúc này, cô choàng tỉnh giấc, mông lung suy nghĩ. Mặc dù đã tỉnh, cô vẫn nằm thẫn thờ trên giường, chưa lấy lại ngay được ý thức. Mỗi khi mơ một giấc mơ quá sống động, cô sẽ bối rối và mất đi cảm giác hiện thực. Cô nằm trên giường và gặm nhấm suy nghĩ.

“Mình hai mươi chín tuổi rồi. Tốt nghiệp cấp ba đã gần mười năm. Mình cũng không bao giờ phải thi giữa kỳ hay cuối kỳ nữa.”

Chỉ sau khi nói ra tất cả các thông tin cần thiết để tự trấn an mình, cô mới bắt đầu lấy lại sự tỉnh táo.

Đây không phải là lần đầu tiên cô mơ mình đi thi. Thời còn đi học, cô là một học sinh khá giỏi nhưng lại luôn sống trong áp lực thi cử. Cô thở dài và chán chường nói.

“Mình chán ngấy nó rồi.”

* * *

Suốt từ sáng, hàng chục khách hàng đã nóng nảy tìm đến hỏi tại sao lại bán cho họ những giấc mơ như vậy. Dollargut cả ngày nay không rời khỏi văn phòng, chỉ nhắn lại là hễ có ai tới phàn nàn về giấc mơ thì dẫn họ tới gặp ông.

Penny nhẩm đếm số khách mà cô đã dẫn vào văn phòng cho đến lúc này. Mỗi lần như thế, Dollargut chỉ mở hé cửa, thò đầu ra nói “Xin mời quý khách vào”, rồi lại đóng kín cửa. Trong văn phòng chật chội đó, sẽ chẳng còn đủ chỗ cho khách đứng mất. Penny thầm nghĩ trong không gian như vậy thì ngay cả khách hàng mát tính cũng sẽ sinh bất mãn mà thôi.

“Cô Weather, cháu vào văn phòng ngài Dollargut một chút nhé.”

Cô Weather chỉ ngáp dài mà không nói gì. Penny nghĩ cô thầm bảo mình muốn làm gì thì làm.

Penny gõ cửa văn phòng, tay cầm một khay đầy bánh quy an thần mà Dollargut ưa thích.

“Cháu vào được không ạ?”

Không có tiếng trả lời. Penny ghé sát tai vào cửa. Yên ắng đến lạ lùng. Hay cả chục người bọn họ đang cùng nắm tay nhau ngồi thiền để tĩnh tâm hơn nhỉ? Do dự một lúc, cô bèn mở cửa bước vào.

Không có ai trong văn phòng.

Thay vào đó, những chiếc hộp vốn chất chồng như tòa tháp bên cạnh tủ của ngài Dollargut đều được dỡ xuống sàn, để lộ một cánh cửa hẹp đang mở hé. Penny không hề biết có một cánh cửa như thế này trong văn phòng.

Nhìn qua khe cửa, cô thấy một cầu thang đá xanh dẫn xuống phía dưới. Mặc dù lối vào hẹp, nhưng cầu thang được lau chùi sạch sẽ để mọi người không cảm thấy khó chịu khi đi lại. Có tiếng người xôn xao bên dưới.

“Ngài Dollargut, ngài có ở đó không ạ?”

Penny gọi vọng xuống cầu thang đá.

“Penny à? Cháu đến thật hay quá!”

Không thấy bóng dáng Dollargut, nhưng Penny nghe tiếng ông vọng lên.

“Cháu tìm Bản cam kết xác nhận mua hàng trên bàn ta rồi mang xuống đây giúp ta nhé!”

“Bản cam kết xác nhận mua hàng ạ? Vâng! Để cháu tìm ạ.”

Penny đặt khay bánh xuống và bắt đầu tìm. Trên chiếc bàn dài là hàng chồng Giấy chứng nhận chất lượng do các nhà sáng tạo giấc mơ để lại và nhiều tài liệu khác như Thư cảm ơn vì gia hạn hợp

đồng 50 năm, v.v… Dollargut luôn ăn mặc rất gọn gàng, nhưng rõ là ông không có mấy tài năng trong việc sắp xếp bàn làm việc. Những nhân viên tầng hai mà thấy chiếc bàn này sẽ hoan hỉ như săn được con mồi béo cho xem, Penny vừa hình dung vừa cười khúc khích.

Trong lúc đi quanh bàn lục tung đống giấy tờ, Penny liên tục vấp chân vào đống hộp nằm la liệt trên sàn. Cô tự nhủ sắp tới có thời gian sẽ dọn vứt hết đống hộp này khi được Dollargut cho phép. Trên hộp in những con số giống ngày sản xuất, có hộp đã hơn mười năm rồi.

Bản cam kết xác nhận mua hàng mà Dollargut nói nằm bên dưới một cuốn sách dày.

“Ngài Dollargut ơi, cháu tìm thấy rồi ạ! Cháu mang xuống nhé!”

Tay cầm khay bánh, tay cầm cuộn giấy, Penny dò dẫm bước xuống từng bậc thang.

Những tưởng bên dưới thang là hầm tối, không ngờ khi xuống tới nơi, hiện ra trước mắt Penny là một không gian sáng trưng, rộng rãi như tiền sảnh. Nơi bàn tròn cẩm thạch chính giữa phòng, những vị khách ban nãy đều đang ngồi uống trà với ngài Dollargut.

Vài người còn vẻ bực bội, nhưng phần đông dường như đã dịu đi chút ít khi uống tách trà Dollargut đưa cho. Penny đoán rằng ông đã tinh ý pha ba hoặc bốn giọt Điềm tĩnh hoặc Thư thả vào trong trà.

Từ những cửa sổ giả trên tường, đèn rọi chiếu từng ngóc ngách, sáng soi như mặt trời đang tỏa nắng.

“Có phải tập tài liệu này không ạ?”

Penny đưa cuộn giấy cho Dollargut.

“Đúng nó rồi. Cảm ơn cháu.”

“Cháu không hề biết là có nơi này.”

“Đây là nơi dành riêng cho những dịp thế này. Nếu đôi co với

khách hàng ở ngoài kia thì sẽ làm phiền những vị khách khác."

Dollargut hạ giọng thì thầm.

Nhóm khách im lặng vài giây trước sự xuất hiện của Penny lại bắt đầu xì xào.

"Ông định cho chúng tôi xem cái gì vậy? Chúng tôi không dễ bị mấy chứng cứ vụng về thuyết phục đâu đấy." Một khách hàng nữ khoanh tay tuyên chiến.

"Ông có biết ở đây bao nhiêu người mơ tái nhập ngũ không? Sao lại bán giấc mơ như vậy chứ?"

Một thanh niên ngồi đối diện Dollargut đặt tách trà xuống rồi gắt gỏng. Ngay sau đó, những người xung quanh liền hùa theo.

"Lúc nãy tôi cũng nói rồi, tôi mới xuất ngũ tháng trước vậy mà lại mơ thấy trở lại trại huấn luyện. Ông có biết cảm giác đó thế nào không?"

"Còn cả giấc mơ thi cử nữa. Ông thích làm phiền người khác khi đang ngủ thế sao?"

"Đúng rồi, tôi vẫn trung thành với Bách hóa Giấc mơ bao lâu nay, mà từ nay chắc phải tẩy chay thôi. Gần đây, bao nhiêu cửa hàng mới mở, chỉ toàn bán giấc mơ chiều lòng khách hàng thôi. Ông cứ làm ăn thế này thì liệu còn có khách không chứ?"

Một phụ nữ mặc bộ pyjama họa tiết ca rô ngồi bắt tréo chân, mỉa mai.

Penny đứng đó, không biết phải làm gì trong bầu không khí đáng sợ này.

Có lẽ đây là lần đầu cô thấy khách hàng công kích Dollargut như vậy. Nhưng xem ra ông còn bình thản hơn thường ngày.

"Thưa quý khách. Chúng tôi chỉ bán sản phẩm sau khi đã giải thích đầy đủ công năng. Hẳn nhiên các vị không ai còn nhớ. Tôi cũng rất tiếc về điều đó. Nhưng đã là ý trời thì ta còn làm gì được?"

“Vâng, tôi không nhớ. Đương nhiên là tôi không nhớ! Sao tôi lại mua thứ này được? Có ai tự mua ác mộng bao giờ không?”

“Ồ, thưa quý khách. Thứ lỗi cho tôi, nhưng nó không chỉ là ác mộng thông thường. Tất nhiên, chúng tôi cũng có bán những giấc mộng ma quỷ cho khách hàng đã quá chán những đêm nhiệt đới dài…, nhưng đó chỉ có thể coi là một kỳ nghỉ ngắn thôi. Những sản phẩm quý khách mua không chỉ là ác mộng thông thường. Chúng có tên chính thức là ‘Giấc mơ giúp vượt qua tổn thương tâm lý’. Một sản phẩm được chế tác cầu kỳ bởi một nhà sáng tạo giấc mơ trẻ đầy tài năng.”

Dollargut tự hào nói.

Các khách hàng lại xì xào bàn tán. Họ thì thầm với nhau “Ông ta nói gì thế?” “Không phải ông ta đang bịa chuyện để bao biện đấy chứ?” Penny cũng chẳng hiểu nổi những lời Dollargut vừa nói.

“Thôi đi. Nhớ lại mấy chuyện này cũng đủ khó chịu rồi chứ nói gì đến khắc phục tổn thương tâm lý. Tôi muốn lấy lại tiền!”

Một khách hàng nam mặc áo ngủ thuê đứng bật dậy, hét to.

“Thưa quý khách, chúng tôi nhận thanh toán sau nên quý khách còn chưa…”

“Thôi nào, Penny. Không có gì phải tranh cãi cả.”

Dollargut cắt lời Penny khi cô xen vào.

“Tôi biết điều này sẽ xảy ra nên khi quý khách nhận sản phẩm, tôi đã mời từng người ký Bản cam kết xác nhận mua hàng. Mời anh chị cùng xem. Chính mọi người đã tự tay ký nên chắc sẽ nhận ra chữ ký của mình ngay thôi.”

Dollargut đứng dậy, đưa cho mỗi vị khách một bản cam kết, rồi ngồi lại vào chỗ của mình. Penny khẽ liếc tờ giấy của vị khách gần cô nhất.

Bản cam kết xác nhận mua hàng

“Giấc mơ giúp vượt qua tổn thương tâm lý” là một sản phẩm được ký gửi cho Bách hóa Giấc mơ. Chúng tôi xét duyệt cẩn thận và chỉ bán những giấc mơ được công nhận chất lượng và hiệu quả thông qua sự thẩm định khắt khe của Hiệp hội.

Điều 1. Giấc mơ này được chế tạo dành riêng cho những vị khách muốn rèn luyện tinh thần và nâng cao lòng tự trọng một cách bền bỉ. Nội dung trong giấc mơ tùy biến theo những tổn thương tâm lý riêng của từng khách.

Điều 2. Khi khách hàng thức dậy, chi phí giấc mơ chỉ được thanh toán cho người bán nếu người mua nhận được cảm xúc tích cực, lúc đó hợp đồng sẽ kết thúc.

Điều 3. Do tính chất của sản phẩm, quý khách có thể yêu cầu đổi giấc mơ khác hoặc hủy hợp đồng trong vòng một tháng sau khi mua, nhưng chúng tôi không khuyến khích điều này vì khả năng cao là quý khách sẽ quên và mua lại sản phẩm này.

Điều 4. Người mua đã được thông báo đầy đủ về tính năng sản phẩm và chấp nhận mơ thường xuyên cùng một giấc mơ trong khoảng thời gian do người bán khuyến nghị, cho đến khi khắc phục được tổn thương tâm lý.

(Ký tên)

*Tuy nhiên, sau khi mua hàng, nếu khách hàng không thể duy trì được sinh hoạt thường ngày do quá căng thẳng hoặc bị mất ngủ do lo lắng, người bán có quyền tự ý ngừng bán hàng.

Nhìn thấy chữ ký rõ rành rành của mình bên dưới, đám đông ồn ào ban nãy rất hoang mang. Họ đọc đi đọc lại bản cam kết cho đến khi hiểu hết nội dung của nó mới thôi.

“Nhưng rèn luyện tinh thần và nâng cao tự trọng như thế nào với những cơn ác mộng kiểu này chứ? Không căng thẳng thêm là còn may.”

Khách hàng đầu tiên hiểu ra sự tình lên tiếng chất vấn.

Penny đồng tình với câu hỏi này. Đó cũng là điều Penny muốn biết. Cô hoàn toàn thông cảm với sự tức giận của họ.

Dollargut bình tĩnh trả lời.

“Tôi thực sự xin lỗi nếu sản phẩm của chúng tôi gây căng thẳng đến thế. Dĩ nhiên, quý khách có thể hủy giao dịch ngay và không bao giờ mơ giấc mơ này nữa. Xin đừng lo về việc hoàn tiền, khi quý khách chưa thấy công hiệu từ giấc mơ thì chúng tôi cũng chưa nhận được thanh toán.”

Khi Dollargut nhẹ nhàng nói đến chuyện hoàn tiền, trớ trêu thay đám đông lại dịu đi rất nhiều.

“Đương nhiên, quý khách có thể làm theo ý mình. Nhưng dù gì cũng đã bắt đầu rồi, hay là đợi thêm ít lâu nữa xem có thấy hiệu quả không?”

Khi thấy mọi người không tranh cãi gì nữa, Penny liền lanh lẹ nói thêm vào.

“Cô có biết việc phải trải qua lần nữa những điều tồi tệ khó chịu như thế nào không? Dù trong mơ thôi, tôi cũng chỉ mong những điều tốt đẹp xảy ra.”

Dollargut bước tới và nhẹ nhàng xoa dịu khách hàng nữ đang rít lên vì tức giận.

“Thực sự chỉ có những ký ức tồi tệ thôi sao ạ?”

Mọi người đồng loạt nhìn Dollargut như thể để xem ông lại muốn nói gì nữa đây.

“Nghĩ lại, những giai đoạn khó khăn này cũng là khi ta đã cố gắng vượt qua bằng tất cả năng lực của mình. Mọi chuyện đã ở sau lưng rồi, nhận định về nó thế nào chỉ còn là ở ta mà thôi. Chúng ta

đã vượt qua và kiên cường sống tới ngày hôm nay chính là minh chứng cho thấy chúng ta đã mạnh mẽ tới mức nào.”

Mọi người uống nốt trà trong tách và suy ngẫm về những lời ông nói.

Penny không bỏ lỡ cơ hội lần lượt đưa bánh an thần cho từng vị khách một. Trong căn phòng bí mật dưới tầng hầm, chỉ còn vang lên tiếng bánh quy vỡ giòn tan cùng tiếng tách kêu lách cách.

“Chà, người ta vẫn nói rằng mọi cách trị liệu tâm lý đều bắt đầu bằng việc chấp nhận tâm trí của mình, cũng không hẳn là không có lý.”

Khi vị khách nữ mặc bộ đồ ngủ ca rô nói, một số người đã gật gù theo.

Một lát sau, chính xác là một nửa số khách hàng yêu cầu Dollargut hủy giao dịch mua hàng.

“Được rồi, thưa quý khách. Nếu các vị muốn như vậy thì tôi sẽ hủy hợp đồng.”

“Rất xin lỗi. Rõ ràng tôi đã mua và thậm chí còn ký cả tên. Nhưng giờ tôi chỉ muốn âm thầm chôn giấu vết thương này thôi.”

“Không sao. Quý khách đừng bận tâm. Hãy quay lại bất cứ khi nào tâm trí anh sẵn sàng.”

Những vị khách hủy hợp đồng vội vã rời khỏi căn hầm để quay lại giấc ngủ.

Những người còn lại khó nhọc an ủi nhau.

“Chúng ta sẽ ổn thôi. Năm sau, nhất định sẽ không mơ nhập ngũ nữa!”

“Đúng vậy. Tôi cũng chán mơ thi cử lắm rồi. Chỉ cần khi tỉnh dậy mình cảm thấy tích cực là được đúng không ạ?”

“Vâng, thưa quý khách. Dĩ nhiên, chuyện đó không dễ dàng.” Dollargut đứng lên và nói. “Nhưng xin quý khách đừng quên: Ta đã

trải qua nhiều điều hơn ta nghĩ. Và thời khắc nhận ra điều đó, cũng là lúc ta trưởng thành hơn. Đây là món quà nhỏ cho những người đã can đảm bước tiếp."

Dollargut lấy ra một lọ nước hoa nhỏ bằng ngón tay rồi bắt đầu xịt lên tay áo ngủ của những vị khách còn lại. Mùi hương rừng mùa hạ phảng phất bám trên những ống tay áo.

"Đây là gì vậy ạ?"

Vị khách mặc bộ áo ngủ kẻ ca rô hít hà ống tay áo của mình.

"Mùi hương dễ chịu quá."

"Đây là nước hoa giúp ta thư giãn. Tuy không có hiệu quả một cách thần kỳ nhưng cũng đáng để thử. Tôi thỉnh thoảng cũng dùng nó khi mọi việc không được như ý. Bất cứ khi nào quý khách cảm thấy buồn lo, xin hãy ghé thăm chúng tôi. Tôi sẽ cung cấp nước hoa này thật hào phóng. Tất nhiên, quý khách có thể quay lại để hủy hợp đồng như những vị khách trước, chúng tôi luôn sẵn sàng."

Khi khách hàng đã rời đi, chỉ còn Dollargut và Penny ở lại dọn tách trà.

"Ngài Dollargut, nếu tất cả khách hàng đều muốn hủy hợp đồng thì sao ạ? Đó không chỉ là tổn thất lớn đối với chúng ta mà còn cả với nhà sáng tạo nữa."

"Ta mong là chuyện đó không xảy ra."

"Dạ? Tức là không còn cách giải quyết nào khác ạ?"

"Năm mươi phần trăm khách hàng tiếp tục giữ hợp đồng như hôm nay đã là rất tuyệt rồi. Ta đoán chắc rằng giấc mơ này sẽ có tác dụng." Giọng Dollargut đầy tin tưởng.

* * *

Sau hôm đó, chàng trai vẫn tiếp tục mơ tái nhập ngũ hết lần này

đến lần khác. Trong cơn mơ, anh luôn căng thẳng, nhưng rồi chợt một ngày kia, anh thấy mình không còn bận tâm nữa. Anh thực sự đã hoàn thành nghĩa vụ quân sự rất xuất sắc rồi. Kể từ đó về sau, mỗi lần mơ tái nhập ngũ, anh lại cười và thầm nghĩ "Phải rồi, đến nghĩa vụ quân sự mình cũng đã hoàn thành, còn việc gì trên đời mà mình không làm được chứ."

Anh lặng lẽ nhớ lại những ngày đầu mới xuất ngũ, còn bỡ ngỡ làm quen lại với đời sống. Khi đã trải qua giấc mơ đó nhiều lần, anh biết rằng những năm tháng đã qua không còn là ẩn ức trong anh mà chính là một thành quả đáng tự hào.

Đó là lúc cảm xúc được trả cho Bách hóa Giấc mơ. Từ đó về sau, chàng trai không bao giờ mơ nhập ngũ nữa.

* * *

Trong những ngày mơ mãi giấc mơ thi cử ấy, cô gái hiểu rằng mình vẫn chưa thoát khỏi bóng tối căng thẳng của thời học sinh.

Thế rồi cô nhận ra, ngay trong cuộc sống hiện tại, cô vẫn liên tục tự đặt áp lực lên bản thân, không chỉ việc ở công ty mà cả những việc khó gò ép hơn như lập gia đình hay sinh con đẻ cái.

Một buổi sáng trời mưa, thức dậy sau ba đêm liên tiếp mơ đi thi, cô gái quyết định không để sự vô thức làm mình xao động thêm nữa. Cô ngồi thoải mái ngắm mưa bên cửa sổ, rồi nhắm mắt, thay vì hồi tưởng lại những phút giây căng thẳng trong kỳ thi, trong cô chỉ còn sự nhẹ nhõm yên bình.

"Mình tự hào về mọi điều đã trải qua. Trước đây mình đã nỗ lực như thế, về sau, dù có làm gì mình cũng làm hết sức." Một trái tim yêu thương bản thân vô điều kiện, một trái tim giải thoát khỏi căng thẳng lo âu. Thư giãn, biết tự tin yêu bản thân, đó là những điều cô gái cần trong lúc này.

Vào khoảnh khắc ấy, giấc mơ được thanh toán. Cô gái không còn buồn phiền vì giấc mơ thi cử nữa. Khi thời gian dần trôi, cô thậm chí còn quên rằng mình đã từng có giấc mơ như vậy trong quá khứ.

* * *

Đinh đoong.

Một chút Tự tin đã được thanh toán cho "Giấc mơ giúp vượt qua tổn thương tâm lý".

Một chút Tự hào đã được thanh toán cho "Giấc mơ giúp vượt qua tổn thương tâm lý".

"Cuối cùng chúng ta cũng được trả một chút nhỉ?"

Dollargut thong thả kiểm tra từng cửa sổ thông báo trên màn hình.

"À đúng rồi, Penny. Cháu có muốn đi thanh toán tiền cho Maxim cùng ta không? Hôm nay cũng không đông khách lắm, chắc chỉ cần mình cô Weather ở đây thôi. Chị Weather nhỉ?"

"Trên đường về ngài mua ít bánh su kem thì tôi sẽ không thấy phiền đâu."

Cô Weather vui vẻ đồng ý.

"Penny, đi cùng ta chứ? Maxim cũng muốn giao lưu, mà lại không thích ra ngoài. Chúng ta đến thăm chắc hẳn cậu chàng sẽ vui lắm đây."

"Dạ… vâng ạ."

Penny bứt rứt trả lời.

Suốt quãng đường tới xưởng chế tác của Maxim, Penny không giấu nổi lo âu, bước những bước ngắn rề rà và trì hoãn. Cô đã nghe quá nhiều tin đồn về Maxim. Chẳng biết những tin đồn khủng khiếp ấy

có phải sự thật không, nhưng có một điều chắc chắn. Anh ta luôn kéo kín rèm trong xưởng sáng chế cuối con hẻm và ở trong đó suốt ngày dài, sáng tạo ra những giấc mơ đen tối.

Mặc dù qua sự việc lần này, Penny biết rằng không phải mọi giấc mơ của Maxim đều u ám, nhưng lòng cô vẫn bất an khi phải gặp kiểu người như Maxim.

“Nhanh chân lên, Penny.”

Dollargut đang đi phía trước dừng chân và quay lại giục.

“Vâng, cháu đến đây, ngài Dollargut.”

Penny buông xuôi, vội vàng bước tới.

Xưởng sáng chế của Maxim vắng lặng như một thế giới khác so với những cửa hàng xung quanh. Hẳn nhiên không có khách hàng nào trực tiếp tìm đến đây. Đống lá rụng chất đầy trước hiên, vương vãi đây đó những món đồ xưa cũ. Một cửa sổ lớn đóng kín rèm khiến bầu không khí bên trong thêm tăm tối, nặng nề.

Dollargut bước lên cầu thang phía lối vào và gõ nhẹ cửa xưởng chế tác.

“Maxim, cậu có trong đó không?”

“Ngài Dollargut, ngài đến tận nơi tồi tàn này có chuyện gì vậy?”

Một thanh niên trông sáng sủa và lịch sự hơn Penny nghĩ mở cửa bước ra. Mặc trên mình chiếc áo phông ngắn tay, quần jeans rách và tạp dề đen, Maxim cao lớn, bờ vai rộng, tay chân mảnh khảnh. Duy chỉ có điều, trông dáng anh đứng như thể mặt đất đang nghiêng chừng mười lăm độ vậy. Khi vào trong xưởng chế tác, nhìn Maxim bước đi, một ý nghĩ kinh hoàng thoáng lướt qua đầu Penny, không phải anh ta từng bị gãy cột sống rồi được lắp lại đấy chứ.

Ba người ngồi quanh chiếc bàn vừa được Maxim dọn vội.

Dollargut nhâm nhi ngon lành món sung ngâm rượu của chủ nhà. Vậy mà không biết do tâm trạng hay do bầu không khí, Penny không dám đụng tay vào món sung ngâm, trông chúng đỏ sẫm như màu máu.

“Mình bật thêm đèn lên được không ạ? Trong này hơi tối. Hay ta kéo rèm lên? Trời hôm nay nắng rất đẹp ạ.”

Vừa sợ, vừa muốn được nhìn rõ hơn xưởng làm việc của Maxim, Penny đã mở lời.

“Thứ lỗi cho tôi. Nếu ánh sáng chiếu vào, những giấc mơ tôi đang chế tạo có thể bị mờ nhòe đi mất. Những giấc mơ này nhất thiết phải sống động và rõ nét hơn bất kỳ loại giấc mơ nào khác. Nếu mọi người nhận ra họ đang mơ thì tất cả sẽ là vô ích. Mong em hiểu cho.”

“À, vâng, đúng là vậy nhỉ.”

Nhận ra mình vừa đưa một yêu cầu thiếu tế nhị, Penny liền nhét nhanh một quả sung ngâm vào miệng để tỏ lòng cảm kích khi được chủ nhà mời ăn. Sung ngọt và mềm thơm hơn cô tưởng.

“Nào Maxim, đây là tiền giấc mơ của cậu.”

Dollargut rút trong túi ra một phong bì dày cộp.

“Tiền về nhanh hơn tôi tưởng. Chắc hẳn những vị khách của chúng ta rất mạnh mẽ. À không, là do ngài Dollargut mát tay đúng không ạ?”

“Không đâu. Tất cả là nhờ những vị khách mạnh mẽ và thông thái đó. Họ đã nhận ra giá trị những giấc mơ của cậu.”

“Cảm ơn ngài đã hợp tác với tôi. Thật chẳng hình dung nổi có ai lại thích những giấc mơ xấu xí này.”

“Tôi mới là người phải cảm ơn. Cảm ơn cậu đã nhẫn nại. Tôi vẫn luôn nghĩ những giấc mơ này thực sự cần thiết cho thế giới.”

Xưởng quá tối nên Penny không dám chắc, nhưng dường như cô đã thấy Maxim rưng rưng ngước lên, đôi môi mím chặt để kìm giọt

nước mắt.

“Nghe ngài nói như vậy, tôi không biết phải bày tỏ thế nào. Khi làm công việc này, tôi vẫn nghi hoặc chính mình. Ai cũng có những khoảnh khắc trong đời không bao giờ muốn nhớ lại. Cứ sống tiếp mà không nhìn lại có phải tốt hơn không? Tôi không chắc việc mình làm liệu có đúng không nữa… Nghĩ mãi về điều này đôi lúc làm tôi rất khổ tâm.”

Dollargut trầm ngâm suy nghĩ. Chắc hẳn ông đang cẩn trọng lựa chọn từ ngữ để trả lời. Penny nhận thấy Maxim không đáng sợ như mình nghĩ, nên mạnh dạn xen vào.

“Tạo ra những giấc mơ về thành tựu hoặc về những khoảnh khắc hạnh phúc liệu có dễ dàng hơn không ạ?”

Penny ngây thơ hỏi.

“Ý em hay đấy.”

Maxim trả lời, vẻ thích thú.

“Những giấc mơ ngọt ngào, ai cũng vui! Việc nhận thanh toán cũng dễ dàng hơn rất nhiều!”

“Em đang lo cho tôi đấy à?”

Maxim, trong chiếc tạp dề giản dị, tự trỏ ngón tay thuôn dài vào mình.

Penny kín đáo quan sát Maxim, sợ rằng anh cảm thấy bị xúc phạm khi nhắc đến vấn đề tài chính, nhưng có lẽ anh chỉ đang nói đùa.

Dollargut hỏi lại Penny.

“Penny, cháu có biết sự khác biệt giữa một giấc mơ hay và một giấc mơ tầm thường là ở đâu không?”

“Cháu cũng không biết nữa. Ngài Dollargut từng nói rồi thì phải…”

Penny lục lại những điều Dollargut đã chỉ dạy. Maxim chăm chú nhìn cô đắm chìm trong suy nghĩ.

“Ngài luôn nói rằng giá trị của giấc mơ là do khách hàng quyết

định… À, đúng rồi. Sự khác biệt ở chỗ khách hàng có tự nhận ra được điều đó hay không. Giấc mơ nào giúp khách hàng tự nhận ra điều quan trọng mà không cần nói ra mới thực sự là những giấc mơ hay.”

“Đúng vậy. Đằng sau mỗi vất vả đã qua, luôn có bóng dáng của một người can đảm. Chúng ta chỉ giúp họ tự nhớ về điều đó mà thôi.”

“Vâng, đó là lý do chúng ta bán những giấc mơ. Cuối cùng, khách hàng mới là người quyết định. Phải không ạ?”

“Ngài Dollargut có nhân viên giỏi thật.”

Maxim nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ngoài kia.

Đại hội thường niên của các nhà sáng tạo giấc mơ

Cửa hàng hôm nay khá yên ắng. Khách hàng thảnh thơi mua sắm, Dollargut kẹp giỏ đồ ăn nhẹ bên người, đi quanh sảnh, tặng kẹo ngủ cho những vị khách ra về tay không.

“Cho tôi thêm một cái nữa được không ạ?”

Một khách hàng nữ lịch sự chìa tay ra.

“Ngày mai quý khách được nghỉ hay sao ạ?”

“Dạ không, ngày mai tôi vẫn phải đi làm.”

“Vậy chị chỉ nên ăn một cái thôi, nếu ăn cả hai sẽ ngủ sâu đến mức không nghe thấy tiếng chuông báo thức mất.”

Vị khách nữ mặc váy ngủ ren màu vàng tươi nghĩ đến việc phải đi làm, cô chán nản bước ra khỏi cửa hàng, hai vai trĩu nặng.

Hôm nay Penny không có nhiều việc phải làm. Cô dành thời gian rảnh để lau lại cân mí mắt, gần đến giờ tan làm, cô chẳng buồn lau nữa mà đứng ngây ra ở quầy lễ tân. Cô Weather ngồi cạnh đang viết rồi gạch xóa gì đó trên tập giấy nhớ.

Đồng hồ treo tường ở sảnh chỉ 5 giờ 50 phút chiều.

“Chị Weather, chuẩn bị đi thôi chứ. Tôi hẹn taxi đến đón chúng ta đúng 6 giờ đó.”

Dollargut đi về phía quầy lễ tân với giỏ đồ ăn vặt trống trơn.

“Ôi trời, đã muộn vậy rồi sao? Tôi vẫn chưa chọn được hết đồ trang trí Giáng sinh. Tôi định hôm nay phải đặt cho xong…”

Cô Weather nhấp nhổm không yên.

“Hai người đi đâu vậy ạ? Đồ Giáng sinh ư? Còn lâu mới đến Giáng sinh mà cô?”

Penny thấy lạ.

“Cháu vô tư quá đấy! Cả con phố này chỉ có duy nhất một tiệm bán đồ trang trí. Đặt hàng muộn một chút là chẳng còn đồ gì tử tế đâu. Năm ngoái, cô phải mua cây thông đầy bùn đất với giá tận 100 gordon mà như thể mới được chặt bừa trên rừng về ấy. Mo Tae Il mỗi lần đi ngang qua cái cây đó lại móc mỉa cô là mua củi về trưng à?”

Cô Weather lầm bầm, mắt không rời khỏi mẩu giấy nhớ.

“Vậy hôm nay hai người đi đâu đó ạ? Còn gọi cả taxi nữa.”

Như thể quá bận để giải thích, cô Weather lấy mảnh giấy nhàu nhĩ ở quầy đưa cho Penny.

Penny mở tờ giấy ra đọc.

> *Kính gửi Nhà sáng tạo và Đơn vị phân phối,*
>
> *Đại hội thường niên năm nay được tổ chức tại Nhà Nicholas tại núi tuyết phía Bắc. Nội dung tọa đàm chính sẽ là Tình trạng no-show ngày càng thường xuyên của khách hàng, kính mong tất cả đơn vị liên quan tới tham dự đầy đủ.*
>
> *Nicholas, Chủ tịch Hiệp hội Doanh nghiệp Giấc mơ*

“Ngài Dollargut được mời, tối đa được thêm một người đi cùng. Cơ hội quý để gặp những nhà sáng tạo nổi tiếng đấy. Mà bây giờ cô cũng chán rồi…” Cô Weather thờ ơ nói.

“Hay để quản lý Myers đi cùng ạ? Chú ấy mê mấy giấc mơ lắm, chắc sẽ rất thích gặp những nhà sáng tạo khác cho xem.”

“Không hẳn đâu. Myers tuy thích những giấc mơ, nhưng cậu ta vốn có thành kiến với các nhà sáng tạo… nói sao ta?” Cô Weather hạ

giọng.

“Chắc có chút ghen tị. Nghe nói ngay trước khi tốt nghiệp đại học, cậu ta bị buộc thôi học không rõ nguyên do. Phải mà được học hành tới nơi tới chốn, có lẽ đã trở thành nhà sáng tạo triển vọng không chừng. Chắc giờ này cậu ta còn buồn về chuyện đó. Thế nên cháu đừng dại nhắc chuyện mấy nhà sáng tạo khác với Myers đấy.”

Chẳng buồn đứng dậy, cô Weather vẫn tiếp tục ghi “30m dây trang trí Giáng sinh”, “30 cuộn ruy băng lụa”, “1.000 chiếc hoa vải bông”, “3 sừng hươu nhân tạo” vào tập giấy nhớ.

“Chị Weather, chị bận thì tôi đi một mình cũng được.” Dollargut nói giọng đều đều.

“Thật thế ạ?” Cô Weather lộ rõ vẻ vui mừng.

“Ừ, không sao. Tôi chỉ cần ngồi câm như hến, nhồm nhoàm ăn như một ông già ngớ ngẩn giữa mấy người nổi tiếng là được chứ gì.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt cô Weather tắt ngấm. Đúng lúc này Penny bất ngờ lên tiếng, không phải để tỏ ra hữu ích, mà vì cô thực sự muốn tham dự sự kiện này.

“Vậy để cháu đi cùng được không ạ? Hôm nay, sau giờ làm cháu cũng không có việc gì.”

“Vậy sao?” Cả hai đều tỏ vẻ vui mừng.

“Chờ một lát ta lấy áo khoác đã nhé!”

Yên lòng rồi, cô Weather vừa ngâm nga một bài hát Giáng sinh cũ vừa viết thêm “đèn trang trí cây thông” vào tập giấy nhớ.

“Cháu không biết trang trí Giáng sinh cũng là công việc của tầng một mình cô ạ.”

Penny tự nhủ cần tìm hiểu trước vì xem ra đó sẽ là việc của mình trong năm tới.

“À không, ai muốn làm thì làm thôi. Cô thích mấy việc này lắm.

Lúc mang bầu đứa út, cô cũng mải mê sắm sửa đồ đạc để trang trí phòng cho bé đến nỗi sực tỉnh ra thì đã đến tháng cuối rồi. Trước khi cô tiếp quản thì việc này là của Myers."

"Chú Myers trang trí Giáng sinh ạ?"

"Đúng một năm thôi. Cậu ta liên tục mắng nhân viên tại sao các cành cây lại không đối xứng, sao làm rơi kim tuyến nhiều thế kia, dọn chỗ này quét chỗ kia đi. Nhân viên tầng hai thì ai cũng gọn gàng nên họ vui vẻ làm theo… Còn những người khác thì sợ phát khiếp. Cô quyết định nhận việc này cho mọi người đỡ khổ. Cô cũng thích mua sắm mà. Mà thôi, kiểu gì hôm nay cô cũng phải đặt hàng cho xong rồi chờ nhận hàng cho thong thả. Việc này quan trọng lắm."

Cô Weather trông hí hửng ra mặt.

Dollargut mặc áo khoác màu nâu, chân đi ủng màu xanh lam trông không hợp với chiếc áo khoác chút nào.

"Ngài Dollargut, đôi giày ban nãy trông đẹp hơn nhiều đấy…"

Đúng lúc đó, một chiếc taxi trờ đến, nhấn hai hồi còi ngắn.

"Ta đi thôi."

"Ngài Dollargut, tôi rất vinh dự được đón ngài hôm nay."

Tài xế taxi trẻ tuổi hạ mũ xuống và lịch sự xin bắt tay ông.

"Không có gì! Cảm ơn anh đã đến đúng giờ."

Dollargut cứ mải nhìn xuống chân lầm bầm, như thể đôi ủng mới thay hơi chật, mà không nhìn thấy bàn tay đang chìa ra của anh tài xế. Anh chàng bối rối bèn tăng âm lượng radio rồi nổ máy rời đi.

Chiếc taxi từ từ băng qua thị trấn. Dollargut lặng yên nhìn qua cửa sổ. Penny thấy đói vì buổi trưa ăn ít. Tiếng bụng cô sôi ùng ục may mắn được át đi bởi tiếng radio.

"Cháu ăn tối ở đó liệu có được không ạ? Đại hội thường niên chắc là chỉ toàn những vị khách quan trọng thôi… Cô Weather làm lâu

năm rồi, còn cháu chỉ là nhân viên mới không ai biết mặt.”

“Cháu không cần lo lắng. Trước đây, Đại hội thường niên là cuộc họp để các bên cùng đưa ra biện pháp ứng phó khi xảy ra vấn đề nghiêm trọng trong ngành, nhưng thực ra gần đây, nó chỉ còn là một buổi mọi người gặp nhau ăn tối, trao đổi nhẹ nhàng thôi. Không ai quan tâm ai đâu. Ta cũng nghĩ mọi người dễ chia sẻ hơn khi ở một nơi thoải mái.”

“Nhưng nội dung cháu đọc được trong công văn ban nãy thì chẳng nhẹ nhàng chút nào.”

“Cháu nói đến no-show hả?”

“Vâng. Là trường hợp khách đặt trước giấc mơ nhưng tới giờ lại không đến lấy đúng không ạ? Cháu cũng biết vụ đó.”

“Cháu rành đấy. Đúng vậy. Chẳng phải vấn đề đơn giản. Nhất là với đơn vị kinh doanh theo hình thức trả sau như chúng ta thì thiệt hại lại càng nặng nề hơn.”

“Nếu nó ảnh hưởng lớn đến việc kinh doanh thì sao ạ?”

Penny lo lắng cho tương lai công việc khó khăn lắm cô mới có được.

“Cũng không đến mức đó đâu cháu. Thực ra vấn đề đó từ trước tới nay vẫn luôn tồn tại. Ta cùng hy vọng sẽ có nhiều sáng kiến trong cuộc họp tối nay nhé.”

Qua cửa sổ bên phải, có thể nhìn thấy xưởng chế tác ảm đạm của Maxim.

“Anh Maxim cũng sẽ đến chứ ạ?”

“Không biết nữa, Maxim luôn dành toàn bộ thời gian cho công việc nên không phải lần nào cũng tham dự. Cháu muốn cậu ấy đến hả?”

“Dạ…, nếu có thêm một người quen nữa cháu cũng thấy thoải mái hơn ạ.”

Penny vẩn vơ nghịch đám tóc ngắn xõa ngang vai.

Đường phố vắng vẻ hơn nhiều khi ra khỏi con hẻm. Một lát sau, khi xe vào đường dành riêng cho ô tô ở ngoại ô, Penny thấy xung quanh bỗng như sáng rực, chiếc taxi đã đến chân núi tuyết phủ trắng xóa. Người tài xế đang im lặng lái xe bỗng lên tiếng.

“Quý khách phải đi bộ từ đây thôi. Xe không vào được nữa ạ.”

Con đường dẫn đến căn lều của ngài Nicholas không phù hợp với đôi bốt ngắn của Penny. Đám tuyết dày đến mắt cá chân khiến chân cô như ngập hẳn trong tuyết. Nhìn Dollargut bước thong dong trong đôi ủng đi mưa, Penny thấy đôi chút bực mình.

“Đây là túp lều của ngài Nicholas.”

Dollargut dừng lại.

Sau khi băng qua những cây đại thụ khổng lồ, một căn lều hiện ra sừng sững giữa hư không. Gọi là túp lều nhưng thực ra nó là một ngôi nhà lớn, trắng hơn cả tuyết với những đồ trang trí nhỏ bằng bạc sáng lung linh.

“Sao cháu chưa từng nhìn thấy ngôi nhà này từ thị trấn nhỉ?”

“Bởi vì nó trắng hơn tuyết, nên khi trời sáng rất khó nhìn thấy. Lúc nào ta cũng thấy nó thật đẹp.”

“Nhưng sống ở đây thì ra ngoài bất tiện lắm, phải không ạ?”

“Ông ấy chỉ ra ngoài vào những tháng mùa đông, thời gian còn lại trong năm vẫn ở nhà suốt nên ta chắc không bất tiện gì.”

Penny thở dài ngao ngán vì đôi tất ướt tuyết của mình. Khi họ đến trước căn lều, một ông lão, nhìn hơn Dollargut chừng hai chục tuổi, mở toang cửa bước ra.

“Anh Dollargut!”

Ông hào hứng chào và nắm chặt lấy tay Dollargut. Cả lông mày và mái tóc ngắn của ông đều trắng như tuyết.

“Nicholas, ông vẫn khỏe chứ?”

Dollargut vui vẻ bắt tay ông lão.

“Lần nào anh cũng đến đầu tiên nhỉ? Mấy tay nhà sáng tạo này, miệng thì bảo không ưa khách hàng đến muộn mà bản thân thì… chậc chậc.”

Ông lão tên Nicholas tặc lưỡi ra vẻ không vừa lòng.

“Còn đây là nhân viên mới hả? Chắc đến thay cô Weather.”

“Đúng rồi, để tôi giới thiệu. Penny, đây là ngài Nicholas, chủ nhà.”

“Xin chào ngài. Cháu là Penny. Cháu mới bắt đầu làm việc ở Bách hóa Giấc mơ từ đầu năm nay ạ.”

“Chào cháu, ta là Nicholas. Chắc cháu có biết đến ta rồi đúng không?”

Penny không hề biết có một nhà sáng tạo nào tên là Nicholas. Khi đọc thông báo, cô chỉ nghĩ đó là một quan chức ở Hiệp hội, phụ trách mấy việc hành chính văn phòng. Penny lúng túng nhìn ông và mỉm cười xã giao để che giấu vẻ mặt “Cháu không biết gì hết”.

“Mau vào nhà đi, cô bé. Nhìn tất của cháu kìa, cóng chân mất.”

Penny lén nhìn quanh, cởi đôi tất ẩm ướt, sục chân trần vào giày rồi rón rén bước vào nhà.

“Chờ chút nhé. Để tôi mang đồ ăn ra cho mọi người. Hôm nay sườn nướng rất ngon. Tôi vừa mới mua một cái lò nướng siêu phẩm. Lại còn rất nhiều rượu ngon nữa.”

Nicholas dẫn hai người vào thẳng phòng khách kiêm phòng bếp. Một chiếc bàn gỗ dài, khung cảnh tuyết phủ trắng xóa ngoài vòm cửa sổ, bóng đèn nhỏ lấp lánh quanh những cây lưu niên trên bàn, một cây thông hơi đồ sộ so với căn bếp nhưng tổng thể hài hòa với nhau một cách kỳ lạ.

Cô Weather mà đến đây chắc sẽ tham khảo được nhiều cách trang trí Giáng sinh lắm. Penny muốn chụp ảnh mang về cho cô.

“Ngài Dollargut, ông ấy sáng tạo những giấc mơ loại nào ạ? Hôm nay là lần đầu cháu nghe tên nhà sáng tạo Nicholas.”

“À, cũng phải thôi. Cái tên Nicholas nghe lạ cũng đúng. Cháu thử nhìn xung quanh rồi đoán xem ông ấy làm những giấc mơ gì.”

“Cháu nghĩ có lẽ ông ấy sáng tạo ra những giấc mơ đẹp như truyện cổ tích. Một ông lão sống trên núi tuyết ngàn năm tuổi… một căn lều đầy những đồ trang trí lấp lánh… Mọi thứ thật sung túc, thức ăn cũng đủ đầy…, Chà, ở đây giống như Giáng sinh vậy.”

“Cháu tinh ý đấy!”

“Dạ?”

“Ngài Nicholas có mối quan hệ rất mật thiết với Giáng sinh.”

Dollargut nhìn Penny chằm chằm như thể không còn đưa ra được gợi ý nào rõ ràng hơn thế. Penny nhanh chóng đi đến một kết luận.

“Có lẽ nào ông ấy là ông già Noel?”

“Đúng rồi, Santa Claus. Nhưng chúng ta vẫn gọi ông ấy là Nicholas thôi.”

Santa Claus có năng lực sánh ngang với năm nhà sáng tạo huyền thoại là Yasnuj Otra, Kick Slumber, Wawa Sleepland, Doje và Aganb Coco, nhưng khăng khăng chỉ làm việc vào mùa Giáng sinh, nên ông nổi tiếng là một nhà sáng tạo kén khách.

Vẫn duy trì cuộc sống sung túc ngay cả khi chỉ làm việc trong mùa Giáng sinh đã cho thấy năng lực tuyệt vời của ông.

“Ngài Nicholas không tham danh vọng. Một ông lão bình thường, rất thích Giáng sinh, yêu trẻ nhỏ. Và thích cả những thứ xinh xắn thế này nữa.”

Dollargut mỉm cười, cầm lên một chiếc dĩa màu bạc sang trọng.

Penny thầm nghĩ ngài Nicholas thật đáng ngưỡng mộ khi có thể cân bằng tuyệt vời giữa công việc và đời sống riêng.

Sau một hồi khua leng keng trong bếp, Nicholas bước ra với một

giỏ lớn bánh mì khai vị cùng salad trên tay. Penny và Dollargut cùng phụ ông dọn bàn ăn đón khách.

Khi nhìn gần hơn, không chỉ mái tóc mà cả bộ râu của ông đều trắng muốt một màu.

Bàn ăn dọn gần xong cũng là lúc các thành viên tham dự Đại hội thường niên bắt đầu xuất hiện. Sau Penny và Dollargut, Aganb Coco, nhà sáng tạo Thai mộng, là người tiếp theo có mặt. Người đồng hành với bà hôm nay, bất ngờ thay lại là chàng Maxim trẻ tuổi. Có lẽ Aganb Coco đã chọn đi cùng Maxim thay cho đám tùy tùng của mình.

Họ cũng bước vào với đôi ủng ướt đẫm tuyết. Khung người cao lớn của Maxim cùng hình dáng bé nhỏ của Aganb Coco tạo nên một sự tương phản kỳ lạ. Nhưng lạ thay, ánh hào quang tỏa ra từ họ lại thật giống nhau.

Liệu đó có phải là khí chất rất riêng của các nhà sáng tạo kỳ cựu? Penny cũng cảm nhận được khí chất này ngay ngày đầu tiên gặp Dollargut. Được ở đây hôm nay thật tuyệt vời. Cảm giác như khi ở bên cạnh những người xuất chúng, ta cũng trở nên tốt hơn. Penny trộm nghĩ những ngày như thế này, mạnh dạn thể hiện mình chút cũng không sao.

Cô bèn hào hứng chào to.

“Xin chào ạ!”

“Ồ, nhân viên mới đến thay Weather à? Hình như là cô bé dễ thương tôi gặp hôm nọ ở cửa hàng, lúc đến giao Báo mộng nhỉ?”

Thật ngạc nhiên là Aganb Coco nhớ được mặt Penny.

“Penny. Tôi không biết lại gặp em ở đây.”

Maxim chào Penny với đôi mắt ngấn lệ. Dù biết rằng điều đó là không thể, nhưng trong giây lát Penny đã hơi ngỡ ngàng khi nghĩ Maxim rơi lệ vui mừng vì gặp lại mình. Nước mắt chảy dài trên

gương mặt anh.

“À, tôi hơi chói mắt. Quanh nhà chú Nicholas sáng quá. Mà… Penny này, từ sau lần em đến chơi, tôi đã đổi rèm ở xưởng từ màu đen sang màu xám đấy. Hôm đó, em bảo nó làm xưởng trông tối quá…”

“Dạ? Màu xám ạ?”

“Phải rồi. Nghe bảo ánh sáng mặt trời có khả năng xuyên qua màu xám nhiều hơn 3% so với màu đen.”

“À…”

Penny ngước nhìn Maxim, không biết phải nói gì. Anh hệt như một đứa trẻ to xác đang chờ được người lớn khen, nhưng vì chói mắt nên đôi mày cau lại khiến vẻ mặt anh chẳng khác nào một cơn ác mộng.

“Này, đeo kính râm vào đi.” Nicholas huých Maxim.

“Mà thôi từ giờ cậu đừng làm mấy cái giấc mơ ảm đạm đó nữa, sống vui tươi lên đi. Tuổi thì còn trẻ mà…”

Như thể chuyện này đã từng xảy ra trước đây, Maxim thoải mái nhận kính râm từ Nicholas.

“Nhiều người đâu biết thế gian này đáng sợ đến mức nào. Chăn ấm đệm êm, bàn ăn nóng hổi, nhà cửa an toàn… những điều này đâu tồn tại mãi mãi. Tôi chỉ muốn huấn luyện họ trở nên mạnh mẽ hơn.”

Maxim đeo chiếc kính râm Boeing lớn, nghiêm nghị trả lời.

“Bởi vì cậu không mạnh mẽ được như vậy đó, chỉ toàn lo lắng hão huyền. Đấy là cậu nghĩ thế thôi, chứ tôi thấy trên đời có lắm thứ đáng sợ hơn thế nhiều. Ghen tị, mặc cảm tự ti, những thứ đó bây giờ còn đáng sợ hơn thú dữ nữa.”

“Nghe cũng có vẻ là tư liệu tốt đó.” Maxim tỏ ra thích thú.

“Nào nào, ngừng nói chuyện công việc và ngồi xuống đi.”

Dollargut xen vào câu chuyện làm hòa.

Aganb Coco ngồi bên cạnh Nicholas, còn Maxim, đáng ra ngồi cạnh bà, lại chọn chỗ cạnh Penny sau một hồi suy nghĩ. Giữa bao nhiêu ghế trống mà lại ngồi cạnh mình liệu có ý gì đây, Penny trộm nghĩ. Nhưng Maxim chỉ ngồi yên lặng với cặp kính râm, nên cô chẳng thể biết anh đang nghĩ gì.

Những món ăn của Nicholas đều chỉ nêm rất ít gia vị, vậy mà nhờ nguyên liệu hảo hạng, hương vị của chúng quả thực rất thơm ngon. Aganb Coco ăn tới phần salad thứ hai với đủ các loại trái cây.

“Tuyệt vời! Đúng là không gì sánh được với trái cây tươi.”

Penny định chờ khách khứa tới đầy đủ rồi mới bắt đầu ăn, nhưng ngay khi món sườn nướng được mang lên, bụng dạ cô sôi réo kỳ lạ.

“Ta ăn trước thôi nào. Nguội thì mất cả ngon. Đồ ăn cho những người đến sau vẫn đang nướng trong lò, nên mọi người cứ dùng đi, đừng lo.”

Nicholas vừa dứt lời, Penny đã dùng nĩa xiên một miếng thịt và chấm đẫm nước xốt. Vậy mà khi thức ăn đã ngay sát miệng, sự xuất hiện của hai vị khách mới tới lại làm cô sững sờ tới buông rơi cả nĩa.

Hai gương mặt ấy rất quen thuộc dù Penny chưa được nhìn thấy trực tiếp bao giờ.

Một cô gái da trắng như tuyết, mái tóc nâu đỏ xinh đẹp bước vào cùng một phụ nữ trung niên, mái tóc ngắn cắt lệch thời thượng, choàng chiếc áo lộng lẫy dài đến mắt cá chân.

“Được gặp cả chị Wawa Sleepland và cô Yasnuj Otra cùng một lúc! Cháu không thể tin được.”

Penny không giấu nổi phấn khích, cứ cuống quýt cả lên.

“Dollargut, ngài đến sớm vậy. Hôm nay ngài đi cùng người khác mà không phải cô Weather ạ?”

Wawa Sleepland chào Dollargut đồng thời liếc nhìn Penny.

“Ôi! Em thực sự rất hâm mộ chị! Từ hồi còn nhỏ ạ. À, ý em hồi còn nhỏ là hồi em còn đi học. Đương nhiên rồi, vì chị bắt đầu sự nghiệp mới chưa được mười năm mà.”

Penny không nói nên lời và cứ huyên thuyên mãi trước sắc đẹp của cô gái.

“Lâu quá không gặp, Sleepland. Trông cô tươi quá. Otra hôm nay cũng rất đẹp.”

Dollargut chào hỏi thoải mái như thường ngày.

“Dollargut, ngài có biết không? Được mơ những giấc mơ của họ là mong ước cả đời của cháu đấy.”

Penny vẫn rất phấn khích.

Trước mặt Penny lúc này là Wawa Sleepland, Yasnuj Otra và Aganb Coco ngồi cạnh nhau, đang thưởng thức món sườn nướng. Cô ngồi ăn mà như trên mây vì cứ mải ngắm nhìn họ mãi. Thế nên cô chẳng hề để ý Maxim ngồi cạnh thỉnh thoảng lại lén đặt phần thịt sườn mềm anh thái vào đĩa cho cô.

“Penny, cháu muốn mơ giấc mơ của ai trong số họ nhất?”

Dollargut khẽ hỏi.

“Cháu… muốn mơ giấc mơ của chị Sleepland ạ.”

“Wawa Sleepland, lựa chọn hảo hạng đấy. Cô ấy tạo ra những phong cảnh tuyệt đẹp trong mơ. Ta cũng đã thử, một trải nghiệm ngọt ngào. Ta còn không muốn tỉnh giấc nữa kìa. Trong mơ, ta đứng trên một lâu đài thời Trung cổ, nhìn xuống thị trấn lộng lẫy dưới màn mưa. Bầu trời trên cao đầy những vì sao sáng lấp lánh. Khi ta với tay ra, mặt trăng và những vì tinh tú như đang sà xuống mình vậy.”

Dollargut kể, mắt lim dim ngây ngất.

“Giấc mơ như vậy chắc là đắt lắm đúng không ạ?”

“Còn phải nói. Nhưng giấc mơ của cô Yasnuj Otra còn đắt hơn nữa kìa.”

Dollargut nhún vai chỉ về phía Otra đang nhâm nhi ly vang đỏ. Cô và Aganb Coco đang hỏi thăm nhau.

“Cháu biết là giấc mơ của Yasnuj Otra vốn rất quý giá. Cô ấy thường tạo ra những giấc mơ nơi ta có thể đặt mình vào vị trí của người khác. Có giấc mơ nào đặc biệt đắt đỏ không ạ?”

“Giấc mơ càng dài thì càng đắt.”

“Dài bao lâu ạ?”

“Đủ để thử sống cả cuộc đời người khác?”

Penny sửng sốt.

“Có thể thế sao ạ?”

“Trong mơ thì điều gì cũng có thể xảy ra. Cháu làm ngành này mà không biết điều đó sao?”

Dollargut cười dịu dàng.

Yasnuj Otra với lấy bình hạt tiêu đặt giữa bàn, hỏi chuyện Dollargut cách cô hơi xa.

“Ngài Dollargut, may quá tôi cũng vừa định ghé thăm cửa hàng ngài.”

“Cô Otra có chuyện gì vậy? Có việc gì thì cứ cho người đến là được rồi. Cô bận rộn quanh năm mà.”

“Dạ không hẳn, tôi thì vẫn cứ túc tắc vậy thôi. Ngài cũng biết mà, dạo gần đây mỗi năm tôi chỉ làm vài sản phẩm. Vì chỉ sáng tạo ra những giấc mơ dài thôi… Nhân tiện đây, lúc nào thì ngài sẽ ký hợp đồng với tôi?”

“Chà, vì giá cả không phù hợp cho lắm. Hơi áp lực một chút với chúng tôi… vì cô Otra lúc nào cũng muốn thanh toán trước.”

Dollargut thẳng thắn trả lời.

“Tất nhiên rồi ạ. Một chiếc áo đẹp đâu đợi đến khi ta có tiền? Đợi đến lúc đấy thì người ta đã bán hết mất rồi.”

Otra khẽ liếc chiếc áo choàng treo trên mắc, rồi lấy tay chạm nhẹ chiếc trâm pha lê lấp lánh trên áo sơ mi.

“Vậy lần sau cho tôi ra mắt một sản phẩm ngắn tại cửa hàng ngài nhé? Thế có được không ạ?”

“Tôi thì sẵn sàng thôi.”

Otra nháy mắt với Dollargut và Penny, rồi rắc hạt tiêu lên món của mình. Sau đó, cô hài lòng rót đầy thứ rượu xa xỉ mà Nicholas đã chuẩn bị vào ly.

Nicholas đếm số ghế trống của những người chưa đến.

“Bancho hôm nay không đến à? Anh chàng không biết gì ngoài công việc. Chắc lại đang lẩn thẩn đâu đó làm mấy việc chẳng ra tiền. Hoặc đi cho lũ thú hoang ăn mà quên mất giờ cũng nên…”

Gâu gâu gâu!

Những lời sau của Nicholas bị tiếng chó sủa át mất nên không ai nghe thấy gì nữa.

“Chào mọi người! Xin lỗi vì tôi đến muộn nhé!”

“Chẹp, đúng là không sang lên được.” Nicholas tặc lưỡi.

Cùng đàn chó to như những con sói, một chàng trai trẻ bước vào với đôi giày ướt trên tay. Mấy chú chó khụt khịt mũi ngửi đôi tất ướt sũng của anh.

“Ở trong núi, mùa đông đến nhanh lắm. Bây giờ trời đã lạnh như giữa đông rồi. Tôi phải chuẩn bị trú đông nên tới hơi muộn một chút. Phải chặt củi, rồi lo chỗ ngủ cho lũ tiểu yêu này nữa.”

Với vẻ ngoài giản dị, anh thanh niên cởi chiếc áo khoác chần bông đã bạc màu treo lên móc áo rồi ngồi xuống ghế cạnh cửa.

“Bancho, kéo ghế vào ngồi gần lò sưởi đi. Cảm lạnh bây giờ.”

Dollargut chu đáo lo lắng cho anh.

Penny vẫn mải mê quan sát các nhà sáng tạo nổi danh mà hiếm khi nào cô được trông thấy tận mắt. Lúc bất chợt bắt gặp ánh mắt Bancho, Penny nở nụ cười gượng gạo, nhưng không ngờ, Bancho lại nhẹ nhàng chào hỏi trước.

“Xin chào, hân hạnh được gặp em! Chắc em đến cùng ngài Dollargut. Thỉnh thoảng tôi phải đến cửa hàng để chào mọi người…, nhưng tôi ít khi xuống núi được vì có nhiều động vật cần phải chăm sóc. Xin tự giới thiệu, tên tôi là Animora Bancho. Tôi sáng chế những giấc mơ dành cho động vật, đang được bán tại tầng bốn Bách hóa Giấc mơ. Tôi luôn mang ơn anh Speedo.”

Penny thấy mở lòng hơn trước giọng điệu lịch sự của anh.

“Chào anh. Em là Penny, làm việc ở cửa hàng của ngài Dollargut. Nhờ có anh mà rất nhiều khách hàng dễ thương tìm đến cửa hàng đấy ạ.”

Động vật cũng có cảm xúc, nhưng những xúc cảm ấy không mạnh mẽ hay tinh tế được như ở con người, nên rất ít cửa hàng bán giấc mơ cho chúng. Ấy vậy mà lần nào Dollargut cũng nhập sản phẩm của Bancho với số lượng lớn. Penny có linh cảm rằng ông đánh giá cao những phẩm chất của Animora Bancho.

Bancho rất chăm chú lắng nghe tiếng gầm gừ của những chú chó, như thể anh có thể hiểu chúng vậy. Anh gật đầu tỏ lòng biết ơn với Nicholas vì bữa ăn, rồi lặng lẽ cắt phần thịt không có gia vị cho lũ chó trước. Sau đó, anh lau con dao vào chiếc áo trông như miếng giẻ cũ của mình.

Thấy Bancho làm vậy, Nicholas lại tặc lưỡi.

“Dù nói là không nên quan trọng quá tiền bạc. Nhưng ít ra cũng phải sống cho ra sống chứ. Mua một ít quần áo mà mặc, lúc nào cũng mặc đồ cũ thế kia… Anh sống đạm bạc như thế thì làm sao sáng tạo nổi những giấc mơ ra hồn. Giấc mơ là một thứ mộng

tưởng không có thật. Giấc mơ và mộng tưởng. Hai thứ đó luôn sóng đôi. Làm sao anh có thể tạo ra những ảo mộng đẹp đẽ khi mà anh sống khổ sở như thế này?"

Nicholas cằn nhằn tỏ vẻ không hài lòng.

"Tôi chẳng thấy sao cả. Mọi thứ mà tôi cần trên núi đều có, vả lại ở cùng lũ này thì có lúc nào buồn đâu. Cũng chẳng có việc gì tiêu đến tiền. Sống đạm bạc như thế chính là giấc mơ của tôi đấy."

Bancho trông thực sự rất ổn. Nhưng so với những nhà sáng tạo giấc mơ sang trọng kia, quả thực vẻ ngoài anh khá bần hàn.

Những câu chuyện phiếm sau đó của họ bị ngưng lại bởi tiếng cửa sổ vỡ. Một đám sáng hỗn độn liên hồi đập vào cửa sổ.

"Lũ yêu đến rồi đây."

Nicholas vừa đẩy cánh cửa sổ nhà bếp ra thì những bóng người nhỏ bé liền bay ùa vào, vẫy những đôi cánh bạc chấp chới. Đó là lũ yêu tinh Leprechaun.

Thay vì ngồi trên ghế, nhóm khoảng mười yêu tinh thu cánh lại và túm tụm xung quanh giỏ bánh mì ở giữa bàn.

"Nicholas, phiền ông cắt nhỏ thức ăn cho chúng tôi được không?"

Một tên yêu tinh béo ục ịch, có vẻ là thủ lĩnh nhóm, nói bằng giọng the thé như thủy tinh vỡ. Y đang vật lộn với miếng bánh mì to hơn nhiều so với người mình.

"Xấc xược, khi bàn công chuyện thì phải gọi ta là Santa Claus nghe chưa?"

"Đằng nào thì ngoài dịp Giáng sinh, ông cũng có làm việc lúc nào đâu, Nicholas."

Aganb Coco cười nói.

"Để tìm hiểu bọn trẻ thích gì rồi làm ra giấc mơ cho chúng, tôi phải bận rộn cả năm trời. Cô có biết sở thích của lũ trẻ thay đổi

nhanh thế nào không? Cả năm tôi ở trên núi nên mọi người tưởng tôi chỉ chơi thôi chắc?" Nicholas nổi xung.

"Thôi nào, ngài Nicholas. Giờ mọi người đã đến đông đủ rồi, chúng ta họp chứ?" Dollargut thúc giục.

"Còn Kick Slumber vẫn chưa đến. Đường đi cũng hiểm trở nên chắc phải mất một lúc nữa cậu ta mới đến nơi… Hay ta chờ thêm chút nữa?"

"Kick Slumber hôm nay không đến được đâu ạ."

Wawa Sleepland nói trong lúc duyên dáng phết bơ mật ong lên bánh mì.

"Anh ấy đến vách đá ở dãy Kamnik tìm tư liệu cho giấc mơ mới rồi."

"Đến tận dãy Kamnik ư? Thảo nào tôi không liên lạc được với cậu ấy."

Nicholas nói, giọng đầy tiếc nuối.

"Wawa, mà sao em biết?"

Yasnuj Otra vô tư hỏi.

"À thì…, fan của Kick Slumber nắm rõ mọi động thái của anh ấy và đăng cả lên mạng mà. Em trông thấy ảnh chụp anh ấy trên vách đá trên mạng xã hội thôi."

Wawa Sleepland hơi đỏ mặt, bối rối.

"Mà năm nay anh Doje cũng không đến ạ?"

"Doje có bao giờ đến những buổi thế này đâu. Lại đi đâu đó tu luyện rồi cũng nên."

Otra mở chai rượu mới.

"Nào, vậy giờ ta bàn chuyện hôm nay thôi."

Nicholas đứng dậy.

"Xem nào, chúng ta bắt đầu bằng việc nghe mức độ thiệt hại do no-show của tháng trước nhé."

“Chúng tôi bị mất khoảng 15% lợi nhuận đáng lẽ được hưởng. Bởi khi ký hợp đồng đã có sẵn điều khoản: giấc mơ sẽ không được thanh toán nếu khách hàng no-show.”

Yêu tinh thủ lĩnh vừa nhai phô mai vừa càu nhàu. Cả đám yêu tinh đang ngồi ăn trên miếng phô mai ấy.

“Mà thực ra no-show đâu có ảnh hưởng nhiều đến mấy người nổi tiếng như các vị, đúng không? Sản phẩm ở tầng một Bách hóa Giấc mơ luôn luôn cháy hàng. Chỉ những nhà sáng chế tầm thường như chúng tôi mới khốn khổ thôi.”

Một yêu tinh mặc áo tơ hồng cáu kỉnh nói.

“Các ngươi thật không biết gì! Biết bao người đặt hàng rồi lại không đến nhận Thai mộng của ta đấy! Dollargut, ông kể cho lũ yêu này nghe chuyện xảy ra với đống Thai mộng tôi gửi ở chỗ ông đi.” Aganb Coco bác lại.

“À, chuyện là… có cặp vợ chồng kia đặt hàng Thai mộng mà quá hai tuần rồi vẫn không đến lấy.” Dollargut lần theo trí nhớ. “Tôi đã định gửi gắm giấc mơ cho bạn thân hay bố mẹ của hai bên, nhưng cũng chẳng thấy họ đâu. Cuối cùng tôi đành đưa Thai mộng cho em gái người bạn thân của cô vợ. Cô ấy còn chưa lập gia đình, cũng chưa gặp vợ chồng nhà kia lần nào nên chắc khá bàng hoàng khi mơ giấc mơ đó. Nhưng đành vậy, vì phải giao hàng trong thời gian đã định nên không còn cách nào khác.”

“Dù sao bà Coco vẫn giàu mà. Chỉ có những nhà sáng chế non trẻ như chúng tôi mới bị thiệt hại nặng nề thôi.” Yêu tinh thủ lĩnh, tay đeo đồng hồ vàng, than vãn.

“Vậy thì các ngươi càng cần quảng cáo cho tốt chứ.” Nicholas nói.

“Từ xa xưa, người ta đã kháo nhau là nếu không đi ngủ sớm thì ông già Noel sẽ không xuất hiện. Marketing cơ bản là kể chuyện. Ngày nay, ai nấy đều bị ám ảnh bởi những câu chuyện. Chuyện ông già Noel bí mật trao quà khi lũ trẻ đang ngủ say thật tuyệt

diệu, không hiểu ông cụ nào nhà tôi nghĩ ra mà hay thế.” Ông nhún vai.

“Đến khổ cha mẹ bọn trẻ vì phải bận rộn giấu quà. Ai lại bịa đặt ra chuyện giấu quà trong tất cơ chứ? Làm người ta toàn treo đám tất bốc mùi bên giường.”

Aganb Coco lên giọng quở trách. Rõ ràng bà nhạy cảm với những chuyện liên quan đến cha mẹ và trẻ nhỏ.

“Tôi nói dối khi nào? Ngủ sớm mới được nhận quà, đúng rồi còn gì. Có điều quà ở đây không phải ô tô biến hình, mà là một giấc mơ đẹp thôi. Còn chuyện tất ư, ai từng nhận tất ngủ từ Noctiluka thì sẽ biết. Tất dài nên nhét cái gì vào cũng tiện, mà cầm trên tay cũng dễ. Lại còn co giãn nữa…”

Thấy câu chuyện đi quá xa, Nicholas bèn vội chuyển chủ đề.

“Mà thôi, quay lại chủ đề chính, tôi nghĩ trong trường hợp no-show, bên nhà phân phối cũng nên chịu một phần trách nhiệm.”

Mũi tên đột nhiên hướng về phía Dollargut. Penny mở to mắt nhìn ông.

“Ngài Nicholas, giờ chỉ có mình tôi là nhà phân phối ở đây, nói chuyện này không hợp lý chút nào.”

Ông bình thản đáp lại không chút bối rối.

“Bàn về các khoản phí thì ta phải họp tất cả nhà bán hàng lại rồi thảo luận cả đêm mất. Thay vào đó, ta giải quyết tận gốc nguyên nhân dẫn đến no-show có hơn chăng?”

Dollargut khéo léo chặn câu chuyện rắc rối lại.

“Đúng vậy. Bắt nhà phân phối trả phí no-show để giảm thiệt hại cho nhà sáng tạo thì bất công quá. Hai bên sáng tạo và phân phối nên duy trì quan hệ tôn trọng lẫn nhau, vượt trên vấn đề lợi nhuận.”

Wawa Sleepland ủng hộ Dollargut.

“Vậy theo các anh chị, nguyên nhân dẫn đến tình trạng no-show là gì? Tôi chỉ làm việc một mùa nên không thực sự cảm nhận được rõ.” Nicholas tò mò hỏi.

“Không đơn giản chút nào đâu. Nguyên nhân còn liên quan đến các vấn đề cá nhân rất phức tạp và cả những sự kiện tầm quốc gia nữa.”

Một yêu tinh trông có vẻ uyên bác nhất trong đám Leprechaun trả lời. Thoạt nghe, Penny khá bất ngờ vì đám yêu tinh bé tí có thể nói to như vậy, nhưng quan sát kỹ hơn, cô mới thấy chúng đang đeo những chiếc micro không dây nhỏ xíu.

“Khi khách hàng có điều bận lòng đến mất ngủ, thì có chờ đến sáng hôm sau, khách cũng không đến đúng không?”

Mọi người đều gật đầu đồng tình.

“Ngoài những chuyện cá nhân đó ra, tôi lấy ví dụ như ở châu Âu có World Cup chẳng hạn. À, tôi không định giải thích về World Cup đâu nhé. Tôi tin rằng ở đây mọi người đều đã nghiên cứu những điều cơ bản nhất về khách hàng.” Chú yêu tinh kiêu ngạo nói.

“Những dịp như thế, lượng người ở châu Á thức đêm để xem những trận bóng ở châu Âu sẽ tăng lên đáng kể phải không? Những sự kiện tầm cỡ thế giới này đang diễn ra ngày một nhiều hơn. Số kênh truyền hình trực tiếp gia tăng liên tục cũng là thử thách đối với chúng ta.”

Đám yêu tinh xem ra tinh tường mọi sự kiện trên thế giới.

“Ra là thế. Cô bạn trẻ, theo cháu còn nguyên nhân nào khác không?”

Nicholas đột nhiên chuyển hướng sang Penny.

Penny cố nhớ lại chuyện gần đây vừa nghe được từ Mo Tae Il.

“Cháu nghĩ… có thể còn do thời gian thi cử. Trong ca làm việc của cháu, có rất nhiều khách Hàn Quốc đến, họ đều đang trong giai

đoạn ôn thi. Những lúc đó, học sinh thường phải thức cả đêm. À, nhưng đây không phải là vấn đề lâu dài. Vì nó chỉ xảy ra khoảng một, hai ngày trước kỳ thi thôi. Việc học nhồi nhét ngay trước ngày thi hình như ở đâu cũng có ạ."

"Nghe cũng có lý. Maxim thì sao, cậu nghĩ thế nào?"

Maxim đang ngẩn người nhìn Penny ăn nói dõng dạc, thì đột nhiên bị Nicholas gọi nên sặc phải hắng giọng hồi lâu. Mãi mới lấy lại được bình tĩnh, anh nghiêm túc đáp lời.

"Tôi thì cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Giấc mơ của các vị khác còn có khách hàng đặt trước, giấc mơ của tôi không mấy ai tìm nên…" Maxim ngại ngùng. "Vốn tôi chỉ làm số lượng ngài Dollargut bán giúp thôi. Nên ngay từ đầu cũng không thể xảy ra tình trạng no-show được."

"Thảo nào trông cậu ăn uống thoải mái thế."

Mọi người đều bật cười trước câu đùa của Nicholas. Thấy mặt Maxim đỏ bừng, Penny thầm nghĩ anh thật khác với hình dung ban đầu của cô.

"Animora, cậu thì sao? Có bị ảnh hưởng nhiều không?"

Aganb Coco lo lắng hỏi. Animora Bancho không ăn gì nhiều mà chỉ chăm chú lấy thức ăn cho đàn chó, rồi xắt bánh mì cùng thịt nhỏ ra cho lũ yêu tinh.

Penny lẩm bẩm "Anh Bancho tình cảm quá…" Maxim đột nhiên kéo giỏ bánh mì về phía mình và bắt đầu xé thành từng miếng nhỏ.

"Tôi cũng ổn. Động vật vốn ngủ rất nhiều. Hơn nữa đối với chúng, cũng chẳng có nhiều việc thú vị hơn việc ngủ."

Animora Bancho vừa nói vừa âu yếm nhìn đàn chó đang phủ phục dưới chân mình. Chú chó cổ đen đang ngủ rất yên bình, gục mặt lên bàn chân anh.

"Đúng rồi!"

Penny giật mình vì tiếng hét bất ngờ của chú yêu tinh sắc sảo ban nãy.

“Anh Bancho nói rất đúng. Mọi người không ngủ là do họ còn nhiều thứ thú vị hơn để làm.”

Chú yêu tinh lanh lợi bay vòng quanh chiếc đĩa.

“Có người không ngủ vì chơi game, người thì thức khuya mải xem điện thoại, còn những người khác thức suốt đêm nói chuyện điện thoại với người yêu! Mọi người không ngủ khi có những việc khác thú vị hơn để làm.”

Chú yêu tinh gập đôi cánh lấp lánh của mình lại và ngồi lên vai Nicholas. Trông có vẻ khó chịu nhưng ông cũng không xua chú ta đi.

Yasnuj Otra đồng tình với yêu tinh đó.

“Cậu ta nói phải lắm. Buộc phải thức đêm để ôn thi, đó chỉ là no-show tạm thời thôi. Chúng ta phải giải quyết những trường hợp khách hàng chủ động không ngủ ấy.”

Thấy ý kiến của mình được đồng tình, đám yêu tinh hí hửng ăn uống.

“Maxim, anh bẻ bánh mì vừa đủ ăn thôi chứ, bóp vụn thế này thì ăn làm sao? Sao tự nhiên anh lại cư xử lạ lùng thế?”

Bị yêu tinh mặc áo cánh hồng trách móc, mặt Maxim bỗng đỏ lựng lên.

“Hừm, làm thế nào để khách hàng không làm việc khác mà đi ngủ đúng giờ nhỉ?” Nicholas đăm chiêu suy nghĩ. “Kẹo ngủ của Dollargut không làm được gì sao?”

Dollargut lắc đầu.

“Nó chỉ giúp những người đang ngủ được ngon giấc hơn mà thôi.”

“Hay là để bù đắp cho khoản thiệt hại vì no-show, chúng ta tìm lợi nhuận từ nơi khác? Nếu các vị muốn, chúng tôi có thể chia sẻ bí

quyết của mình.” Yêu tinh thủ lĩnh cười ranh mãnh.

“Kiếm lợi nhuận từ nơi khác thế nào cơ ạ?” Penny tò mò.

Penny nhớ ngày đi làm đầu tiên đã nghe Mogberry kể xấu về đám yêu tinh này. Chị quả quyết rằng lũ yêu tinh đã dùng chiêu trò để kiếm thêm từ những giấc mơ của chúng.

“Mọi người vẫn băn khoăn làm cách nào chúng tôi chuyển được cửa hàng mình ra tận trung tâm đúng không? Nhân hôm nay vui vẻ, tôi sẽ chia sẻ cho mọi người.”

Yêu tinh thủ lĩnh bước ra giữa bàn.

“Nếu bán ‘Giấc mơ bay’ cho một trăm khách hàng thì có thể thu lợi nhuận từ khoảng sáu mươi người. Thông thường, cảm xúc nhận được từ giấc mơ đó là Cảm giác được giải phóng hay Mới lạ. Nhưng chúng tôi cũng thu về được không ít Tiếc nuối hay Hụt hẫng. Vì trong mơ ta có thể bay nhưng khi tỉnh giấc lại phải đối mặt với sự thật trần trụi. Như mọi người cũng biết, những cảm xúc đó thì không được mấy tiền. Nên chúng tôi đã nghĩ ra một cách!”

Yêu tinh thủ lĩnh bước sang một bên, nhường lời cho chú yêu tinh uyên bác khi nãy.

“Theo kết quả một nghiên cứu riêng, chúng tôi phát hiện ra rằng khi gặp ‘Giấc mơ bất động’ thì khách hàng có xu hướng trả nhiều cảm xúc hơn ‘Giấc mơ bay’. Giấc mơ bất động, tức là cảm giác như chân nặng như chì, muốn chạy mà không chạy được, muốn phản kháng khi bị ức hiếp mà chẳng thể cử động được tay chân. Khi mơ giấc mơ này, thường khách hàng sẽ trả rất nhiều ‘Cảm xúc được giải phóng’. Vì lúc ngủ thì khó chịu nhưng khi tỉnh dậy thì họ thấy rất thoải mái.”

Chú yêu tinh lấy chiếc máy tính nhỏ ra và bắt đầu bấm.

“Mọi người xem này, lợi nhuận chênh lên tận ngần này cơ mà. Thế này thì hoàn toàn có thể bù đắp khoản thiệt hại do no-show gây

ra.”

Yêu tinh nhún vai chìa máy tính ra cho tất cả xem. Nhưng chúng xem chừng bối rối trước phản ứng lãnh đạm của mọi người.

“Các vị có vẻ vẫn chưa hiểu lắm nhỉ… Việc kinh doanh của chúng tôi phát đạt không phải là không có lý do của nó. Đúng rồi, Maxim! Tại sao anh không cộng tác cùng chúng tôi làm ra ác mộng nhỉ? Chúng ta có thể cùng làm ‘Giấc mơ bất động khi bị rượt đuổi’, chắc chắn sẽ thành hit cho xem! Họ sẽ tỉnh dậy ngay trước khi bị tóm. Chắc chắn sẽ thu về rất nhiều cảm xúc.”

Yêu tinh ngồi lên đôi vai rộng của Maxim, dụ dỗ ngon ngọt.

“Tôi không làm trò trẻ con đó!”

Maxim túm lấy chú yêu tinh đặt xuống bàn.

“Ha ha, Mogberry đã đúng.” Dollargut cười lạnh lùng. “Cô ấy nói lũ yêu tinh Leprechaun trộn sản phẩm, treo đầu dê bán thịt chó. Hóa ra đúng là như vậy.”

Dollargut vốn điềm đạm giờ bừng bừng giận dữ.

“Các ngươi còn dám lừa khách bằng cách trộn giấc mơ như vậy. Thật không coi cửa hàng ta ra gì.”

Dù không hề to tiếng, mọi người đều nhận thấy ông đang cực kỳ tức giận.

“Tôi, tôi xin lỗi.”

Yêu tinh thủ lĩnh nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề nên lên tiếng xin lỗi.

“Nếu ta phát hiện ra các ngươi làm trò gian lận đó một lần nữa, ta sẽ hủy hợp đồng nghe chưa?” Dollargut dứt khoát.

“Ngài Dollargut nói đúng đấy. Ai mà chẳng biết mấy trò tiểu xảo đó. Nhưng biết và làm là hai chuyện khác nhau.”

Yasnuj Otra nhấp một ngụm rượu còn lại và đặt ly xuống.

“Nào, ta dẹp những chuyện vô nghĩa và đi đến kết luận thôi. Ai

cũng bận mà. Vậy kết luận của ngài Dollargut là gì ạ?”

Dollargut chỉnh lại cổ áo rồi hắng giọng.

“E hèm. Trước khi bắt đầu, tôi hy vọng mọi người ở đây đừng chấp nhặt ý kiến chủ quan của ông già này. Tôi chỉ muốn nhìn sự việc một cách đơn giản và trực quan nhất.”

“Ông bạn này lúc nào cũng dài dòng.” Nicholas cằn nhằn.

“Kết luận thì đã có rồi. Ban nãy anh Bancho, và cả các bạn yêu tinh cũng đã phát biểu. Mọi người không ngủ vì họ có những hoạt động khác thú vị hơn. Vậy tại sao chúng ta không nghĩ ngược lại?” Dollargut cười như thể việc đó quá hiển nhiên.

Lũ yêu tinh ngồi thẳng lưng, im lặng nghe ông nói.

“Chẳng phải chỉ cần tạo ra những giấc mơ thú vị hơn những hoạt động đó là được sao? Tôi tin các nhà sáng tạo ở đây có thừa tài năng làm việc đó.”

Mọi người im lặng trong giây lát rồi bật ra một tràng cười sảng khoái.

“Vậy ý ông là sẽ không có no-show nếu chúng tôi làm ra thật nhiều giấc mơ thú vị? Trời ơi, chúng ta bị chơi một vố rồi.”

Nicholas cười sảng khoái.

“Tôi không muốn thất lễ, nhưng ý tôi đúng là như vậy. Tôi thừa nhận.” Dollargut khéo léo đáp lại.

Lũ yêu tinh đập tay nhau hưởng ứng lời Dollargut.

“Mặc dù hơi hụt hẫng, nhưng cơ bản thì nội dung cuộc họp đã được thảo luận xong. Ta cùng nâng ly và thưởng thức nốt bữa tiệc nhé?”

Otra nâng ly.

“Tốt thôi.”

Mọi người cùng nâng ly lên. Nicholas đứng dậy và nói to đầy phấn khích.

“Chúc mọi người ăn ngon, ngủ ngon, và mơ những giấc mơ đẹp!”

Best Seller của tháng

Tuần cuối cùng của tháng Mười hai. Đường phố lấp lánh kỳ ảo. Nhờ có cô Weather chuẩn bị sớm đồ trang trí Giáng sinh mà Bách hóa Giấc mơ được trang hoàng đẹp đẽ và lộng lẫy hơn bao giờ hết. Từ tầng một lên tầng năm, bóng đèn quấn quanh kệ trưng bày khiến chúng lấp lánh như những hộp đựng đá quý. Cô Weather đề xuất dùng giấy kim sa để gói hàng, nhưng bị quản lý tầng hai, Viggo Myers và nhân viên của ông phản đối.

“Mấy vụn giấy kim sa khó dọn dẹp thế nào cô biết không?”

Những Noctiluka trên phố cũng gắng sức tạo khác biệt bằng cách thêu bông tuyết lên áo ngủ cho thuê, nhưng khách hàng lại không mấy thích thú.

“Trông quê quá. Có loại nào đẹp hơn không ạ?”

Khi cô bé bắt đầu phụng phịu, Noctiluka chỉnh lại áo ngủ cho em bằng hai chân trước rồi lạnh lùng nói.

“Không thích mặc cái này thì khi ngủ nhớ mặc ấm vào, mà ngủ ngoan chứ đừng đạp chăn ra nha nhóc.”

Mùa Giáng sinh sắp hết rồi. Sức mạnh của ông già Noel quả thực không gì sánh bằng. Những giấc mơ của Nicholas không chỉ bán đắt như tôm tươi mà còn luôn không có đủ hàng để bán. Hầu hết là khách hàng trẻ em, lượng sản phẩm ông bán ra bằng tổng số hàng khác bán cả năm.

Dù kho hàng có chất cao như núi thì cũng chỉ một loáng là đã bán

sạch sành sanh, Nicholas phải làm luôn chân luôn tay và chở sản phẩm đến hết lần này đến lần khác. Cả mùa Giáng sinh, ông tới lui Bách hóa Giấc mơ thường xuyên như về nhà mình vậy.

Đeo một chiếc thắt lưng lớn bằng đồng, Nicholas cùng các nhân viên bận rộn chuyển hàng vào trong. Trên bụi râu trắng rậm rạp không kịp tỉa tót của ông còn vương vụn bánh mì nướng từ bữa sáng ăn vội.

Đám khách nhí thích thú hân hoan trước những hộp giấc mơ được trang trí đẹp mắt bằng vòng nguyệt quế. Một cậu bé khoảng sáu tuổi, mặc bộ đồ ngủ dễ thương, mân mê nhìn ngắm chiếc hộp và tự hỏi không biết bên trong có gì.

“Giấc mơ trong này là gì ạ?”

“Em muốn nó là giấc mơ gì?” Penny hỏi ân cần.

“Ừm…, bố em ạ. Em muốn mơ bố chơi trốn tìm cùng em cả trăm lần mà không mệt.”

“Rất có thể là giấc mơ đó đấy. Hoặc mơ khi lớn lên em sẽ trở thành một người tuyệt vời nè. Ông già Noel hiểu các bạn nhỏ lắm. Chắc chắn sẽ là một giấc mơ thú vị.”

Penny cúi xuống ngang tầm mắt với vị khách hàng nhỏ, trìu mến nói.

“Thật không ạ? Nhưng mà em hay khóc lắm… Bố mẹ em bảo ông già Noel sẽ không tặng quà cho ai khóc nhè.” Cậu bé mếu máo.

“Em đừng lo.” Penny thì thầm vào tai cậu.

“Đấy là tin đồn ông già Noel cố tình tạo ra thôi, để không có em bé nào khóc nhè mà thức khuya trong đêm Giáng sinh đấy.”

“Thật không ạ?”

Đôi mắt cậu bé tròn xoe ngơ ngác.

“Em nghĩ mà xem, nếu các bạn nhỏ mải chơi, không chịu ngủ, thì ai sẽ mua giấc mơ của ông già Noel đây? Bật mí cho em nè, thật ra

nếu không bán được nhiều giấc mơ trong mùa này thì ông già Noel cũng gay go lắm đấy."

Penny nhớ dinh thự trang trí lộng lẫy cùng những món ăn ngon tuyệt của Nicholas. Nếu bỏ lỡ dịp mỗi năm chỉ có một lần này, ông cũng khó lòng duy trì được lối sống xa hoa như vậy.

Cuối cùng, mùa Giáng sinh bão táp cũng kết thúc khi những em nhỏ ở Samoa giữa Nam Thái Bình Dương đón lễ Giáng sinh muộn nhất toàn cầu. Cô Weather xin nghỉ phép dài ngày để dành thời gian cuối năm cho gia đình.

"Đây là hệ thống phê duyệt nghỉ phép mà cô tự tạo ra đó. Mình sẽ chọn ngày nghỉ rồi ngài Dollargut sẽ duyệt, nhưng dù có làm sẵn ông ấy cũng không biết dùng đâu mà. Nên cô tự duyệt luôn. Cô chuyển sang chế độ duyệt tự động rồi. Nhóc có muốn nghỉ phép thì cứ điền vào đây nhé. Dù gì ngài Dollargut cũng chẳng quan tâm đâu."

Nói đoạn cô ung dung ra về.

Từ hôm ấy, Dollargut cùng Penny trực ở quầy lễ tân. Nicholas mang lô hàng cuối cùng của mình đến rồi chiếm luôn chiếc ghế ở quầy.

"Dollargut, có giấc mơ nào nhẹ nhàng cho lúc nghỉ ngơi không? Anh giới thiệu cho tôi xem nào. Lần này về nhà, tôi sẽ ngủ suốt ba ngày hai đêm. Tôi mệt quá. Chắc là cũng già rồi."

Dollargut lựa một vài giấc mơ rồi quay lại ngồi cạnh Nicholas. Penny hơi đau chân nên cũng len lén ngồi xuống ghế. Cô phải đứng lên ngồi xuống cả ngày để tiếp những vị khách nhỏ nên đầu gối có phần đau nhức.

Nicholas thò tay vào sâu trong chiếc áo khoác lông cừu dày được cài chặt với thắt lưng đồng rồi lôi ra một chai thủy tinh lớn. Cái chai chứa chất lỏng màu đen được phủ một lớp băng mỏng, như thể đã bị chôn vùi trong núi tuyết cả ngàn năm.

Ba người chia nhau uống chất lỏng bí ẩn có màu đỏ sẫm với các tinh thể khoáng đang nổ lách tách bên trong. Trên chai có ghi "chứa 17% Sảng khoái". Khi nhấp một ngụm, Penny thấy cổ họng cay cay và sau đó là cảm giác sảng khoái tràn ngập tan trong miệng. Cứ như được ngậm một ngụm không khí sáng sớm tinh mơ.

"Ôi ngon quá đi mất."

Nếm thử rồi, Penny rót đầy một ly khác và uống.

"Bây giờ mà có thêm thịt heo quay giòn ăn cùng thì tuyệt nhỉ? Được thế thì bao nhiêu mỏi mệt cũng tự nhiên tan biến…"

Nicholas chẹp miệng.

"Tôi thấy mình chọn việc sáng chế giấc mơ thật là sáng suốt. Thời buổi này mà còn cưỡi tuần lộc, đi từ nhà này sang nhà khác tặng quà cho lũ trẻ thì tiêu. Còn đến khổ vì mấy đồ thiết bị chống trộm nữa chứ. Như thế này lại hay. Chỉ cần lũ trẻ ngủ đúng giờ, rồi tự đến chọn giấc mơ mang đi, tiện lợi biết bao? Lại còn thu được nhiều tiền nữa!"

Nicholas xoa ngón trỏ và ngón cái làm điệu bộ đếm tiền.

"Thực ra, tôi nghe nói trước đây phải lo tiền thức ăn cho tuần lộc, rồi tiền mua quà cho bọn trẻ còn chẳng đủ nên ông già Noel chỉ đến thăm được vài nhà thôi. Mà nghĩ cũng đúng, lấy đâu ra tiền mua ngần ấy quà cơ chứ?"

"Tổ tiên vất vả khó khăn lắm mới cho chúng ta được như ngày hôm nay. Nicholas, năm nào ông cũng vất vả mà. Đúng rồi, năm nay tôi thấy bán tốt hơn năm ngoái, ông thấy thế nào?"

Dollargut hỏi, rót thêm một ly nước uống.

"Thực ra, tôi chẳng thấy khác nhiều. Năm ngoái cũng rất đắt khách đó thôi. Mà dù thế nào, năm nay giải Best Seller lại thuộc về tôi thôi. Dollargut, anh biết không? Nếu vậy là mười lăm năm liên tục tôi nhận giải, mười lăm năm! Kỷ lục thực sự. Ha ha ha."

Nicholas nói với giọng tự tin cố hữu.

Năm nào cũng cùng gia đình xem lễ trao giải cuối năm nên Penny biết Nicholas nói đúng. Ngoài giải thưởng lớn danh giá ra, lễ trao giải này còn có các giải thưởng khác dựa trên chất lượng tác phẩm như giải Nghệ sĩ mới, giải Mỹ thuật, hay giải Kịch bản nữa.

Duy giải Best Seller của năm chỉ được xác định dựa trên doanh số bán hàng trong tháng Mười hai, nên từ ngày Penny còn nhỏ, người nhận giải này năm nào cũng là ông già Noel. Đương nhiên, phải đến bây giờ cô mới biết ông già Noel vĩ đại đó là Nicholas đang ngồi ngay trước mặt mình, vì sau Giáng sinh, ông luôn tự nhốt mình trong "túp lều" trên núi và không năm nào tham gia lễ trao giải.

Hiệp hội sẽ dành tặng cho nhà sáng tạo đoạt giải Best Seller một phần thưởng vì đóng góp tăng trưởng kinh tế, và người ta đồn rằng khoản tiền này không hề nhỏ. Penny ngầm đoán được nguồn tiền cho "túp lều" cùng đồ đạc lộng lẫy của Nicholas là từ đâu mà ra.

"Giải thưởng lần này sẽ là gì nhỉ? Năm ngoái, cùng với tiền thưởng, họ còn tặng tôi thêm mười chai Rung động nữa. Nhờ vậy mà suốt khoảng thời gian chờ sửa sang phòng khách, tim tôi cứ phấn chấn rộn ràng. Không nhàm chán phút nào cả. Năm nay, họ mà tặng thêm năm chai Ấm cúng thì tuyệt."

"Ông định dùng nó làm gì?"

Dollargut tò mò hỏi.

"Ôi, bạn tôi ơi. Anh cũng thử mua Ấm cúng về dùng như tôi mà xem. Anh ngồi thử ghế nhà tôi rồi chứ? Cảm giác ngồi ghế mà như được ôm ấp nâng niu ấy? Cho Ấm cúng vào bình rồi thỉnh thoảng xịt lên đồ đạc thì hiệu quả kéo dài được cả tuần. Cảm giác khác hẳn khi trở về nhà. Chai tôi đang dùng cũng sắp cạn rồi, mà dạo này giá lên cao quá, nên tôi chưa dám mua. Lần này mà được tặng kèm thì tốt biết mấy."

Nicholas nói như chắc mẩm giải đã thuộc về mình rồi vậy. Penny cũng chẳng hoài nghi. Giải Best Seller năm nào cũng chỉ dựa vào doanh số tháng Mười hai, nên chắc chẳng có nhà sáng tạo nào cạnh tranh với ông già Noel được.

Lễ trao giải vào cuối năm nên Nicholas chỉ bán giấc mơ vào tháng Mười hai chăng? Người ta có thể cho rằng ông quá tính toán, nhưng cô lại nghĩ ông thật biết nhìn xa trông rộng.

Cuối cùng, khi đã ne nẹp đâu vào đó, Nicholas lên xe trở về ngôi nhà trên núi tuyết của mình. Chiếc xe đang đậu trước bách hóa, có hình dạng hơi dẹt, lại không có mui nên trông hệt như một chiếc xe trượt tuyết quá khổ.

“Năm nay anh cũng sẽ xem lễ trao giải cùng nhân viên cửa hàng đúng không?”

Nicholas vừa khởi động xe vừa hỏi Dollargut.

“Chắc là vậy nếu không có gì thay đổi. Tôi cũng sẽ mời gia đình họ đến nữa. Ông muốn tham gia cùng chúng tôi không?”

“Chính ra tôi hơi ngại bầu không khí đó. Anh biết tôi là một đề cử nặng ký của giải này mà. Nên tôi thích xem một mình ở nhà cho thoải mái.” Nicholas cười khúc khích.

“Tạm biệt nhé, anh bạn! Hẹn sớm gặp lại. Cô bé cũng vất vả nhiều rồi, lúc nào lại đến chơi nhé.”

Nicholas dịu dàng chào Penny. Chiếc xe của ông biến mất trong con hẻm đằng xa, chỉ còn lại tiếng động cơ ồn ào.

Sau khi Nicholas rời đi, chỉ còn lại Bách hóa Giấc mơ trải qua tuần cuối cùng trong năm, với lượng khách giảm đi trông thấy. Penny kiểm tra cân mí mắt của những vị khách quen, cô nhận thấy ngay cả những người luôn đến đúng giờ hôm nay cũng tới muộn vài tiếng. Thậm chí, tới nơi rồi họ cũng chỉ xem qua loa, bảo “Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi” rồi ra về tay không. Những

quầng thâm hiện rõ nơi mắt họ.

“Người ta làm gì mà đi ngủ muộn vậy ạ?”

“Cuối năm ai nấy đều có nhiều cuộc hẹn. Họ thấy tiếc nuối vì một năm sắp trôi qua, nên cứ cố níu kéo thêm dù chỉ vài ngày. Họ miệt mài giao thiệp bên ngoài, để rồi khi trở về nhà thì mệt lử và ngủ thiếp đi, chẳng phải vậy sao?” Dollargut không mấy bận tâm.

“Không biết các tầng khác thế nào, chứ hàng ở tầng một cháu thấy đã vơi đi nhiều. Thế này thì ngài Nicholas chắc sẽ giành giải Best Seller mười lăm năm liên tiếp thôi. Riêng mùa Giáng sinh đã bán được quá chừng.”

“Chà, không phải ở đời luôn có điều bất ngờ sao?”

Penny nhìn nét mặt Dollargut và cảm nhận được rằng có sự kiện lạ đang xảy ra.

“Có giấc mơ nào bán chạy được bằng giấc mơ của ông già Noel ạ? Của nhà sáng tạo nào vậy ạ? Hay có ngôi sao mới nổi nào mà cháu chưa biết?”

“Không phải gương mặt nào mới. Giấc mơ của người này luôn bán chạy vào khoảng thời gian này trong năm. Với doanh số bán tương đương với ngài Nicholas, nhân vật này đang nhanh chóng trở thành một đối thủ đáng gờm, nhưng do không thích quảng bá bản thân nên mọi người chưa hay biết đó thôi. Nhưng năm nay, ta nghĩ cậu ấy đang làm rất tốt.”

Penny tò mò không thể chịu nổi.

“Ngài nói ai vậy ạ? Có phải người cháu biết không?”

“Nào, như mọi khi, một gợi ý sẽ thú vị hơn câu trả lời thẳng thừng đúng không?”

Hiển nhiên, có khi nào Dollargut lại chịu trả lời ngay. May là giờ đây Penny đã quá quen với sếp mình, nên cô kiên nhẫn lắng nghe ông gợi ý.

“Giáng sinh và cuối năm, tưởng như là khoảng thời gian hạnh

phúc lung linh, nhưng đồng hành với nó luôn là cô đơn và trống trải. Nhìn mà xem, khách hàng của chúng ta mệt nhoài với những tiệc tùng cuối năm và thường lên giường rất muộn đúng không nào?"

"Vâng. Thực ra, cháu cũng vậy. Cuối năm mà, đâu thể giống ngày thường được. Dù chẳng có lý do gì đặc biệt nhưng cháu cũng không muốn về nhà ngay."

"Vậy cháu nghĩ ai cô đơn nhất những ngày cuối năm?"

Penny trả lời câu hỏi của Dollargut không chút do dự.

"Những người độc thân không hẹn hò mà chỉ làm việc vào cuối năm như cháu ạ." Dù tự tin trả lời, cô lại mong đây không phải đáp án đúng. Thật đau lòng khi phải thừa nhận điều đó.

"Không sai, nhưng đó chưa phải đáp án chính xác cho câu hỏi này."

"Vậy thì… là những bậc phụ huynh đang ngóng chờ con cái ạ?"

"Cũng có lý."

"Vẫn chưa chính xác ạ? Khó quá, cháu cần thêm gợi ý."

"Nếu ta nói là những vị khách hiếm khi dừng lại ở quầy lễ tân, mà đi thẳng thang máy lên tầng bốn, thì cháu có đoán ra không?"

Tầng bốn là góc ngủ trưa. Khách hàng chính lên trên đó là người lớn hay ngủ trưa, và trẻ em cùng với động vật ngủ không kể ngày đêm. Penny vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời.

"Khó quá à? Ồ, may quá, họ đây rồi."

Penny nhìn theo hướng Dollargut chỉ. Ở cửa chính, một đàn chó mèo đang tiến vào. Đi đầu đàn là một chú chó già vẫy đuôi, và bên cạnh là một chàng trai trẻ ăn mặc xuềnh xoàng, đeo chiếc ba lô to bằng cả người mình. Chưa hết, chiếc ba lô đó còn trĩu trịt những gói hàng, trông anh chẳng khác nào một người bán hàng rong.

"Animora Bancho! Tôi đang chờ anh đấy."

“Dollargut, chào ngài. Cô Penny cũng ở đây à? Cô khỏe không?”

Penny không giấu được sự vui mừng.

“Anh Bancho, chào anh!”

“Anh Speedo trên tầng bốn gọi trực tiếp cho tôi báo rằng đã hết hàng. Ha ha, anh ấy cứ giục tôi suốt…”

Penny thán phục Speedo, đến Bancho cũng phải vì anh mà xuống núi cơ đấy.

“Thành ra tôi phải vội vàng làm thêm sản phẩm để mang đến. Lâu quá rồi không xuống phố, tôi còn bị lạc đường. Không nhờ lũ nhóc này thì chắc tôi còn lơ ngơ trong con hẻm bên cạnh thêm một lúc lâu nữa.”

Đám chó mèo đến cọ cọ vào người anh, gầm gừ nũng nịu, Animora Bancho trìu mến vỗ về rồi thì thầm như thể hiểu điều chúng nói.

“Thế hả, giấc mơ của tao mà giúp được chúng mày thì tốt quá.”

“Anh hiểu tiếng chó mèo ạ?”

Penny giúp Bancho đặt ba lô xuống.

“Không phải toàn bộ, nhưng nếu chú ý lắng nghe, tôi có thể hiểu được một chút.” Mặt anh ửng hồng, hơi có chút xấu hổ.

“Ôi, thật vậy sao? Kỳ diệu thật!”

Penny hết nhìn Bancho lại nhìn sang chú chó già đang theo sát anh. Chú chó lông đã rụng nhiều, cũng nhẹ nhàng vẫy đuôi với Penny.

“Ngày mới đi làm, em đã gặp chú chó này ở góc ngủ trưa trên tầng bốn, lúc đó nó đang chọn giấc mơ… Đúng rồi, là ở góc Chơi đùa với chủ nhân. Nó vừa nói gì với anh Bancho thế?”

“Gia đình cậu ta ra ngoài đến đêm vẫn chưa về.”

Chú chó già rên rỉ một lần nữa với vẻ mặt buồn bã, Bancho gật đầu và nhẹ nhàng vỗ về nó.

“Nó lo lắng không biết mọi người có chuyện gì hay không. Leo, đừng lo. Cứ ngủ một giấc, rồi khi tỉnh dậy, mọi người sẽ về thôi.

Có muốn thử mơ giấc mơ tao mang đến không? Tao có làm thêm ‘Giấc mơ đi dạo’ mà mày thích đó. Mấy đứa cũng chọn đi. Còn nhiều lắm.”

Chú chó già Leo cùng những con vật khác vây quanh ba lô của Bancho. Lúc này, Penny mới biết nhân vật tiềm năng mà Dollargut đang nói đến là ai.

* * *

Gia đình bốn người sống trong một căn hộ đã cũ nhưng sạch sẽ. Cặp vợ chồng trung niên đến buổi họp mặt cuối năm, con trai và con gái cũng tham gia các buổi liên hoan với nhóm bạn. Trong nhà chỉ bật ngọn đèn nhỏ, chú chó già Leo mười hai tuổi đang ngủ bình yên.

Cả ngày, Leo nằm ở ban công chờ gia đình chủ, rồi ngậm con búp bê cũ tha khắp các phòng thay cho cuộc đi dạo hôm nay. Khi mặt trời lặn và trời tối dần, đèn cảm biến nhỏ trong nhà tự động bật sáng, nhưng vẫn chỉ có mình Leo ngủ trong căn nhà tĩnh lặng. May mắn thay, càng nhiều tuổi, chú càng dễ chìm vào giấc ngủ. Leo đang say giấc và mơ một giấc mơ của Animora Bancho. Nhờ “Giấc mơ đi dạo” của Bancho, Leo lại được chơi đùa vui vẻ trong mơ.

Bíp bíp bíp bíp.

Lúc đó, chú nghe thấy tiếng mở khóa. Leo đang đắm chìm trong giấc mơ hôm nay nên chẳng dễ gì tỉnh dậy. Theo phản xạ, Leo mở mắt một lúc khi nghe tiếng người đến, nhưng rồi chìm lại vào giấc ngủ rất nhanh.

Không hẹn mà cả gia đình cùng về nhà một lúc.

“Sao hôm nay tự dưng biết đường về nhà trước nửa đêm thế?”

Ông bố đứng ở tủ giày, nói với con gái và con trai.

“Đúng rồi, mẹ tưởng hai đứa kiểu gì cũng về muộn hơn bố mẹ cơ. Hay là lớn rồi?” Bà mẹ cũng hùa vào.

“Chả có lý do gì ạ, hôm nay con không thấy vui thôi. Có những ngày như thế mà.” Cô con gái đáp qua loa.

“Leo, cả nhà về rồi đây.” Cô không cởi giày mà gọi tìm Leo.

“Chắc mình về muộn nên nó dỗi đấy. Cứ ngủ mãi thôi, chẳng buồn chào ai cả.”

“Còn chẳng ăn tí nào nữa.”

Cậu con trai bật đèn trong phòng khách và kiểm tra bát thức ăn của Leo trước tiên.

“Chị đừng đánh thức Leo. Nó đang ngủ ngon mà.”

“Biết rồi. Mà cả nhà nhìn này.”

Cô con gái không cởi cả áo khoác, ngồi sát bên Leo, cười khúc khích và gọi cả nhà.

“Gì thế?”

Cả nhà nhanh chóng ngồi xung quanh Leo.

Leo đang nằm trên đệm, duỗi thẳng đôi chân ngắn của mình lên trần nhà, khua khua theo nhịp như thể đang chạy vậy. Thậm chí, còn nở một nụ cười trên môi.

“Chắc nó đang chạy nhảy trong mơ. Cưng quá đi!” Cậu con trai xoắn xuýt lấy điện thoại ra quay lại.

“Chân đau thế cũng chẳng chạy được nhiều. Tội nghiệp, chắc nó muốn chạy nhảy lắm mới mơ thế này…”

Ông bố bỗng nhiên thấy rưng rưng.

“Từ khi nuôi Leo anh nhạy cảm quá đấy. Lúc nuôi bọn trẻ, anh có thế đâu nhỉ.”

Bà mẹ quở trách.

“Hay là mình đi dạo đi? Lâu lắm rồi cả nhà không cùng nhau đi dạo dưới khu nhà mình.”

Mới một lúc trước còn ngủ say như chết, thế mà chỉ thoáng nghe thấy từ “đi dạo”, Leo đã mở to mắt tỉnh dậy. Vừa ngủ dậy đã thấy cả nhà về, chú không biết phải chào ai trước nên cứ đứng im một chỗ, vẫy vẫy chòm lông đuôi đã rụng quá nửa.

* * *

Ngày cuối cùng của năm, bách hóa đã đóng cửa, nhân viên tập trung ở sảnh tầng một để cùng nhau xem Lễ trao giải Giấc mơ của năm. Những chiếc kệ trống và tủ trưng bày được đẩy sát vào tường, rồi họ mang ghế xếp từ nhà kho ra, bày biện lại thành một không gian khá lý tưởng để thưởng thức chương trình cùng nhau.

“Xem lễ trao giải ở cửa hàng cùng mọi người là thú vị nhất đấy!”

Mo Tae Il trên tầng năm ngồi ở hàng ghế sau cùng với các nhân viên khác đang lấy đồ ăn nhẹ mang theo. Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ, nhưng họ vẫn đến cửa hàng để xem lễ trao giải trên màn hình lớn. Có người đưa cha mẹ lớn tuổi đến cùng, có người thì ôm mèo tới, người khác thì dẫn con gái nhỏ theo.

Lũ yêu tinh, chắc hẳn do Mo Tae Il mời đến, đang bay náo loạn tứ tung, góp phần vào bầu không khí huyên náo. Chúng hát bài ca lao động mà chúng thường hát khi đóng giày, Mogberry bịt tai lại như không thể chịu nổi sự ầm ĩ đó. Penny phấn chấn xiết bao trước không khí lễ hội và thức ăn ngon ngập tràn.

Trong khi đó, Dollargut loay hoay với hướng dẫn sử dụng máy chiếu cả nửa tiếng đồng hồ để chiếu lễ trao giải lên màn hình lớn ở sảnh. Hôm nay, ông bận quần jeans thoải mái cùng áo phông dài tay vừa vặn.

“Dollargut, ngài xong chưa vậy? Hay để tôi làm cho nhé? Cứ thế

này thì bỏ lỡ phần đầu mất! Tôi muốn ngắm Wawa Sleepland xinh đẹp rạng ngời, không muốn lỡ một khung hình nào đâu…"

Speedo thiếu kiên nhẫn, rung chân giục giã.

"Sắp xong rồi đây, mà sao màn hình vẫn một màu đen nhỉ?"

Dollargut có vẻ vẫn muốn tự mình xoay xở.

"Lễ trao giải đã bắt đầu được gần ba mươi phút rồi, bây giờ chắc đang là giải Nghệ sĩ mới rồi đến giải Best Seller tháng Mười hai. Mà cái đó thì không cần xem cũng được. Kiểu gì cũng lại là ngài Nicholas thôi."

Nghe ai đó nói như vậy, lần này đến lượt Penny thấy sốt ruột. Cô tò mò về người nhận giải Best Seller hơn bất kỳ giải nào khác. Ai cũng cho rằng sẽ lại là ông già Noel nhận giải, nhưng khi nghe Dollargut nói, Penny hy vọng giải thưởng năm nay sẽ thuộc về Animora Bancho.

Tất nhiên, ai nhận nó không quan trọng, nhưng khi nghĩ đến những chú chó háu ăn Bancho đang nuôi và những bộ áo quần cũ nát, Penny thầm mong ít nhất trong năm nay, hãy để anh nhận số tiền thưởng.

Đúng lúc đó, Penny thấy hai sợi dây cáp bị cắm ngược đầu. Nhân lúc Dollargut đang đọc lại tờ hướng dẫn, cô vờ đến rót thêm nước cho ông rồi nhanh chóng đổi lại hai đầu cáp.

"Ngài Dollargut ơi, được rồi này."

"Ha, tôi làm được rồi đấy! Thấy chưa, đã bảo tôi cũng không mù máy móc mà. Đáng nhẽ Weather phải ở đây để thấy cảnh này mới phải."

Penny nhanh chóng ngồi vào ghế trống giữa Mogberry và Dollargut.

Hình ảnh lễ trao giải được chiếu nét mịn trên màn hình cực lớn. Máy quay đang lia qua hội trường chật kín những nhà sáng tạo giấc mơ trong trang phục đẹp nhất của họ.

Viggo Myers ngồi một góc, chằm chằm nhìn màn hình và nhấp từng ngụm rượu mạnh.

“Đáng nhẽ tôi cũng phải ở đó…”

Ông đã ngà ngà say.

“Có cả trẻ con ở đây mà chú ngồi uống rượu, thật chẳng ra sao.”

Mogberry ngồi phía trước màn hình, quay lại nhìn Myers trách móc.

“Cô thì làm sao hiểu được lòng tôi…”

Myers say như biến thành người khác vậy.

“Nhưng tại sao chú Myers lại từ bỏ việc trở thành nhà sáng tạo giấc mơ ạ?” Penny hỏi Mogberry.

“Chị cũng thắc mắc. Sao chú ta lại bị đuổi khỏi trường nhỉ? Mà dù không tốt nghiệp đại học cũng vẫn có cách để trở thành nhà sáng tạo mà. Tiếc nuối đến vậy sao lại phải từ bỏ chứ?”

Mogberry cũng tò mò.

“Thử chờ đến khi chú ta say thêm nữa xem sao.”

Những nhà sáng tạo giấc mơ nổi tiếng đang xuất hiện trên màn hình. Đám đông bỗng chốc sôi nổi hẳn lên.

“Cậu nhìn thấy không? Wawa Sleepland hôm nay cũng đẹp hết sảy!”

“Kiss Groer lại cạo trọc đầu à? Thấy bảo lại đang thất tình. Chẹp chẹp.”

Mọi người cùng nhìn màn hình và bình luận sôi nổi.

Lúc này, máy quay hướng về phía người dẫn chương trình trên sân khấu.

“Quý khán giả kính mến, quý vị đang theo dõi chương trình Lễ trao giải Giấc mơ cuối năm được thực hiện tại Trung tâm Nghệ thuật

Mộng mơ. Không khí nơi đây đang rất náo nhiệt. Hawthorne Demona vừa nhận giải Nghệ sĩ mới vẫn đang khóc vì xúc động tại ghế ngồi của mình. Xin chúc mừng, Hawthorne Demona!"

Người dẫn chương trình lần nữa gửi một tràng vỗ tay về khu vực khách mời đang ngồi.

"Thưa quý vị, lúc này đã khá muộn! Giải thưởng tiếp theo sẽ là giải Best Seller của tháng. Giấc mơ của ai được bán chạy nhất trong tháng Mười hai này? Liệu có phải là ông già Noel một lần nữa? Nếu vậy, ông sẽ đạt kỷ lục phi thường giành giải thưởng này mười lăm năm liên tiếp, chúng ta hãy cùng hướng lên màn hình xem những đề cử cho giải thưởng này nhé!"

Ngay lập tức, màn hình chuyển thành bốn hình ảnh nhỏ của bốn nghệ sĩ được đề cử. Nicholas vắng mặt, nên hình ảnh của ông được thay bằng dòng chữ Santa Claus, ba ứng viên còn lại thoáng ngỡ ngàng khi máy quay chiếu tới.

Kiss Groer, nhà sáng tạo những giấc mơ Tình cảm và Lãng mạn, nhoẻn miệng cười xoa xoa mái đầu cạo nhẵn. Celine Gluck, nổi danh với xê ri Khoa học viễn tưởng, sau chút bất ngờ cũng ung dung hôn gió với máy quay khiến đám đông hò reo. Duy có ứng viên cuối cùng bất ngờ đến mức mặt trông như bị hóc xương.

"Không thể nào, Animora Bancho!"

Speedo, ngồi ngay sau Penny, nhìn chằm chằm vào màn hình rồi hét lên. Mặc dù là quản lý tầng bốn, anh cũng không hình dung nổi Animora Bancho lại được đề cử cho giải này. Đúng như dự đoán của Dollargut, tim Penny đập rộn ràng khi thấy Bancho được đề cử.

Người dẫn chương trình ngưng lại ít phút, hắng giọng và bắt đầu nói.

"E hèm, vậy tôi xin được công bố. Nhà sáng tạo giấc mơ được yêu thích nhất trong tháng Mười hai là…"

Penny nắm chặt tay. Làm ơn, làm ơn… Dollargut ngồi bên cạnh cũng nuốt nước bọt căng thẳng chờ đợi.

“Cực kỳ bất ngờ, chúng ta có người nhận giải mới năm nay. Giải Best Seller của tháng đã thuộc về Animora Bancho!”

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, những tiếng hò reo xen lẫn ngạc nhiên nổ ra đây đó. Penny và Dollargut vui mừng hân hoan.

“Bancho, xin mời anh lên sân khấu. Có ai đó lay cho anh ấy tỉnh giúp tôi được không? Anh ấy ngạc nhiên đến hóa đá rồi kìa!”

Bancho, bối rối trước lời mời của người dẫn chương trình, bước lên sân khấu, nhận phong bì giải thưởng mà vẫn há hốc miệng vì bất ngờ. Bộ vest như vừa được thuê ở tiệm đồ cũ, tuy hơi rộng một chút, nhưng lại hợp với anh.

“Anh hãy cho người hâm mộ biết cảm xúc khi được nhận giải lúc này đi.” Người dẫn chương trình dí dỏm thúc giục.

“Vâng, vâng! Tôi… tôi chưa từng nghĩ đến việc được nhận giải thưởng. À, thực ra tôi cũng nhận thấy tháng này bán được khá nhiều, cảm ơn tất cả các bạn. Nhất là những vị khách quen của tôi. Là… Leo, Đen, Lucky, Trắng, Aji, Tan, Mandu, Sarangi, Nana, Choco… à, tôi xin lỗi. Kể tên chúng thì hết cả chương trình mất, nên tôi xin dừng ở đây. Mấy đứa ơi! Tuy mấy đứa không xem được chương trình này, nhưng anh rất hạnh phúc khi được gặp mấy đứa. Anh còn được nhận giải thưởng nữa.”

Bancho giơ phong bì giải thưởng lên.

“Anh sẽ dùng số tiền này để làm ra nhiều giấc mơ đẹp nữa, nên đừng đau ốm, phải ăn ngon ngủ kỹ và sống thật lâu nhé.”

Bancho có vẻ đã hết căng thẳng khi gọi tên những người bạn động vật của mình. Anh phát biểu cảm nghĩ thật trôi chảy.

“Vài năm trước, ước mơ của tôi là được trưng bày sản phẩm của mình trong Bách hóa Giấc mơ của ngài Dollargut. Và mong ước đó mới trở thành hiện thực cách đây vài năm thôi, tôi không thể tin có

ngày mình nhận được giải thưởng. Ngài Dollargut, ngài có đang xem chương trình không? Rất cảm ơn ngài đã tin tưởng và ký hợp đồng với một người tay trắng như tôi."

Khi Dollargut được xướng tên, đám đông trong cửa hàng hò reo nhiệt liệt.

"Ơ, thế còn tên tôi?" Chỉ có Speedo cằn nhằn thấy vô lý.

"Và… Ngài Nicholas, ông già Noel của tất cả chúng ta, ngài đang xem ở nhà đúng không ạ? Từ nhỏ cháu luôn muốn khi lớn lên, được trở thành người tạo ra hạnh phúc cho trẻ em và động vật. Và rồi cháu đã được biết ngài. Ngài đã luôn kiến tạo những giấc mơ khiến trẻ em được hạnh phúc. Cháu khao khát được giống như ngài, nên đã theo chân ngài chuyển vào ở trong núi tuyết và quyết tâm làm những giấc mơ cho động vật. Nicholas, cháu biết sáng nào ngài cũng đem thức ăn và củi đến để trước cửa nhà cho cháu. Nếu không có ngài thì chắc chắn cháu đã không thể chịu được cái lạnh và cái đói. Nicholas đáng kính! Từ bây giờ, cháu sẽ nhận giải Best Seller của tháng, nên từ năm sau ngài phải nhận giải Grand Prix nhé! Cháu sẽ mua rượu ngon và ghé 'lều' của ngài chơi. Người dẫn chương trình đang ra dấu là cháu nói nhiều quá."

Khán giả cười vang.

"Tôi xin kết thúc ở đây. Xin cảm ơn tất cả mọi người. Chúc mừng năm mới!"

Khi anh trở về chỗ ngồi, mọi người tặng anh những tràng pháo tay chân thành giòn giã.

Việc Animora Bancho nhận giải đã làm nổ ra những biến động nho nhỏ trong suy đoán của mọi người. Các nhân viên bắt đầu dự đoán và suy tính xem người nhận giải tiếp theo sẽ là ai. Mo Tae Il và Viggo Myers đã say, sôi nổi thảo luận với nhau ở một góc.

"Liệu ai sẽ giành giải Grand Prix năm nay nhỉ? Chắc vẫn là một trong năm đại ca đại tẩu thôi."

“Chắc chắn rồi. Khả năng cao ‘Rừng nhiệt đới sống’ của Wawa Sleepland sẽ đoạt giải Mỹ thuật, nên Kick Slumber hoặc Yasnuj Otra sẽ nhận Grand Prix. Lúc nào cũng là họ… lũ vênh váo…”

“Sao chú lại bỏ qua Aganb Coco với Doje?”

Mo Tae Il tò mò.

“Cậu thử nghĩ xem, Doje ngay lễ trao giải cũng không thèm đến dự, năm nay cũng không ra mắt tác phẩm mới nào. Còn bà Coco thì nhiều lần nhận giải Grand Prix rồi, mà nội dung năm nào cũng giống nhau. Năm nay khó đấy. Chờ xem, Mo Tae Il. Grand Prix năm nay chắc chắn sẽ là ‘Đại bàng bay trên vách đá’ của Kick Slumber, hoặc là ‘Hoán đổi cuộc sống 7: Một tháng sống như kẻ ta từng bắt nạt’ của Yasnuj Otra.”

Đúng như Viggo Myers phân tích, giải Mỹ thuật đã thuộc về “Rừng nhiệt đới sống” của Wawa Sleepland. Trên truyền hình, họ chiếu một đoạn phim ngắn giới thiệu tác phẩm đoạt giải của Wawa Sleepland, rừng nhiệt đới do cô tạo ra mang vẻ đẹp không thuộc về thế giới này. Cô không chỉ sử dụng những sắc màu rực rỡ, mà còn đặc tả những góc độ của khu rừng nhiệt đới ở những thời điểm và hướng nắng khác nhau, lung linh đầy bí ẩn. Penny hoàn toàn hiểu tại sao cô ấy xứng đáng với giải thưởng này.

“Không, không. Nếu tôi là ban giám khảo, tôi sẽ không trao giải Mỹ thuật cho tác phẩm, mà sẽ trao cho bản thân Wawa Sleepland. Cô ấy còn đẹp hơn cả giấc mơ nữa…”

Khi khuôn mặt khả ái của Wawa Sleepland xuất hiện trên màn hình, Speedo như bị hút chặt vào đó.

“Tránh ra nào, Speedo. Anh chắn hết cả màn hình rồi.”

Viggo Myers la lên trong cơn say xỉn.

“Mà anh buộc tóc lên giùm cái đi, tóc rụng rơi đầy sàn nhà…”

Hawthorne Demona nhận được giải Kịch bản sau giải Nghệ sĩ mới nên xúc động đến mức không nói được lời nào. Cô đã giành được

cả giải Kịch bản hay nhất và giải Nghệ sĩ mới của năm cho tác phẩm "Cô độc chốn đông người". Trong giấc mơ ấy, ta sẽ bị đối xử thờ ơ như không hề tồn tại. Cô được ngợi khen vì sáng tạo ra một giấc mơ có khả năng khuếch đại những tình cảm sâu kín trong tâm khảm, nhờ đã khắc họa rất đặc sắc tâm lý khao khát sự quan tâm, chú ý của con người hiện đại khi bị đặt trong tình cảnh cô đơn đến cùng cực.

Nhưng Viggo Myers dường như không hề nghĩ như vậy.

"Nhạt nhẽo hết sức. Từ hồi tôi ba tuổi đã có giấc mơ như thế rồi. Thay tên đổi họ rồi lại bảo là cho ra sản phẩm mới. Có thể lừa được ban giám khảo, chứ chắc chắn không qua được mắt tôi đâu."

Cuối cùng, lễ trao giải năm nay chỉ còn lại giải Grand Prix chưa được công bố. Mo Tae Il chạy đôn chạy đáo suốt buổi phát sóng, hỏi mọi người xem họ nghĩ Kick Slumber hay Yasnuj Otra có khả năng giành được giải Grand Prix cao hơn.

"Nào, Penny. Cậu chọn ai?"

"Chọn đúng thì có thưởng gì hay sao?"

"À, đúng rồi! Năm nay là năm đầu tiên cậu ở đây nhỉ? Nhân viên nào đoán trúng giải Grand Prix sẽ được tặng một phiếu quà tặng. Với phiếu này, cậu có thể tùy chọn bất cứ giấc mơ nào trong cửa hàng. Đây mới là điều mọi người khoái nhất ở lễ trao giải cuối năm đó."

"Thật vậy sao ạ?"

Penny ngạc nhiên nhìn Dollargut đang ngồi bên cạnh, ông trả lời với vẻ mặt không biết nên cười hay nên khóc.

"Năm ngoái, tận hơn 100 người đoán trúng giải Grand Prix, làm ta mới đầu xuân năm mới mà cứ ngỡ mình sạt nghiệp tới nơi. Sao ai nấy đều chọn những giấc mơ đắt nhất thế không biết."

Suy nghĩ hồi lâu, Penny bèn viết tên "Kick Slumber" lên mảnh giấy

mà Mo Tae Il đưa cho. Trên đó, ngoài Kick Slumber và Yasnuj Otra, còn nhiều cái tên của những nhà sáng tạo mà Penny không hề biết đến. Mogberry đã chọn một nhân vật hoàn toàn xa lạ, "Chef Grand Bon".

"Chị Mogberry, Chef Grand Bon là ai vậy ạ?"

"À, ông chủ cửa hàng quen của chị. Ông ấy chuyên sáng chế những giấc mơ ẩm thực, cực kỳ có ích cho chị trong quá trình giảm cân. Kể cả khi đang ăn kiêng, chị vẫn có thể thoải mái chén khoai tây chiên trong giấc mơ. Chỉ có điều là lúc tỉnh dậy, chị lại muốn ăn nhiều hơn. Mà không sao, với chị, ông ấy vẫn là người giỏi nhất. A, bắt đầu công bố giải Grand Prix rồi."

Đã đến lúc màn biểu diễn chúc mừng kết thúc, người dẫn chương trình một lần nữa xuất hiện trên sân khấu, đã thay một bộ đồ sang trọng khác để công bố giải Grand Prix của năm.

"Giờ đây, trên tay tôi là thông tin của hai nghệ sĩ được đề cử giải Grand Prix năm nay. Không biết giấc mơ nào tuyệt vời nhất trong năm nay đây."

Người dẫn chương trình từ từ rút trong phong bì ra tờ giấy in tên hai ứng viên.

"Ồ, là hai người này. Tôi sẽ công bố ngay tên hai đề cử! Thưa quý vị, đó là 'Đại bàng bay trên vách đá' của Kick Slumber, và 'Hoán đổi cuộc sống 7: Một tháng sống như kẻ ta từng bắt nạt' của Yasnuj Otra!"

Dự đoán của Viggo Myers quá chính xác, nhân viên tầng hai nhảy cẫng lên, dành cho quản lý của mình một tràng pháo tay nhiệt liệt. Myers nhếch miệng cười đắc ý.

"Giải Grand Prix sẽ thuộc về một trong hai nghệ sĩ được đề cử trên! Tôi như đang nghe thấy tiếng người hâm mộ khắp nơi vui mừng hô vang tên của hai nghệ sĩ này rồi, quý khán giả đang ngồi trước màn hình cũng cùng hô tên người mình cổ vũ nhé!"

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, nhân viên bách hóa lập tức hô vang “Slumber” và “Otra”. Penny cũng hô to “Slumber” bắt chước đồng nghiệp. Cô thấy phấn khích như đang ở sân vận động xem trận chung kết.

“Giấc mơ xuất sắc nhất năm nay! Giải Grand Prix danh giá thuộc về…”

Khi người dẫn chương trình dừng lại, tiếng cổ vũ càng to và nhanh, như thể đám đông có thể vỡ òa bất cứ lúc nào. Khi tò mò và căng thẳng đạt đến điểm sôi, người dẫn chương trình nuốt nước bọt, nhìn vào máy quay và hô to hết sức có thể.

“Giải Grand Prix năm nay thuộc về ‘Đại bàng bay trên vách đá’ của Kick Slumber thưa quý vị!”

Tiếng hoan hô và tiếng thở dài nổ ra cùng một lúc. Penny ôm lấy những người cùng viết tên “Kick Slumber” vào giấy và nhảy vòng quanh. Có cả những người lạ là người nhà của ai đó, nhưng ai nấy đều hân hoan chia sẻ niềm vui sướng này.

Mo Tae Il quay áo khoác trên đầu ăn mừng, còn Speedo thì dựa vào một góc tường đau khổ, hình như anh đã chọn Yasnuj Otra. Không chỉ trong Bách hóa Giấc mơ, cả con hẻm đều vang lên tiếng vui mừng náo nức.

Penny thoáng thấy một nhóm Noctiluka ùa ra khỏi cửa hàng, reo hò vui sướng. Cô nghĩ chắc chắn trong đó sẽ có Assam. Cậu ấy là fan cuồng của Kick Slumber.

Kick Slumber, ở phía ghế ngồi, đang ôm Yasnuj Otra và nhận lời chúc mừng chân thành từ cô, rồi chậm rãi bước lên sân khấu. Trong khoảnh khắc, máy quay bắt được hình ảnh Wawa Sleepland lấy tay che miệng vui mừng cảm kích như thể chính mình được giải vậy.

“Những nhà phê bình cho rằng, tác phẩm đã xuất sắc diễn tả nỗi tuyệt vọng của chim đại bàng trong khoảnh khắc rơi xuống từ một

vách đá bấp bênh, sau đó đột ngột sải cánh và bay thẳng lên không trung bất tận. Xin chúc mừng, anh Slumber!”

Trong khi Kick Slumber di chuyển từ từ lên sân khấu, người dẫn chương trình chậm rãi đọc phần giới thiệu tác phẩm.

Cuối cùng Kick Slumber đã lên đến sân khấu. Chỉ riêng sự xuất hiện của anh đã khiến cả hội trường đột nhiên im ắng. Với làn da ngăm đen khỏe mạnh, đôi lông mày rậm, quai hàm rõ nét cùng đôi mắt đen sáng, anh đứng dựa vào đôi nạng của mình. Anh khuyết tật từ bé, sinh ra đã không có phần dưới đầu gối phải.

“Tôi vô cùng cảm kích và biết ơn khoảnh khắc có được niềm vinh hạnh lớn lao này.” Slumber bắt đầu nói.

Giọng anh hơi run vì xúc động nhưng ai nấy đều bị choáng ngợp trước thần thái của anh.

“Tôi nghĩ mình đã có quá nhiều bài phát biểu rập khuôn rồi, nên hôm nay tôi muốn nói một chút về bản thân mình. Có thể sẽ hơi nhàm chán với quý vị.”

Khi Kick Slumber mở lời, ngay đến cả Mo Tae Il đang luôn mồm cười nói cũng phải yên lặng lắng nghe.

“Như quý vị cũng thấy, tôi không được lành lặn như mọi người.”

Slumber nâng chiếc nạng chỉ vào chân phải của mình.

“Năm mười ba tuổi, dưới sự dẫn dắt của sư phụ, lần đầu tiên tôi đã làm ra giấc mơ trở thành động vật. Đó là giấc mơ trở thành cá voi sát thủ rẽ sóng Thái Bình Dương mà mọi người đều biết.”

Những tiếng cổ vũ khe khẽ phát ra từ khán đài.

“Khi mọi người hết lời khen ngợi và nói rằng họ thấy tự do tột cùng khi mơ giấc mơ của tôi, tôi khi đó còn nhỏ đã nghĩ về sự không hoàn hảo của tự do. Tôi có thể đi, có thể chạy, có thể bay trong giấc mơ của mình, nhưng khi tỉnh giấc, tôi không thể làm bất cứ điều gì trong số đó. Cá voi vùng vẫy dưới đại dương không thể tự do trên mặt đất, đại bàng bay lượn trên trời cao không thể

tự do dưới biển. Tất cả con người hay sinh vật trên trái đất này đều đang tận hưởng những tự do giới hạn của mình, chỉ khác nhau ở mức độ hay hình thức mà thôi.”

Kick Slumber lần lượt nhìn máy quay và khán giả.

“Các bạn thấy mất tự do nhất khi nào?”

Anh dừng lại và hỏi như thể đang trò chuyện với đám đông đang nhìn mình.

“Dù thứ đang kìm hãm các bạn là không gian, thời gian, hay là khiếm khuyết thể chất giống tôi… Xin đừng quá tập trung vào điều đó. Hãy tìm kiếm điều khiến các bạn cảm nhận được tự do trong suốt phần đời còn lại. Trong quá trình đó, sẽ có những ngày, các bạn cảm thấy bấp bênh, giống như đứng trên mép vực. Đối với tôi, đó chính là năm nay. Để thực hiện được tác phẩm này, đã hàng nghìn, hàng vạn lần tôi phải mơ thấy mình rơi xuống vách đá. Tuy nhiên, chỉ khi tôi quyết tâm sải cánh vươn lên mà không nhìn xuống vực thẳm, tôi mới có thể hoàn thành giấc mơ trở thành đại bàng tung cánh. Tôi hy vọng các bạn cũng tìm được khoảnh khắc như vậy trong đời. Và nếu giấc mơ tôi tạo ra có thể trở thành nguồn cảm hứng cho các bạn, tôi không còn mong điều gì hơn thế nữa. Cảm ơn tất cả vì giải thưởng tuyệt vời này.”

Một tràng pháo tay nổ ra như sấm. Kick Slumber im lặng như thể đã kết thúc bài phát biểu dài của mình, ra dấu cảm ơn người dẫn chương trình đã không ngắt mạch, rồi anh nhìn máy quay và tiếp tục.

“Và hôm nay, nhất định tôi phải nói điều này. Tôi muốn gửi lời cảm ơn Wawa Sleepland đã hỗ trợ sáng tạo bối cảnh cho giấc mơ của tôi. Xin dành tất cả vinh quang này cho em vì những biển sâu, trời cao và cả những cánh đồng xanh ấm áp mà em đã ban tặng. Tôi mong được đồng hành cùng em suốt chặng đường dài trước mắt.”

Cảnh Wawa Sleepland xúc động rưng rưng được chiếu trên màn

hình. Khán giả vẫn tiếp tục hò reo và cổ vũ.

“Ôi Chúa ơi, thật là một cặp đôi tuyệt vời!” Mogberry vui mừng.

Speedo ngồi thụp xuống trước màn hình.

“Kính thưa quý khán giả trên khắp cả nước, giải Grand Prix năm nay đã thuộc về Kick Slumber. Đây thực sự là một đêm tuyệt vời đối với những fan trung thành của Slumber!”

Người dẫn chương trình tiếp lời.

“Cảm ơn tất cả quý vị đã theo dõi chương trình. Một lần nữa xin gửi lời chào tới quý vị, tôi là Bamadi Han. Chúc quý vị một năm mới với thật nhiều giấc mơ đẹp!”

Lễ trao giải tuy đã kết thúc, nhưng trong bách hóa vẫn còn náo nhiệt. Mọi người mải mê chia sẻ nốt những cảm xúc hân hoan.

Mogberry rất hào hứng, và ngạc nhiên chưa kìa, chị ấy còn trò chuyện vui vẻ với lũ yêu tinh nữa.

“Ồ, mấy bồ còn chải tóc giúp tôi sao?”

Mogberry soi qua soi lại bằng chiếc gương cầm tay nhỏ, cảm ơn lũ yêu tinh đã chải gọn lại mớ tóc xù của mình.

“Tóc tôi giờ trông đen bóng. Tóc quăn không thấy đâu nữa rồi! Cảm ơn nhé.”

Penny như ngửi thấy mùi xi đánh giày phảng phất trên tóc chị, nhưng cố làm ra vẻ không biết gì.

Penny định hỏi Viggo Myers về việc ông bị đuổi khỏi trường đại học, nhưng ông quá say nên đã ngủ rồi. Cô đành chờ đợi cơ hội khác vậy.

Dollargut lặng lẽ đứng dậy, nhẩm đếm số phiếu quà tặng dành cho những người đoán trúng giải Grand Prix. Penny thấy số phiếu ông đang cầm nhiều hơn rất nhiều so với số người đoán trúng. Có lẽ hôm nay sẽ là một đêm giao thừa sung túc cho tất cả mọi người.

Không biết từ lúc nào, những Noctiluka đi dạo trên phố thấy Bách

hóa Giấc mơ vẫn sáng đèn nên bước vào, cùng với những vị khách tò mò không biết chuyện gì xảy ra nên cũng vào góp vui. Trong Bách hóa Giấc mơ thực sự là một lễ hội. Đồng hồ lúc này chỉ còn thiếu một phút nữa là điểm nửa đêm.

Nào 30 giây, 10 giây, 5 giây…

Dollargut bắt đầu đếm ngược.

“3! 2! 1! Chúc mừng năm mới!”

Có lẽ Penny sẽ không bao giờ quên được đêm giao thừa năm nay, được bao quanh bởi bao trái tim nồng ấm.

Yesterday và vòng benzen

Đó là sáng sớm một ngày thứ Sáu. Chàng trai ngồi bên bàn máy tính cạnh cửa sổ, liên tục nhìn màn hình rồi lại nhìn ra ngoài. Một lớp bụi bốc mùi ẩm mốc bám trên tấm lưới chống côn trùng hoen gỉ. Anh mở toang cả lớp lưới rồi hít thật sâu bầu không khí sớm mai. Anh đưa tay dụi đôi mắt khô để lòng tĩnh lại.

Người dân từ khu chung cư lớn gần đó đang rảo bước tới ga tàu điện ngầm, băng qua con ngõ nhỏ nhà anh. Tầng trệt nơi chàng trai đang sống, chỉ cần thấp hơn chút nữa sẽ gọi là tầng bán hầm. Nếu được là tầng bán hầm có khi lại hay, tiền thuê nhà sẽ rẻ hơn 50.000 won một tháng.

“Ừ, mình đang trên đường đi làm. Hôm nay gặp nhau chứ? Thứ Sáu mà.”

Bên ngoài, tiếng người vừa đi vừa gọi điện thoại, tiếng bước chân hối hả để kịp giờ tàu thật hợp với ngày thứ Sáu. Lòng anh lại rối bời khôn tả khi nhìn những bóng hình chuyển động ấy.

“Chỉ có mình là đang sống không ra dáng con người… Nhốt mình trong nhà từ bấy đến nay rồi nói là làm nhạc… Mơ cao mà tài thấp, là mình sao? Giá ai đó nói cho mình biết đến đâu là tham lam, đến đâu là đam mê…”

Trước buổi thử giọng khó khăn lắm mới có được, anh dốc lòng sáng tác một bài hát. Nhưng chẳng có ca khúc nào viết ra mà anh thấy vừa ý.

Chàng trai muốn trở thành ca sĩ. Trong đời anh chưa từng có giấc mơ nào khác. Hồi còn nhỏ, anh đầu quân cho một công ty giải trí tầm trung nhưng không thể ra mắt, giờ đây ở tuổi 29, tuổi thanh xuân cũng sắp thấm thoắt rời bỏ anh rồi.

Đầu năm nay, khi chuyển qua làm bán thời gian và thỉnh thoảng đăng các clip nhạc lên mạng xã hội, một bài hát của anh nhận được khá nhiều sự chú ý. Thậm chí anh còn nhận được lời mời thử giọng từ một công ty giải trí khá lớn. Nhưng kết quả sau đó đã đưa anh trở lại vạch xuất phát.

“Giọng anh chưa có màu sắc riêng. Hay anh thử sáng tác và hát ca khúc của chính mình xem sao? Lúc đó chúng ta sẽ thử lại. Chúng tôi sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa.”

Anh làm việc như điên để có đủ tiền trang trải cuộc sống. Muốn đăng ký học sáng tác hay học một nhạc cụ cho bài bản, nhưng anh chẳng có đủ cả tiền lẫn thời gian. Hiểu hoàn cảnh của mình, anh cài một chương trình sáng tác trên chiếc máy tính cũ, rồi mày mò tự học sáng tác.

Có tháng chi tiêu còn quá cả số tiền kiếm được, tháng nào phải thắt lưng buộc bụng lắm thì may ra anh mới để dành được vài chục nghìn won. Đã cố gắng biết bao nhiêu mà anh vẫn giậm chân tại chỗ, cuộc sống không chút nào cải thiện.

Thử đổi hết giai điệu này sang giai điệu khác, anh hát cho đến khi họng khô rát. Chẳng còn bao nhiêu thời gian để hoàn thiện ca khúc trước ngày thử giọng. Anh cần một giai điệu thật bắt tai, cảm giác như chỉ cần cố thêm chút nữa thôi là sẽ ra được một bài hát ưng ý. Anh cứ trằn trọc suy nghĩ mãi cho đến sáng.

Mí mắt đau nhức, bụng đói cồn cào. Ở nhà lại chẳng còn gì ăn được. Tuy có cửa hàng tiện ích gần nhà, nhưng anh không thích ra đó đúng giờ cao điểm. Mắt mũi thâm quầng, một mình giữa đám đông hối hả chẳng dễ chịu chút nào.

Anh thôi không nhìn nữa, mà chỉ lắng nghe âm thanh bên ngoài

bằng đôi tai. Tiếng bước chân, âm thanh lao xao của đám đông luôn cho anh một nguồn cảm hứng dạt dào. Anh bắt đầu gõ những phím trên chương trình soạn nhạc, mô phỏng thứ âm thanh đó, từng nốt từng nốt.

Anh còn thử tạo ra một tiết tấu lặp với tiếng nói chuyện điện thoại của người đi ngang qua khi nãy. Anh muốn tái hiện nỗi mong đợi cuối tuần, sự thảnh thơi của dân công sở mỗi lúc tan ca, nhưng không nắm bắt được tinh thần. Niềm vui cuối tuần là thứ anh không trải nghiệm nên chẳng tài nào diễn tả được.

Chàng trai đã phải lựa chọn. Phải từ bỏ thứ này, để có được thứ kia. Anh đã từ bỏ cuộc sống thông thường mà ở lứa tuổi anh, mọi người vẫn có.

Nhưng anh không thể từ bỏ giấc mơ ca hát của mình. Mong ước đó giờ đây đã thành một phần con người anh. Anh không thể hình dung nổi mình sẽ ra sao nếu không có nó. Anh đành chấp nhận con người vốn có của mình.

Anh tiếp tục sáng tác trong căn phòng chật chội. Chiếc máy tính cũ kêu vo vo như sắp nổ đến nơi do phải chạy chương trình quá nặng. Chán nản, anh đóng hết mọi cửa sổ chương trình đang làm rồi mở trang tìm kiếm, gõ bất kỳ từ gì nảy ra trong đầu.

“Khi bức bối trong lòng”

“Khi cảm thấy mình chẳng là gì cả”

“Khi có ước mơ nhưng không có tài năng”

Có rất nhiều câu hỏi tương tự, nhưng chẳng có lấy một câu trả lời mà anh đang tìm kiếm.

“Nhất định phải thành công sao? Còn cố gắng tới tận lúc này, chẳng phải đã là một thành tựu?”

Nhưng đó không phải điều anh muốn nghe lúc này.

Anh mở lại trang tìm kiếm và gõ “nguồn cảm hứng”, “inspiration”,

như thể làm vậy thì cảm hứng sẽ tìm đến anh.

“Cảm hứng (靈感). Một ý tưởng độc đáo kích thích sự sáng tạo.”

Thứ anh vẫn hằng ao ước nhưng chưa thể có được.

Anh vẫn biết việc tìm kiếm vu vơ trên Internet không giúp ích gì, nhưng lúc này như người sắp chết đuối, dù là một cọng rơm anh cũng muốn bám lấy. Anh thử đổi từ khóa cụ thể hơn.

“Cách tìm cảm hứng.”

Hàng chục video và trang tài liệu hiện ra.

Anh lăn chuột, cố gắng cưỡng lại cơn buồn ngủ đang ập đến. Và ngay sau đó, mắt anh đã dán chặt vào một trang web.

> ***Những thiên tài tìm cảm hứng trong giấc mơ***
>
> *Theo cuốn tự truyện của Paul McCartney và The Beatles, McCartney đã viết “Yesterday” trong giấc mơ của mình. Ngay khi tỉnh giấc, ông vội vàng chơi lại giai điệu đó trên piano để khỏi quên. McCartney băn khoăn không biết liệu có phải mình đã nghe thấy ca khúc này ở đâu đó, rồi giai điệu in sâu vào tiềm thức, nay trỗi dậy hay không.*
>
> *“Suốt một tháng trời, tôi tìm đến những người trong ngành để hỏi liệu họ đã từng nghe ca khúc này chưa. Như tìm đến đồn cảnh sát để trả lại của rơi vậy. Sau nhiều tuần liền không có ai nhận, tôi mới dám nghĩ ca khúc đó là của tôi.”*
>
> *Nhiều kiệt tác bất hủ như “Yesterday” của Paul McCartney đã được sáng tác trong giấc mơ như vậy đó. (Giản lược)*
>
> *Lý thuyết benzen của nhà hóa học người Đức Kekulé rất nổi tiếng. Có một giai thoại nói rằng Kekulé đã nghĩ ra cấu trúc của benzen trong khi mơ thấy “một con rắn tự cắn vào đuôi của mình”. Từ đó, ông đã nghĩ ra hình vòng, phá vỡ niềm tin thông thường rằng cấu trúc phân tử có hình dạng một đường thẳng…*

Cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến. Càng cố gắng đọc, mí mắt anh càng nặng trĩu.

Chàng trai ngủ gật trước màn hình máy tính. Anh vẫn nghĩ mãi về đoạn điệp khúc cho tới khi chìm hẳn vào giấc ngủ. Vô số giai điệu tràn ngập trong đầu, anh say ngủ với cơn lốc xoáy của các nốt nhạc.

* * *

Nhân viên Bách hóa Giấc mơ đang đứng xếp hàng ở quầy lễ tân, tay cầm phiếu quà tặng họ nhận được cuối năm ngoái. Với tấm phiếu mà Dollargut đã tặng này, họ được đổi lấy một giấc mơ bất kỳ tùy thích.

“Trong lúc xếp hàng, mọi người quyết định trước xem mua gì đi nhé. Phải xong xuôi trong giờ nghỉ trưa. Nhớ tự tiết chế đừng lấy món nào đắt tiền quá đó. Mọi người còn làm việc ở đây, biết chưa?”

Cô Weather đứng ở quầy lễ tân dặn dò tất cả.

“Em mua gì bây giờ được nhỉ?”

Penny cũng đang xếp hàng, chờ đến lượt mình.

“Chị cho em một mẹo này rất hay nhé. Nếu không biết chọn gì, em cứ mua theo Mo Tae Il ấy.”

Mogberry chỉ về phía Mo Tae Il ở phía trước.

Mo Tae Il đang tranh giành chỗ với Speedo ngay trước quầy lễ tân.

“Anh Speedo này, tôi đến trước mà.”

“Trên đời này, tôi ghét nhất là phải chờ đợi. Cậu không nhường tôi được một lần sao?”

“Sao anh vô lý thế. Anh đứng ra sau đi.”

Mo Tae Il không lùi bước. Speedo hất mái tóc dài ra sau, tiếp tục

lấy người đẩy Mo Tae Il sang một bên.

“Hai người họ lại cãi nhau rồi. Nhưng tại sao lại mua theo Mo Tae Il ạ?” Penny hỏi.

“Penny, em không muốn biết vì sao hai người bọn họ trúng tuyển vào đây ư?”

“À, em thấy anh Speedo làm việc rất nhanh. Người ta bảo chỉ có mình Speedo mới bán hết được kho giấc mơ trưa trong thời gian ngắn như vậy.”

Trước đây, Penny không rõ vì sao Speedo xứng đáng với chức quản lý tầng bốn, nhưng sau khi ở bên cạnh chứng kiến anh làm việc, cô đã hiểu. Dù công việc bận rộn đến đâu, cứ trước giờ tan làm là anh sẽ xong xuôi hết. Trong từ điển của Speedo không có từ làm thêm giờ.

“Còn Mo Tae Il thì sao?”

“Mo Tae Il thì… bán hàng rất giỏi ạ. Cậu ấy sinh ra là để bán hàng.”

“Không chỉ có vậy đâu. Thực ra, số hàng cậu ấy ăn trộm còn nhiều hơn số bán được. Em nghĩ ngài Dollargut không biết sao?”

“Vậy sao cậu ấy vẫn tiếp tục được làm việc ở đây ạ?”

“Những giấc mơ mà Mo Tae Il chọn hay lấy trộm luôn thành hit! Cậu ấy có sở trường tìm ngọc trong bùn. Năm ngoái, Mo Tae Il chọn giấc mơ của một nhà sáng tạo mới vô danh. Ai cũng cười nhạo cậu ta sao lại dùng phiếu quà tặng tùy tiện như vậy, thế mà rồi giấc mơ đó lại thành siêu phẩm.”

Khi đến lượt Penny, cô nghe theo Mogberry và chọn giấc mơ mà Mo Tae Il đã chọn.

“Penny, biết làm sao bây giờ. Món đó hết hàng mất rồi.” Cô Weather tiếc nuối.

“Mà sao ai cũng chọn sản phẩm giống Mo Tae Il nhỉ?”

“Ôi tiếc quá… Nhưng giấc mơ đó là gì vậy ạ? Cháu tò mò quá.”

“Nó có tên là ‘Thang máy mộng tưởng’. Trong mơ, mỗi khi thang máy mở ra, chỉ cần nghĩ tới nơi muốn đến là ta có thể đến đó ở mỗi tầng. Nếu tự tin có thể tập trung khi mơ thì đây sẽ là một giấc mơ thú vị đấy.”

“Tiếc thật. Những người mơ lucid[1] chắc sẽ thích nó lắm. Vậy cho cháu ‘Giấc mơ gặp người nổi tiếng’ ạ.”

Penny háo hức mong đến ngày nghỉ để ngủ nướng thỏa thích với giấc mơ ngọt ngào này.

“Rồi, đổi quà kết thúc! Chuẩn bị công việc buổi chiều thôi nào.”

Cô Weather thông báo xong, mọi người vội tản về tầng của mình.

“Penny, cô qua ngân hàng làm mấy việc cho sếp, cháu trông quầy một chút được không? Bây giờ cháu làm một mình được rồi chứ?”

“Vâng, đương nhiên rồi ạ!” Penny tự tin trả lời.

Nhưng tự tin chưa đầy ba mươi phút thì Penny đã toát cả mồ hôi. Một khách hàng nam khiến cô lúng túng. Anh đeo bám Penny rõ lâu, cằn nhằn không tìm được giấc mơ anh muốn dù đã đi khắp cửa hàng. Lại đúng lúc cô Weather lo công chuyện mãi chưa về, Dollargut thì đi thương lượng giá cả với bên sản xuất, từ ngày đi làm, đây là lần đầu tiên Penny rơi vào tình huống khó tới mức này.

“Thưa quý khách, chúng tôi không có giấc mơ đó ạ.”

“Đừng vội trả lời thế, hãy tìm cho tôi ‘Giấc mơ truyền cảm hứng’ ngay đi. Tôi rất cần giấc mơ đó.”

Chàng trai trông hốc hác van nài. Chắc do thiếu dinh dưỡng nên da anh khô nẻ, tóc tai xơ xác. Ánh mắt rực lên khát khao mãnh liệt có lẽ là điều duy nhất khiến anh đứng vững.

“Tôi đến đây vì câu chuyện về The Beatles và vòng benzen của Kekulé. Tôi nghe nói rằng họ đã được truyền cảm hứng trong giấc

mơ, không thể bán giấc mơ đó cho tôi được sao? Có phải vì nó đắt không?"

"The Beatles là gì ạ? Vòng benzen là gì ạ? Mà mọi giấc mơ ở đây đều được trả sau nên không có chuyện chúng tôi không bán vì giá đắt đâu ạ. Mong quý khách đừng hiểu lầm."

Xem lại catalog biết bao lần, Penny cũng chẳng tìm thấy bất cứ giấc mơ nào mang tên "Giấc mơ truyền cảm hứng". Hay có sản phẩm nào mà mình không biết nhỉ? Penny gọi điện thoại nội bộ đến từng tầng mời tất cả quản lý xuống để hỏi.

"Không có sản phẩm đó đâu ạ. Tôi làm trong ngành này đã lâu lắm rồi. Không có giấc mơ nào mà tôi không biết. Paul McCartney ư? Có thể ông ấy từng đến đây. Tôi cũng không rõ lắm vì tôi ít khi trò chuyện với khách hàng. Nhưng tôi chắc chắn một điều, dù quý khách tới cửa tiệm khác đi chăng nữa, cũng không có giấc mơ nào như vậy."

Myers, quản lý tầng hai quả quyết.

"Nhưng thưa quý khách, nhìn anh không được khỏe lắm."

Quản lý tầng ba, Mogberry lo lắng.

Speedo, quản lý tầng bốn liếc nhìn vị khách rồi hỏi.

"Quý khách đã bao lâu chưa ngủ rồi ạ?"

"40… À không, chắc khoảng 48 tiếng…?"

Lập tức, mọi người đều thở dài và đồng thanh nói.

"Điều anh cần lúc này là một giấc ngủ thật ngon."

Chàng trai trông thê thảm như thể anh đã mất đi tia hy vọng cuối cùng còn sót lại.

"Sao mọi người lại xuống hết tầng một vậy, có chuyện gì sao?"

Thật may, Dollargut đã về, vừa cởi áo khoác vừa bước vào cửa hàng.

"Dạ, chuyện là…"

Sau khi nghe Penny kể lại từ đầu chí cuối, Dollargut quan sát thật kỹ sắc mặt chàng thanh niên. Khi thấy Dollargut có vẻ là người giữ chức vị cao tại đây, lắng nghe câu chuyện của mình, trên mặt chàng trai ánh lên tia hy vọng mới. Dollargut đặt thứ gì đó vào tay anh.

“Tôi không biết liệu nó có giúp ích được gì cho anh không. Nhưng hãy dùng nó trên đường về nhé.”

“Thứ này sẽ truyền cảm hứng cho tôi ạ?” Chàng trai phấn khởi hỏi.

“Tôi không biết nữa. Cũng tùy từng lúc.”

Chàng trai vui vẻ nhận lấy. Như sợ có ai cướp mất, anh nắm chặt món đồ mà Dollargut vừa trao, vội vã rời khỏi bách hóa.

Chàng trai ngủ rất say, tới lúc anh tỉnh dậy đã là chiều muộn, cổ bị đau nhức do nằm sai tư thế, nhưng tâm trí anh lại tỉnh táo lạ thường.

Thế rồi anh nhận thấy những thanh âm vơ vẩn trước đây đột nhiên được sắp xếp lại và lướt qua tâm trí. Anh còn không biết những giai điệu này từ đâu ra, nhưng tay anh đang chơi chúng trên những phím đàn.

“Đây có phải là giai điệu mà mình biết không? Hay mình nghe thấy nó trong giấc mơ nhỉ? Dù sao cũng phải ghi lại không quên mất.”

Sau khi điền kín những khuông nhạc, anh hoàn thiện ca khúc của mình.

Dù không rõ xuất phát từ đâu, giai điệu này chính là thứ anh tìm kiếm bấy lâu nay.

Chàng trai thực sự thích ca khúc này. Anh nóng lòng muốn người khác nghe nó. Buổi thử giọng ngày mai sẽ là giây phút đầu tiên bài hát ấy được đến tai mọi người.

* * *

Một thời gian sau, chàng trai quay lại cửa hàng để tìm Dollargut.

“Phản ứng từ công ty giải trí rất tốt. Và trên tất cả, tôi rất thích nó. Tôi còn viết lời nữa. Thật xấu hổ, nhưng tôi đã kể câu chuyện của chính mình.”

Khuôn mặt anh rạng rỡ.

“Tôi sẽ đi thu âm ngay trong tuần này. Cảm ơn ngài nhiều vì đã giúp đỡ tôi, giấc mơ đó ắt hẳn rất tuyệt vời. Nhờ có nó mà tôi viết được ca khúc tôi yêu. Tôi thực sự biết ơn ngài.”

Chàng trai cúi đầu cảm ơn Dollargut.

“Quý khách không cần cảm ơn tôi đâu.”

“Sao cơ ạ? Vậy thì tôi phải cảm ơn ai….”

“Quý khách nên tự cảm ơn chính mình.”

“Dạ?”

“Thứ tôi đưa cho anh là viên kẹo ngủ. Nó chỉ giúp anh một giấc ngủ ngon, không hơn.”

Dollargut móc thêm vài viên kẹo từ túi ra rồi xòe tay cho anh xem.

“Giấc mơ đó đã luôn ở trong đầu của quý khách rồi.”

“Thật vậy sao?”

“Cảm hứng là một khái niệm được dùng tùy tiện. Như thể những ý tưởng tuyệt vời đột nhiên xuất hiện từ thinh không. Nhưng rốt cuộc, chính thời gian trăn trở mới tạo nên sự khác biệt. Ta có miệt mài trăn trở tìm kiếm câu trả lời hay không. Đó mới là sự khác biệt. Quý khách nỗ lực tìm kiếm và đã tìm được câu trả lời của mình.”

“Vậy tức là tôi có tài năng hay sao? Trong tương lai tôi vẫn sẽ làm tốt chứ ạ?”

“Chỉ có quý khách mới biết rõ tài năng của mình. Tôi là kẻ ngoại

đạo. Chỉ có điều mong anh hãy ngủ đủ giấc khi làm việc. Nếu muốn tiếp tục hát lâu dài. Một giấc ngủ ngon sẽ giúp ta sắp xếp lại suy nghĩ."

"Vậy sao ạ? Dù sao thì cũng rất cảm ơn ngài. Vì tất cả mọi thứ… Xin cảm ơn ngài."

Chàng trai liên tục cúi chào Dollargut.

Dollargut bối rối nhưng trìu mến nhìn chàng trai, rồi ông đưa tay lên môi như thể chợt nảy ra ý tưởng nào đó.

"À… nếu vậy, không biết liệu tôi có thể dùng câu chuyện của anh làm thành giấc mơ không?"

"Câu chuyện của tôi ư? Ngài định dùng nó thế nào ạ?"

"Thực ra… tôi đang chuẩn bị một dòng sản phẩm mới với chỗ nhà sáng tạo quen biết, chúng tôi đang cần một câu chuyện mẫu. Tôi nghĩ cần phải xin ý kiến của quý khách. Đương nhiên, anh có thể từ chối."

"Sản phẩm mới là giấc mơ thế nào vậy ạ?"

"Vẫn chưa có tên chính thức, nhưng chúng tôi tạm gọi nó là 'Cuộc đời của người khác'! Chúng tôi định phát hành phiên bản thử nghiệm trước. Được một nhà sáng tạo tài năng đỡ đầu, nên tôi đặt rất nhiều kỳ vọng vào nó."

"Nghe thú vị quá. Nếu chuyện đời tôi có thể giúp ích được công việc của ngài, xin hãy tùy ý sử dụng!"

"Vậy ta nhất trí phải không?"

"Tất nhiên rồi ạ. Giấc mơ là điều thật thú vị. Mơ và ước mơ là hai từ đồng âm khác nghĩa. Mà trong tiếng Anh, dream cũng là dream. Có thể nói là tôi đã tìm được ước mơ của mình trong mơ phải không?"

Anh nói đùa và cười thành tiếng.

Chàng trai trông thoải mái và hoạt bát hơn nhiều so với lần trước.

Penny nghĩ là nhờ giấc ngủ ngon.

Tìm kiếm một hồi, anh chọn hai giấc mơ ngắn yêu thích rồi rời cửa hàng.

Penny nhìn theo bóng khách, nói.

“Có lẽ anh ấy sẽ quay lại thường xuyên. Chắc phải đặt cân mí mắt thôi.”

“Đúng rồi, Penny. Cháu nói với Weather nhé, cô ấy sẽ cho cháu thông tin của công ty sản xuất.”

“Vâng, cháu sẽ gọi ngay ạ.” Penny năng nổ trả lời.

“Thêm một việc nữa, cháu liên lạc với Yasnuj Otra giúp ta. Báo với cô ấy bắt tay vào thực hiện dòng sản phẩm mới được rồi. Thể nào cô ấy cũng rất vui khi biết đã có tư liệu mẫu chờ đợi bấy lâu nay.”

Bản trải nghiệm:
Cuộc sống của người khác

Penny tới vùng ngoại ô thị trấn nơi tập trung những ngôi biệt thự sang trọng để thực hiện chuyến công tác đầu tiên.

“Cô Yasnuj Otra đã hoàn thiện hàng mẫu cho dòng sản phẩm mới rồi. Cháu đến lấy về nhé, tiện ra ngoài cho đổi gió luôn.”

Dollargut chỉ dặn dò như vậy.

Penny ngồi một mình trong phòng khách tầng trệt căn biệt thự. Căn phòng được chiếu sáng tinh tế bởi hàng loạt bóng đèn gắn khéo léo trên trần cao. Từ cửa kính lớn nhìn ra, ngoài vườn là những tác phẩm điêu khắc trừu tượng, hòa hợp trang nhã với giàn cây leo rủ bóng.

Thảng hoặc có làn gió thổi qua làm xao động những tấm rèm xanh đậm in hoa văn tinh xảo cùng lớp lót xanh non. Ngôi nhà toát lên vẻ thâm trầm kín đáo, có lẽ họ dùng khuếch tán hương với vài giọt Trầm tĩnh. Một ngôi nhà thẩm mỹ và sang trọng như chính phong thái của Yasnuj Otra. Penny thầm nghĩ không biết với đồng lương eo hẹp của mình thì phải tiết kiệm bao nhiêu năm mới được sống trong một căn nhà như thế, bất chợt suy nghĩ ấy khiến lòng cô rối bời.

Có lẽ cô Otra vẫn đang bận việc trên tầng. Chỉ có những người giúp việc là tất bật đi lại quanh Penny. Chắc họ cũng thấy ngại khi để Penny chờ lâu, nên liên tục phục vụ nho xanh, bánh tart trứng

nhà làm cùng croquette nhồi đầy rau củ.

Trông họ cũng sang trọng chẳng kém gì cô Otra, chân tay thuôn dài đi lại quanh nhà như những người mẫu trong trang phục khó di chuyển. Tự thấy quần áo mình hôm nay hơi xuề xòa, Penny giấu tà áo rộng ra sau lưng.

Đương lúc lo lắng cô Otra đã quên mất mình, Penny trông thấy một cậu bé thò đầu từ lan can tầng hai cất tiếng gọi.

“Chị từ Bách hóa Giấc mơ của ngài Dollargut đúng không ạ? Cô Otra mời chị lên phòng sản xuất trên tầng hai!”

Thoạt nhìn, có hơn mười gian phòng trên tầng. Penny theo chân cậu bé đến căn phòng bên phải cuối hành lang. Một cô gái mặc áo cotton trơn và quần soóc ống rộng đi ngang qua họ. Có lẽ cô ấy là khách hàng vừa từ văn phòng của Otra bước ra.

“Cô gái ấy là khách hàng phải không?”

“Vâng. Cô Otra trực tiếp đón khách tại nhà. Hầu hết sáng tác của cô đều thực hiện theo đơn đặt hàng. Vị khách này đến đây lần thứ ba rồi ạ. Chắc còn phải quay lại vài lần nữa để chọn xong các chi tiết. Hôm nay có lẽ họ trao đổi nhiều hơn đã định. Vì cô chủ vốn không phải là người hẹn thời gian tùy tiện đâu ạ.”

Cậu bé dừng lại trước một căn phòng treo chân dung Yasnuj Otra, gõ cửa nhẹ hai lần. Bức chân dung đen trắng chụp nghiêng cô đang nhắm mắt.

“Đây rồi ạ. Mời chị vào.”

“Vâng, cảm ơn cậu.”

Khi mở cửa, Penny thấy Otra đón mình với mái tóc ngắn hơn so với hôm ở buổi Đại hội thường niên.

“Mời vào. Xin lỗi vì đã để cháu chờ lâu.”

“Cháu là Penny đến từ Bách hóa Giấc mơ của ngài Dollargut. Cháu đợi cũng chưa lâu đâu ạ.”

“Lần trước tôi đã gặp cháu ở nhà ngài Nicholas rồi. Tôi còn nhớ mà.”

Otra đứng đó trong chiếc áo sơ mi có ống tay sặc sỡ và quần cạp cao. Phòng làm việc sau lưng cô chứa đầy tài liệu và hình ảnh, trông như một phim trường hỗn độn nhưng lại có trật tự riêng, với những kệ đầy tạp chí thời trang và cả một tủ trưng bày lớn chẳng kém cửa tiệm giấc mơ nào. Penny tò mò không biết có những giấc mơ nào trên đó.

Otra ngồi vắt chân trên xô pha, quay lưng về phía cửa sổ, Penny ngồi đối diện cô, giữ một khoảng cách vừa phải. Otra rót cà phê mới pha vào cốc. Mùi cà phê đắng tràn ngập căn phòng.

“Cháu dùng cà phê chứ?”

“Dạ thôi ạ. Lúc đợi, cháu đã được mời ăn uống rất nhiều rồi.”

“Ra vậy. Tôi phải dùng một ly. Tôi hơi mệt một chút. Từ sáng đến giờ có tận ba vị khách đến nghe tư vấn.”

“Ban nãy cháu cũng vừa thấy một vị khách nữ rời khỏi đây. Cháu nghe nói cô ấy đã đến vài lần rồi ạ.”

“Đúng vậy, hầu hết khách hàng tìm đến tôi là những người muốn chối bỏ cuộc sống của mình. Cô gái ấy cũng vậy. Cô ấy đang lãng phí cuộc đời, hằng ngày tự so sánh mình với người khác. Mỗi lúc một tệ hơn.”

Otra lùa những ngón tay thuôn dài vuốt mái tóc ngắn.

“Chắc phải gặp thêm vài lần nữa tôi mới bắt tay vào làm được. Chưa rõ chính xác khách muốn gì, nên tôi vẫn đang nghĩ cách giúp cô ấy.”

Otra nhấp một ngụm cà phê.

“À phải rồi, cháu tìm đường đến đây có khó không?”

“Dạ không ạ. Nhờ cô gửi xe đến đón nên cháu không vất vả gì. Cảm ơn cô.”

Ngay cả khi trò chuyện, Penny vẫn bị phân tâm bởi chiếc tủ trưng bày có cửa rất dày. Một nhiệt ẩm kế kỹ thuật số được gắn vào tủ trưng bày phong cách Rococo, trông khá lạc điệu. Tiếng máy lọc không khí kêu ro ro. Những giấc mơ bên trong đó chắc hẳn phải rất quý giá.

“Cái tủ nhà tôi hơi ồn ào nhỉ? Cháu muốn lại gần xem thử chút không?”

“Vậy có được không ạ?” Penny mừng rỡ.

“Đương nhiên rồi.”

Otra đứng dậy và đi đến tủ trưng bày.

Những giấc mơ được bọc trong nhiều lớp giấy gói, một số sản phẩm còn được bày riêng trong hộp lớn có khóa. Penny từng nghe nói Yasnuj Otra có sở thích sưu tập giấc mơ quý không kém gì việc mua sắm những bộ đồ sang trọng.

“Những món này khó kiếm lắm, hoặc là khó khăn lắm mới mua được ở những buổi bán đấu giá.”

Otra mở tủ trưng bày và lấy chiếc hộp có khóa ra.

“Giấc mơ này được làm từ hơn ba mươi năm trước. Là tác phẩm của người thầy quá cố của tôi.”

“Để lâu quá có bị hỏng không ạ?”

“Không sao đâu. Tôi chưa từng thấy giấc mơ nào của thầy bị hỏng cả. Mà tôi cũng rất giữ gìn nữa.”

“Thầy giáo của cô Otra làm những loại giấc mơ nào vậy ạ?”

Penny rất xúc động vì được trò chuyện thân mật với một nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại. Cô phải cố kìm lòng để không nhặng xị cả lên.

“Thầy cũng làm những giấc mơ cho phép ta sống cuộc đời người khác như tôi. Thầy là một người vĩ đại. Ông luôn dặn dò tôi phải trút cả tâm hồn của mình vào mỗi giấc mơ. Cả đời tôi sẽ không

bao giờ theo kịp được ông.”

“Cô Otra đã trở thành một trong những nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại. Chắc hẳn ngài rất tự hào về cô.”

Penny khen ngợi cô.

“Huyền thoại hay gì đó, toàn là những lời tâng bốc đáng xấu hổ, tất cả đều là chiêu trò của Hiệp hội để bán hàng thôi…”

Otra ngượng ngùng.

“Cháu có tò mò giấc mơ này của thầy tôi dài bao lâu không?”

“Bao lâu vậy ạ?”

“Bảy mươi năm, tận bảy mươi năm. Cháu có tin được không? Trước lúc lâm chung, thầy đã đem cả cuộc đời mình gửi gắm vào tác phẩm này rồi trao lại nó cho tôi. Thỉnh thoảng, khi nhớ thầy khủng khiếp, tôi nghĩ hay mình lấy nó ra rồi mơ luôn. Nếu vậy thì có thể ôn lại từ những ngày đầu mới gặp thầy và biết cả những bí quyết của ông.”

“Vậy tại sao cô không làm vậy ạ?”

“Vì khi ta thức dậy, giấc mơ sẽ tan biến. Lúc này đây, được gìn giữ nó thế này cũng làm tôi vui rồi. Ở dưới là giấc mơ khó khăn lắm tôi mới mua được ở buổi bán đấu giá. Là tác phẩm đầu tay của ngài Nicholas đấy. Có lẽ ông ấy cũng không biết là tôi có nó đâu. Penny thỉnh thoảng cũng thử quan tâm đến các cuộc đấu giá xem. Giá trị đầu tư cao hơn việc mua mấy tác phẩm nghệ thuật bình thường nhiều.”

Otra khuyên nhủ.

“Rồi, giờ ta bàn công việc nhé?”

Otra đến bên bàn làm việc và lấy ra một hộp nhỏ được cất sâu trong ngăn kéo. Cả hai lại ngồi đối diện ở xô pha với chiếc hộp giữa bàn.

“Đây là bản trải nghiệm tôi đã làm với mẫu nhận hôm trước. Tôi

cũng muốn đặt tên sản phẩm theo ngài Dollargut gợi ý là 'Cuộc sống của người khác'. Tôi rất hài lòng."

"Nhưng cô có biết giấc mơ này dành cho khách hàng nào không? Ngài Dollargut không nói gì với cháu cả…"

Penny lúng túng.

"Có thể tôi hơi cổ hủ, nhưng tôi thấy ngày nay người ta hay so sánh mình với người khác quá. Đương nhiên, có những mặt cũng không tránh được."

Otra nhún vai.

"Nhưng so sánh đến mức không thể tập trung sống đời mình thì chắc chắn là vấn đề. Giấc mơ này được tạo ra cho những người như vậy."

Otra đẩy chiếc hộp nhỏ về phía Penny.

"Chắc chắn sẽ là một sản phẩm được yêu thích đó ạ. Vì cô Otra đã sáng tạo ra nó mà."

"Không hẳn đâu. Nó hoàn toàn có thể là một tác phẩm thất bại mà chẳng ai muốn ngó ngàng. Tôi cũng tò mò không biết ngài Dollargut sẽ bán nó như thế nào. Thường thì sản phẩm của tôi không phải sự lựa chọn của số đông." Otra khiêm tốn nói.

"Không có chuyện đó đâu! Không có hàng để bán ấy chứ ạ."

"Không phải đâu. 'Giấc mơ sống như người ta đã bắt nạt trong một tháng' phát hành năm ngoái tuy nhận được đánh giá tích cực từ giới phê bình, nhưng doanh thu thì rất tệ. Có ai lại muốn trở thành người mình đã bắt nạt cơ chứ? Đáng lẽ phải đặt tiêu đề nói tránh đi một chút."

Otra cười xòa.

"Tác phẩm của tôi nếu không quảng cáo thì không ăn khách đâu. Đó là lý do tôi chi rất nhiều tiền cho quảng cáo trên ti vi và áp phích ngoài trời. Nếu cắt bớt chi phí quảng cáo, chắc tôi chẳng dám treo loại rèm đắt tiền như vậy trong nhà. Dù sao lần này cũng

không quảng cáo gì… nên vai trò của ngài Dollargut và Penny trong việc bán hàng rất quan trọng.”

Đây là lần đầu tiên Penny được giao một trọng trách quan trọng như vậy kể từ khi đi làm.

“Vâng! Xin hãy tin ở cháu.”

“Cảm ơn cháu.” Otra cười.

“À, phải đánh dấu các hộp không tôi sợ chúng bị lẫn với nhau.”

Otra viết bên ngoài hộp.

> *“Cuộc sống của người khác (bản trải nghiệm)” - Yasnuj Otra*

Penny cất chiếc hộp vào sâu trong túi với vẻ mặt nghiêm trang như điệp viên nhận nhiệm vụ. Sau đó, cô vội vàng rời khỏi căn biệt thự và đi thẳng về Bách hóa Giấc mơ.

* * *

Một ngày Chủ nhật lười biếng. Chàng trai dậy muộn, ăn qua loa bữa trưa, vừa giặt xong đống quần áo mà trời đã xế chiều. Anh đang nằm trên xô pha xem một chương trình ca nhạc. Mỗi tập trong chương trình này sẽ có ba nhóm ca sĩ tham gia, trả lời phỏng vấn và biểu diễn một vài bài hát theo kiểu mini-concert. Nhân vật cuối cùng xuất hiện trong tập hôm nay là ca sĩ có ca khúc dạo gần đây anh vẫn nghe đi nghe lại. Chàng trai tiếp tục xem một cách hào hứng.

“Gần đây, tôi được biết có nhiều nhạc sĩ muốn hợp tác cùng anh ấy.”

Người dẫn chương trình giới thiệu trước khi mời chàng ca sĩ lên sân khấu.

“Tất nhiên tôi cũng là một trong số đó. Tôi rất muốn xin số điện thoại của anh khi chương trình kết thúc.”

Người dẫn chương trình tán tụng.

“Xin giới thiệu ca sĩ Park Do Hyun, người đang chiếm lĩnh tất cả các bảng xếp hạng âm nhạc trong hai tháng qua. Xin quý vị một tràng pháo tay nồng nhiệt chào đón anh.”

Anh đã thấy chàng ca sĩ này ngoài đời cách đây không lâu. Có một ngôi nhà xập xệ trên đường anh đi làm, người ta đồn anh ta sống ở đó lâu nay và sắp chuyển đi, nên vào ngày anh ta chuyển nhà, dân tình kháo nhau kéo đến xem mặt chàng ca sĩ hàng xóm nổi danh. Anh cũng là một trong số đó. Anh chỉ thấy ngạc nhiên vì có người nổi tiếng sống gần mình đến vậy.

“Dạo này anh bận lắm đúng không?”

“Vâng. Tôi bận quá, không còn tâm trí làm gì cả. Nhưng tôi cảm thấy rất vui.”

“Anh có cảm thấy mình nổi tiếng rồi không?”

“Không. Tôi cũng không biết nữa.”

Chàng ca sĩ cười rạng rỡ trên màn hình ti vi.

“Chỉ trong vài tháng mà đã có rất nhiều sự thay đổi, anh thấy sao ạ? Anh có đoán được rằng ca khúc đầu tay của mình lại được đón nhận đến thế không?”

“Vâng, có quá nhiều điều thay đổi. Trước đây, tôi đã là ca sĩ vô danh suốt một thời gian dài. Tôi cũng không nghĩ là bài hát lại thành công tới mức này. Nhưng tôi yêu nó ngay khi vừa viết xong. Tôi nghĩ đó mới là điều quan trọng.”

“Chắc nhiều bạn bè xung quanh liên lạc với anh lắm nhỉ?”

“Vâng. Tôi vẫn còn thấy lạ lẫm lắm. Thực ra việc có mặt ở đây ngày hôm nay cũng như một giấc mơ. Tôi vẫn xem chương trình này mỗi tuần và từng nghĩ ‘mình không dám mơ đến chương trình này, chỉ cần được đứng trên một sân khấu nhỏ thôi cũng đủ rồi’.”

Chàng trai đang xem ti vi chợt nghĩ.

“Được sống cuộc đời lấp lánh thế kia thì hạnh phúc biết bao!”

Anh thấy đời mình những ngày này thật buồn tẻ. Anh cũng hẹn hò, cũng làm tốt việc ở công ty, nhưng mỗi sáng mở mắt đi làm, ngày nào cũng đến một chỗ, gặp từng ấy người, trưa nào cũng ăn cơm và nói những câu chuyện giống nhau, thấy may mắn nếu không phải làm thêm giờ, hết giờ làm thì đi về nhà. Cuối tuần nào cũng trôi qua nhanh như chớp mắt, anh thấy cuộc đời này như một cực hình mà mình phải nhận.

“Anh ca sĩ kia giờ đây sẽ luôn gặp những người mới, trải nghiệm những điều mới. Anh ta có hàng vạn người yêu quý, thật tuyệt biết bao. Nghe nói tiền bản quyền cũng rất khá nữa.”

Dạo gần đây, mỗi khi thấy người nổi tiếng mới xuất hiện trên truyền thông, anh lại tìm hiểu xem họ bao nhiêu tuổi, năng lực thế nào. Anh thấy yên tâm mỗi khi họ nhiều tuổi hơn anh, nhưng khi nhỏ hơn hoặc bằng tuổi, anh lại thấy nao núng.

“Sinh cùng thời với mình mà sao cuộc đời của họ khác thế nhỉ?”

Thực ra, chàng trai không có gì bất mãn với cuộc sống của mình. Anh chỉ muốn nó đặc biệt hơn một chút. Mỗi khi nghe ai đó nói những người đặc biệt khi sinh ra đã mang vận số tốt, anh lại thấy chạnh lòng sao mình không được như vậy.

Anh nằm ở xô pha suy nghĩ vẩn vơ, rồi thấy mí mắt bắt đầu nặng trĩu.

“Đúng là càng ngủ nhiều càng hay buồn ngủ. Mình vừa mới dậy mà lại buồn ngủ rồi…”

Anh ngủ gật khi đang xem ti vi.

* * *

Trên tầng bốn Bách hóa Giấc mơ, chàng trai đang chọn cho mình

một giấc mơ ngắn. Anh thấy khá phiền toái vì cứ có một nhân viên lẽo đẽo theo mình.

“Giấc mơ trưa hôm nay khan hàng lắm. Dạo này người ta khoái ngủ trưa, hôm nay lại là cuối tuần nữa nhỉ? Giờ quý khách phải chọn trong số sản phẩm còn lại thôi. Mà anh không nhanh tay thì cũng hết sạch hàng đấy.”

Tay nhân viên tóc dài mặc bộ áo liền quần cứ giục anh mãi.

Cố tình tránh hắn ta, chàng trai đi tới góc “Giấc mơ du lịch ngắn trong đời sống hằng ngày”, nhưng những sản phẩm hay ho đều đã bán hết mất rồi.

“Thưa quý khách, món này thì sao ạ? Cá nhân tôi rất thích giấc mơ này.”

Tay nhân viên lại đến làm phiền anh. Giấc mơ hắn đang cầm mang tên “Bay đi làm”. Chàng trai thích phần “bay”, nhưng nghĩ đến phần “đi làm” anh lại thôi.

“Nhưng tôi không muốn mơ thấy phải đi làm vào Chủ nhật.”

“Ô? Anh không thích sao? Di chuyển đến văn phòng mất có ba phút, không sợ tắc đường mà không thích ư?”

Speedo nhảy dựng lên tỏ vẻ không hiểu.

“Đến sớm đâu có nghĩa là được về sớm, sao tôi thích nổi cơ chứ…” Chàng trai lầm bầm.

“Anh không hiểu vấn đề rồi. Dù là công việc hay gì, hễ tiết kiệm được thời gian mới là quý báu chứ.”

“Thôi, tôi đi ngủ đây, không cần mơ nữa.”

Chàng trai chẳng muốn đôi co thêm. Bỏ lại Speedo miệng méo xệch phía sau, anh rảo bước vào thang máy và định rời khỏi cửa hàng. Đúng lúc đó, Dollargut đã kịp khéo léo giữ anh lại.

“Thưa quý khách, anh muốn mơ trong khoảng bao lâu ạ?”

“Tôi chỉ chợp mắt một chút. Nên chắc khoảng mười lăm phút là

đủ.”

“Mười lăm phút…. Thật vừa phải. Anh muốn tìm gì đó hơi khác biệt đúng không?”

“Sao ngài biết hay vậy? Đời sống của tôi thực sự rất nhàm chán, chẳng có gì vui vẻ. Mà nhìn lại, cả đời tôi cũng chưa có phút nào vui thú. Ngày nào cũng như ngày nào.”

Chàng trai như thể được mở lòng với Dollargut.

“Vậy bản trải nghiệm ‘Cuộc sống của người khác’ này thì sao ạ? Giấc mơ này được sáng tạo bởi kỹ thuật điều chỉnh cảm nhận thời gian của Yasnuj Otra. Trên thực tế, quý khách sẽ chỉ chợp mắt khoảng mười lăm phút, nhưng trong giấc mơ, anh sẽ có một trải nghiệm dài và đặc biệt.” Dollargut tích cực giải thích.

“Vì là bản trải nghiệm nên chúng tôi chỉ bán nửa giá thôi.”

“‘Cuộc sống của người khác’ ư? Nghe tiêu đề đã hấp dẫn rồi. Cuộc sống thế nào? Của ai vậy ạ?”

“Đây là cuộc sống của một ca sĩ bỗng một ngày trở thành ngôi sao. Anh cũng biết ca sĩ đó đấy.”

Chàng trai chợt nghĩ đến một người.

“Tôi vừa ngủ quên khi đang xem chương trình có anh ấy! Trùng hợp quá!”

“À, có lẽ cũng không hẳn là trùng hợp đâu.” Dollargut nói đầy ẩn ý.

* * *

Trong mơ, anh ở trong một căn phòng nhỏ. Mệt mỏi vì không tài nào chợp mắt được, đầu đau như búa bổ vì cảm giác bất lực trong sáng tác. Căn phòng chật chội. Máy tính rền rĩ như sắp nổ tung vì chạy các chương trình thông số kỹ thuật cao quá tải. Chán nản,

anh tắt mọi chương trình đang làm.

Trong cuộc sống thiếu thốn cả những điều cơ bản, anh đã từ bỏ ham muốn danh vọng hay tiền bạc từ lâu. Anh chỉ dồn tâm trí vào việc làm sao hoàn thành được một ca khúc tâm huyết.

Trong mơ, chàng trai mở hết tấm chắn côn trùng ra, tuyệt vọng hít lấy không khí sớm mai, dụi đôi mắt khô khốc để tỉnh ngủ.

Người dân khu chung cư lớn gần đó đang rảo bước qua con hẻm nhà anh để tới ga tàu.

“Ừ, mình đang trên đường đi làm. Hôm nay gặp nhau chứ? Thứ Sáu mà.”

Một nhân viên văn phòng đi ngang qua đang trò chuyện điện thoại, đó chính là anh nhưng trong mơ anh không nhận ra mình.

Những tháng ngày hổ thẹn vì sống không ra sống, lẩn tránh những hỏi han của bè bạn, cảm giác tội lỗi với gia đình cứ lặp đi lặp lại trong giấc mơ của anh.

Cứ thế mà đã nửa tháng trôi qua trong giấc mơ.

* * *

Chàng trai tỉnh giấc sau giấc ngủ trưa và nhận ra mình mới chỉ chợp mắt vài phút. Chương trình âm nhạc vẫn chưa kết thúc. Chàng ca sĩ đang nói vài lời trước khi trình bày ca khúc cuối cùng.

“Bài hát này chứa đựng tâm tư của tôi trong tám năm là một nghệ sĩ vô danh. Bên ngoài tôi vẫn tỏ ra bình ổn, nhưng khi về đến nhà, những cảm xúc này lại ngập tràn tâm trí, nghĩ lại tôi cũng không rõ bằng cách nào mình đã sống sót qua những năm tháng ấy.”

Những tám năm ư? Chàng trai nhớ lại trong mơ cảm giác bế tắc đau khổ anh trải qua chỉ vỏn vẹn mười ngày. Anh không hình dung nổi tâm trạng người nghệ sĩ kia đã phải sống cuộc đời bấp bênh ấy suốt tám năm trời.

Dòng người cùng tiến về một hướng

Cửa hàng tiện lợi đi ngược chiều

Chàng ca sĩ nhẹ nhàng hát. Chàng trai xem ti vi vẫn còn nhớ như in hình ảnh của mình trong mơ. Khuôn mặt anh trùng khớp với khuôn mặt chàng ca sĩ kia đến kỳ lạ.

Ánh nắng cuối ngày chiếu vào phòng khách, anh chói mắt cau mày. Không hiểu vì lẽ nào ánh nắng hoàng hôn hôm nay lại rực sáng hơn lúc ban mai.

Anh ngắm nhìn ánh sáng rực rỡ kỳ lạ của hoàng hôn đang tràn ngập căn phòng. Bình thường, chiều Chủ nhật luôn là khoảng thời gian anh thấy ảm đạm nhất, nhưng hôm nay cảm giác thật khác lạ.

* * *

“Không biết vị khách mơ bản trải nghiệm thế nào rồi. Cháu chưa thấy anh ấy thanh toán.”

“Sự giác ngộ cũng cần có thời gian.”

Dollargut đang sắp xếp lại xấp catalog trên quầy.

“Ta sẽ nhận được loại cảm xúc nào khi bán giấc mơ ‘Cuộc sống của người khác’ ạ? Khi nhìn người khác sống, đôi khi cháu thấy tự ti vì ghen tị, có khi cháu lại thấy tự tin hoặc nhẹ nhõm hơn.”

Penny nhớ lại những tình huống khác nhau. Cô nhớ đến người bạn học đầu tiên có được công việc tốt và người bạn có gia đình khá giả. Cô cũng nhớ cả khi trông thấy đứa bé làm việc ở bến tàu ngoại ô và thầm nghĩ ‘chí ít mình vẫn còn may mắn hơn nhiều người’.”

“Penny, ta tin rằng có hai cách để yêu cuộc sống của mình. Thứ nhất, khi ta không hài lòng với cuộc sống này và ta cố gắng hết mình để thay đổi nó.”

“Đúng vậy ạ.” Penny gật gù.

“Và cách thứ hai, nghe dễ dàng, nhưng còn khó hơn cách đầu tiên. Ngay cả những người chọn cách thứ nhất thì cuối cùng cũng chỉ có thể tìm thấy bình yên khi thực hiện cả cách thứ hai.”

“Cách gì vậy ạ?”

“Chấp nhận và hài lòng với cuộc sống của mình. Cách thứ hai nói thì dễ nhưng làm không dễ chút nào. Nhưng nếu làm được điều đó, thì… ta sẽ nhận ra rằng hạnh phúc thực sự chẳng ở đâu xa.”

Dollargut nói chậm rãi để cô dễ hiểu.

“Ta tin khách hàng sẽ hiểu ra phương pháp nào phù hợp với mình. Và rồi những cảm xúc quý giá sẽ đến với chúng ta.”

“Có thể sẽ mất nhiều thời gian đây ạ.”

“Cùng kiên nhẫn chờ đợi xem sao. Rồi lúc đó, chúng ta sẽ chính thức phát hành ‘Cuộc sống của người khác’.”

Giấc mơ quà tặng ẩn danh

Khách hàng nườm nượp kéo đến rồi ra về như thủy triều ào đến rồi rút đi, nhân viên Bách hóa Giấc mơ đang nhâm nhi sự thảnh thơi như mật ngọt của mình. Tại phòng nghỉ ở tầng một, các quản lý tầng cùng vài nhân viên đang thưởng thức bữa tiệc trà mà cô Weather tổ chức.

“Ngài Dollargut cũng thật là, chẳng mấy khi chịu chi tiền sửa sang phòng nghỉ nhân viên và văn phòng.”

Speedo một mình chiếm hết chỗ trên xô pha, càu nhàu. Anh vừa ăn xong chiếc bánh ngọt Penny mua từ cửa hàng đối diện về với tốc độ ánh sáng. Xô pha anh đang ngồi đã sờn rách cả, phần được vá lại bằng vải còn nhiều hơn phần da vốn có. Chùm đèn kiểu cũ đã bị rơi hết phân nửa hạt pha lê, chiếu xuống căn phòng thứ ánh sáng vàng vọt, càng tô đậm hơn bộ áo liền quần cùng màu của Speedo.

“Ôi, bây giờ tôi mới được sống đấy. Tôi hạ đường huyết đến phát run đây này.”

Ngồi trên ghế, Mogberry nhồm nhoàm nhai nốt miếng bánh hạt dẻ cuối cùng trong hạnh phúc. Speedo vét nốt cả phần kem bơ béo ngậy dính trên hộp và sau khi không còn gì để ăn nữa, anh lau miệng sạch sẽ rồi mở toang tờ nhật báo hôm nay, điềm nhiên nằm xuống đọc như không còn việc gì phải làm.

Penny, ngồi bên cạnh chỉ uống cà phê, quyết định hôm nay sẽ không dọn dẹp nữa. Speedo luôn ăn nhiều nhất trong giờ giải lao,

nhưng lại không hề nghĩ đến việc thu dọn. Còn Viggo Myers ngồi đối diện thì tay hết duỗi ra lại rụt vào như thể chỉ muốn dọn thật nhanh đống hộp đi.

“Mà ngài Dollargut vẫn đang tiếp khách à?” Cô Weather hỏi. Cô có vẻ bực bội vì đầu ống hút quá nhỏ, không tài nào hút được sinh tố.

“Vâng, ngài Dollargut vốn thích bánh hạt dẻ nhất mà hôm nay cũng từ chối đấy ạ.” Penny trả lời.

“Trong văn phòng, có một vị khách lạ cháu chưa từng gặp bao giờ, ngài ấy bảo là chuyện rất quan trọng.”

“À ha, chắc họ đến sử dụng dịch vụ giao hàng.”

Cô Weather có vẻ bực mình đến nỗi bỏ luôn ống hút và dùng thìa múc sinh tố ăn.

“Giao hàng? Chúng ta làm cả dịch vụ đó sao ạ?”

Penny hỏi cô Weather nhưng câu trả lời lại đến từ Speedo.

“Trời đất, sao cái gì cô cũng không biết vậy? Khi khách hàng đặt giấc mơ tặng ai đó, ngài Dollargut sẽ chuyển giấc mơ đúng thời gian đã định.”

“Em không biết. Hóa ra chúng ta còn cả dịch vụ đó nữa.”

“Ông ấy nâng niu mấy giấc mơ đó lắm, cất giữ cẩn thận trong văn phòng tới tận ngày giao đi.”

Speedo vừa đọc báo vừa thủng thẳng trả lời.

Penny nhớ đến những chiếc hộp mà cô vốn định dọn dẹp và bỏ đi khi có thời gian.

“A, em biết rồi! Là chồng hộp cao như tháp trong văn phòng đúng không? Nhưng có nhầm không ạ? Em thấy có những hộp ghi ngày sản xuất cách đây cả mười năm.”

“Không nhầm đâu, vốn dĩ mấy cái đó là phải đợi mà… Ôi chao! Mình phải mua bộ này mới được!”

Speedo đột ngột cầm tờ báo đứng dậy.

“Hoàn hảo! Trông còn thoải mái nữa… May quá tôi cũng đang chán bộ đồ đang mặc rồi đây, bộ này mới thật hoàn hảo chứ.”

“Gì thế? Dạo này họ bán cả quần áo trên báo à?”

Myers hỏi.

“Anh xem bộ người này đang mặc đi.”

Speedo mở tờ báo trải trên bàn.

Trên báo là bức ảnh chụp xa một người đàn ông ngồi trên tảng đá. Người đàn ông vuốt tóc cao và mặc áo khoác xanh màu biển.

“Nhìn chiếc áo này xem. Mặc cái này thì đi vệ sinh cũng tiện hơn bao nhiêu. Tôi phải đặt ngay mới được. Cô Weather, tôi dùng máy tính quầy lễ tân một chút nhé!”

“Đây là anh Doje mà. Mà này Speedo. Anh ấy có phải chỉ mặc mỗi áo khoác đâu, bên trong còn mặc hanbok mà. Chỉ mặc mỗi thứ này thì gay to.”

Cô Weather nói, nhưng Speedo đã bỏ đi mất rồi. Penny đọc nốt tờ báo mà Speedo để lại.

> ***Tìm hiểu người nổi tiếng - Doje***
>
> *Theo kết quả nghiên cứu của Nằm mơ không bằng giải mộng, người được yêu thích nhất trong số năm nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại là Kick Slumber. Có tới 32,9% người được hỏi chọn Kick Slumber, dường như lời tỏ tình lãng mạn tại lễ trao giải năm ngoái của anh đã góp thêm vào sự yêu mến này.*
>
> *Yasnuj Otra, Wawa Sleepland, Aganb Coco lần lượt đứng thứ ba, thứ tư và thứ năm với khoảng cách sát nút. Điều ngạc nhiên là Doje ở vị trí thứ hai. Sự yêu thích của người hâm mộ với Doje không hề giảm sút dù anh không có bất cứ hoạt động nào suốt hơn mười năm qua. Vậy bí quyết là gì? Phóng viên đã trực tiếp tìm đến Doje (đang thực hành ẩn*

cư) để thực hiện cuộc phỏng vấn cho mục Tìm hiểu người nổi tiếng tháng này.

(Giản lược)

Doje, đang tu tập trong núi sâu, đã một mực từ chối phỏng vấn báo chí. Khi được đề nghị nói đôi lời với người hâm mộ, anh chỉ nói "Xin mọi người hãy tránh xa tôi, càng xa càng tốt", và biến mất sau thác nước. (Tóm tắt)

"Nghĩ lại thì từ khi đi làm, em chưa thấy anh Doje lần nào. Mà em vào làm ở đây cũng được gần một năm rồi."

"Cô mơ cũng lớn quá nhỉ? Tôi cũng mới chỉ gặp được một lần."

Myers nói.

"Ngài Dollargut không làm việc với anh Doje hay sao ạ?"

"Sao lại không! Mỗi lần ra ngoài, sếp đều đi gặp Doje mà."

"Dạ? Thật ạ?"

Đúng lúc này, chuông điện thoại trong phòng nghỉ vang lên. Penny vội vàng nhấc máy.

"Penny tầng một xin nghe ạ."

"Ồ, Penny. May quá cháu ở đây. Không thấy ở quầy lễ tân, nên ta đang tìm cháu mãi. Uống trà xong chưa?"

"Vâng, thưa ngài, vừa xong ạ. Bánh rất ngon… Ngài mà đến thì vui biết mấy. Nhưng ngài tìm cháu có việc gì ạ?"

"Ta đang cần cháu giúp một tay. Giờ cháu qua văn phòng ta một chút được không?"

"Vâng, cháu đến ngay ạ!"

"Đúng là ngài Dollargut rất tin tưởng nhóc. Ông ấy không nhờ bừa ai khi làm việc này đâu. Hỗ trợ ông ấy thật tốt nhé." Cô Weather khích lệ Penny.

"À, mà này! Cháu nhớ đừng nói điều gì không cần thiết với khách

hàng nhé. Phải để họ thật thoải mái."

Weather căn dặn.

Khi Penny tới văn phòng, cùng Dollargut đợi cô là một phụ nữ trung niên bé nhỏ, gầy gò. Cô mặc một bộ đồ ngủ rộng màu trắng. Bình thường những bộ đồ ngủ luôn mang lại cảm giác ấm áp, nhưng không hiểu sao, bộ đồ của cô ấy lại lạnh lẽo đến vậy.

"Penny, cảm ơn cháu đã đến. Cháu ngồi đó đi."

Penny ngồi xuống cạnh vị khách, không biết mình được gọi để làm gì. Vị khách đang uống tách trà Dollargut đưa cho, những ngón tay bao quanh tách trà thật gầy guộc. Lo lắng quan sát vị khách có vẻ quá gầy, Penny chợt nhận ra áo ngủ cô ấy đang mặc là áo bệnh nhân.

"Cháu hãy ghi chép lại những điều khách yêu cầu vào cuốn sổ này. Một mình ta viết có thể bỏ sót."

Dollargut đưa sổ và bút cho Penny.

"Thưa quý khách, cô muốn gửi giấc mơ cho những ai? Tôi có xem qua hồ sơ, thấy rằng tất cả thành viên trong gia đình mình đều là khách hàng chỗ chúng tôi. Tôi chắc rằng việc giao nhận hàng sẽ không có khó khán gì đâu ạ."

"Tôi muốn gửi cho chồng và con gái tôi."

"Ngoài ra còn ai khác không ạ?"

"Bố mẹ tôi… ôi trời, tôi còn phải gửi cho các cụ nữa."

Vị khách nhấp một ngụm trà, sau đó mím chặt môi và nhìn đăm đăm vào khoảng không trong giây lát. Penny nhận thấy cô ấy đang cố kìm nước mắt. Nhưng thấy Dollargut lặng yên nên Penny cũng không nói gì cả. Khi Dollargut không an ủi khách hàng đang khóc, chắc chắn là có lý do nào đó. Penny chỉ tập trung vào việc ghi lại cuộc trò chuyện mà thôi.

"Nội dung thì sao ạ? Quý khách có thể lựa chọn không gian và hoàn cảnh theo ý muốn của mình. Cô có thể tham khảo thêm trong

tập giới thiệu này.”

Dollargut đưa cho người phụ nữ một tập tài liệu và giúp cô lựa chọn. Vị khách xem qua tập giới thiệu một lúc.

“Bối cảnh thì chắc để ở nhà sẽ tốt, à, mà thôi. Nếu vậy thì… buồn quá.”

Vị khách ngập ngừng do dự. Penny không rõ lý do vì sao cô lại buồn nếu chọn nhà làm bối cảnh, nhưng quyết định không làm phiền khách. Cô Weather đã dặn không được nói những thứ không cần thiết.

“Nếu khó chọn quá thì để tôi gợi ý được không ạ?”

“Vâng, nhờ ngài. Lần đầu tiên tôi làm việc này nên khó quá, ha ha. Ôi tôi nói lạ quá đúng không? Ai cũng sẽ là lần đầu tiên mà.”

Khi khách hàng đồng ý, Dollargut đưa tay lật tới trang cuối cùng của tập giới thiệu. Ở trang cuối, ảnh bối cảnh được sắp xếp thành hàng. Hầu hết đều là cảnh thiên nhiên đầy màu sắc, một rừng xanh đại ngàn, một ban công lâu đài nhìn ra bầu trời đầy sao, hay hình ảnh trái đất nhìn từ ngoài không gian. Chỉ cần nhìn ảnh là Penny đã nhận ra ngay người sáng tạo những bối cảnh này.

“Bối cảnh trong giấc mơ của Wawa Sleepland đây mà!”

Trong giây lát, Penny thốt lên cảm thán trước vẻ đẹp của những cảnh sắc ấy mà quên mất quyết tâm giữ mồm giữ miệng.

“Đó là tên một nhà sáng tạo giấc mơ rất nổi tiếng. Quý khách cũng thấy nhân viên của chúng tôi sững sờ thế nào đúng không ạ? Chị không cần lo lắng về chất lượng đâu.”

Chắc chắn Dollargut đang phục vụ vị khách này chu đáo nhất có thể. Ông để khách tự chọn bối cảnh của Wawa Sleepland, rồi tự chọn cả nội dung. Thoạt nhìn thì chắc chắn đây không thể gọi là kinh doanh có lãi được.

“Ra là vậy. Có lẽ sẽ an lòng hơn nếu được hội ngộ ở nơi đẹp đẽ như thế. Vậy tôi chọn cái này.”

Vị khách chọn cảnh một khu rừng xanh ngút ngàn cây cối.

“Ngài có thể cho tôi một ít cúc bách nhật vào bối cảnh này không ạ? Vì tôi rất thích cúc bách nhật.”

“Vâng, đương nhiên rồi ạ. Không phải chỉ một chút thôi đâu, tôi sẽ trồng thật nhiều loài hoa chị thích, rồi mới trao lại giấc mơ cho gia đình.”

Penny vừa ghi lại yêu cầu của vị khách vào cuốn sổ vừa tưởng tượng ra một khu rừng tràn ngập cúc bách nhật.

“Chắc chắn sẽ là một giấc mơ tuyệt đẹp ạ.”

Penny xúc động nói với khách hàng.

“Cảm ơn em.”

Vị khách dường như đã nguôi ngoai phần nào.

“Giờ ta sẽ bàn đến phần nội dung nhé. Nếu quý khách muốn một tình huống đặc biệt hay câu chuyện cụ thể nào, xin vui lòng cho tôi biết. Tôi đã có đủ dữ liệu về cách nói chuyện hay thói quen của chị nên chuyện đó chị không cần lo lắng.”

“Vâng… hãy giúp tôi làm nó tự nhiên nhất có thể. Ví dụ như chào hỏi, hay nói những chuyện thường nhật thôi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như… hỏi con gái tôi xem đã có bạn trai chưa, còn bỏ dưa chuột khi ăn kimbap như trẻ con hay không, những lời mắng yêu thường ngày của các bà mẹ, đại loại như vậy thôi ạ. Với chồng tôi thì tôi luôn nhắc anh ấy là phải dán nhãn vào chai nước giặt đồ len và nước xả vải, vì anh ấy rất hay nhầm. Tôi nghĩ chỉ cần những chuyện thường ngày như vậy, có quá tầm thường không ạ? Hay lâu ngày mới gặp nhau thì nên bỏ qua những lời trách móc?”

“Không đâu. Tôi thấy rất hay. Giấc mơ gửi hai cụ thân sinh, tôi cũng sẽ gửi lời hỏi thăm được không ạ?”

“Hãy nói với ba mẹ tôi… là tôi xin lỗi.”

Dollargut đang viết nhanh bỗng dừng lại.

“Nếu không có điều gì đặc biệt, nhiều người sẽ chọn cách để người thân thấy yên lòng. Tất nhiên, mong muốn của quý khách mới là quan trọng nhất. Nhưng những lời như xin lỗi hay tiếc nuối thường không được an ủi cho lắm. Quý khách thấy sao ạ?”

“À vâng. Tôi thiển cận quá. Chắc nên nói rằng tôi vẫn khỏe, nên ba mẹ không cần phải lo lắng.” Người phụ nữ đổi ý.

Penny vội sửa lại nội dung trong sổ của mình. Cuộc nói chuyện giữa Dollargut và nữ khách hàng tuy rất nhẹ nhàng nhưng sao buồn quá.

“Tốt rồi. Có vẻ như chúng ta đã xong. Chỉ còn một câu hỏi cuối cùng. Quý khách muốn giao hàng vào lúc nào ạ?”

“Tôi cũng không biết nữa. Ngài có thể để ý đến gia đình tôi xem lúc nào tốt nhất cho họ thì giao được không ạ? Nhưng đừng quá sớm. Ngài biết đấy, để mọi người ổn định lại phần nào, nhưng cũng đừng quá muộn để khiến họ buồn. Lúc đó thì xin nhờ ngài.”

“Đó là một sự lựa chọn tuyệt vời, thưa quý khách. Hãy cứ tin ở tôi.”

“Vâng, xin nhờ ngài. Và… cảm ơn ngài rất nhiều.”

“Chúng tôi mới phải cảm ơn vì quý khách tin tưởng giao phó nhiệm vụ ấy. Chị về cẩn thận và chúc chị ngủ ngon.”

Dollargut ân cần chào khách.

Sau khi vị khách rời đi, Dollargut xắn tay áo, bắt đầu so sánh những gì Penny và mình ghi chép. Dù có một núi câu hỏi nhưng Penny vẫn kiên nhẫn chờ Dollargut sắp xếp những ghi chép trong im lặng.

“Hôm nay không hỏi gì sao Penny? Ta nghĩ cháu sẽ tò mò, nên đã cố tình gọi cháu đấy.”

Dollargut nói mà mắt vẫn nhìn cuốn sổ trên tay.

“Cháu hỏi được không ạ?”

Penny như thể chỉ chờ câu nói đó.

“Đương nhiên rồi, có gì mà không được.”

“Tất cả những thứ ở đây và giấc mơ mà vị khách kia vừa đặt hàng, có gì đó thật kỳ lạ ạ. Cháu chưa từng nghe nói mình nhận làm giấc mơ để gửi cho người khác và còn nhận giao cả hàng. Hơn nữa…”

“Hơn nữa?”

“Chị ấy trông không ổn chút nào. Lúc nãy, khi nói về bố mẹ mình, hình như chị ấy còn khóc nữa. Như thể họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau vậy…”

“Ta đã nhận thấy điều đó hôm đầu tiên phỏng vấn cháu, nhưng cháu đúng là có khả năng quan sát. Ta quả có tài tuyển người mà.”

Dollargut đứng dậy.

“Hôm nay ta cần giao hai giấc mơ này, cháu giúp ta nhé?”

Ông chọn ra hai hộp trong chồng hộp phía sau. Một lớp bụi dày phủ trên hộp như thể chúng đã ở đó mấy năm rồi.

“Để lâu quá rồi, không biết có bị hỏng hay có vấn đề gì không ạ?”

“Không sao đâu, giấc mơ của Doje sáng tạo đặc biệt không có hạn sử dụng.”

“Doje ạ?”

Penny sửng sốt.

Doje là người ít công khai hoạt động nhất cũng ít xuất hiện trước công chúng nhất trong số các nhà sáng tạo giấc mơ huyền thoại. Anh là người làm những “Giấc mơ của người đã khuất”.

* * *

Quán cà phê một buổi tối trong tuần. Trên đường đi làm về, chàng trai thích ghé tiệm cà phê, làm cho xong việc ngày hôm đó trên

máy tính xách tay rồi mới về nhà với tâm trạng nhẹ nhõm. Trong quán cà phê, mọi người đủ mọi lứa tuổi cười nói xôn xao, không chỉ thanh niên, mà còn có cả những người thế hệ cha mẹ anh, hay cả những học sinh nhỏ tuổi nữa.

Anh luôn chỉ uống Americano, nhưng hôm nay mọi người xếp hàng quá dài nên anh cũng đọc menu lấy lệ. Anh dừng lại khi nhìn thấy dòng chữ Caramel Macchiato. Anh chưa bao giờ thích Caramel Macchiato. Tên cũng khó đọc, mà vị thì ngọt quá nên thậm chí anh còn hơi ghét nó.

Nhưng thức uống đó lại làm anh nhớ đến người bà đã mất.

“Bà ơi, bà muốn uống gì ạ?”

Đó là lần duy nhất anh đưa bà đến quán cà phê vì bà nói khát nước. Khi anh đưa menu cho bà, phải mất một lúc lâu, khó khăn lắm bà mới đọc hết được cả menu.

“Ameri… cái này là gì thế?”

“Bà ơi, cái này đắng lắm. Đắng kinh khủng. Như thuốc bắc ấy.”

“Thế sao người ta lại bỏ tiền ra uống cái thứ này nhỉ? Bà không thích đâu, bà thích cái gì ngọt ngọt cơ.”

“Thế bà uống Caramel Macchiato đi. Món đó là ngọt nhất bà ạ.”

“Nó trông thế nào cơ?”

“Đây này, bà ơi. Có ảnh này. Giời ơi, ngay trước mắt mà bà cũng không thấy.”

“Đâu cơ? Ramel… ma? Cái này á? Bà mới học đến abc thôi, chứ từ ghép thế này thì chưa học nên bị nhầm thôi.”

“Rồi, con biết rồi. Thế để con gọi cái này nhé. Bà chọn chỗ ngồi rồi chờ con nhé.”

Chàng trai lấy đồ uống và đi về chỗ bà, anh bật cười khi thấy bà ngồi ghé vào chiếc ghế đơn cạnh cửa sổ.

“Bà ơi, chỗ rộng rãi sao bà không ngồi, lại chọn chỗ đó ạ? Bà lại

đây đi. Mình ngồi chỗ này cho thoải mái."

Anh đưa bà đến bàn có xô pha rộng rãi.

"Bà mà ngồi ở đây, sợ mọi người lại gièm pha. Không phải là chỉ những người trả nhiều tiền để ăn đồ ngon mới được ngồi ở đây sao?"

Bà nửa đứng nửa ngồi, chần chừ nhìn xung quanh.

"Mình cũng trả nhiều tiền và gọi đồ ăn ngon mà bà. Bà đừng lo. Ai ý kiến gì thì mới là kỳ quặc ấy."

"Thế à? Dù sao thì đi cùng con bà mới thấy yên tâm."

"Yên tâm gì chứ."

Chàng trai ngượng ngùng.

"Chắc bà già nhất ở đây, nhỉ?"

"Đúng rồi, bà oách nhất luôn. Đến mấy chỗ này uống cà phê cùng cháu trai nữa."

"Thằng bé này, chỉ nịnh là giỏi thôi. Từ bé đã thế rồi."

Người bà trìu mến nhìn đứa cháu trai không biết từ lúc nào đã lớn thế này. Chàng trai xấu hổ nói sang chuyện khác.

"Nhưng sao bà không học nốt bảng chữ cái mà lại dừng dở dang vậy? Chỉ cần học thêm một chút nữa thôi mà."

"Bố bà không cho đi học nữa. Chỉ cần học thêm ba buổi nữa là xong. Vậy mà cũng không đi được. Rồi thì nhà bao việc. Theo cụ ra đồng, rồi lớn hơn một chút thì đi lấy chồng, rồi nuôi bố con, xong rồi nuôi con. Làm gì còn tâm trí nào mà học. Cái gì nhỉ, Caramel Ma? Cái đấy cũng không đọc được. Buồn cười nhỉ?"

Bà ngượng ngùng, cười như em bé.

"Có gì mà buồn cười, bà ơi. Để con dạy bà. Bà của con thông minh lắm, nên sẽ học nhanh thôi. Con bận đến cuối tuần này… Để tuần sau con qua rồi dạy bà nhé."

"Bà biết rồi. Chỉ có cháu của bà là nhất thôi."

Bà hút một ngụm Caramel Macchiato từ ống hút.

“Ôi gì thế. Cái này ngọt quá, đến tê cả lưỡi bà mất.”

“Thế bà uống cái của con đi.”

Chàng trai đưa cốc Americano đá cho bà.

“Cái này thì sao mà đắng thế.”

Thấy bà nhăn mặt, anh khúc khích cười.

“Cái này càng uống càng thấy ngon, thôi từ giờ chắc bà phải đến đây với con nhiều hơn.”

Câu chuyện chỉ đến đấy. 82 tuổi. Cuộc đời bà không ngắn, nhưng không tránh khỏi nhiều điều hối tiếc. Chỉ còn ít ngày nữa là đến ngày giỗ của bà.

Chàng trai gọi đồ uống và ngồi một mình ở ghế đơn bên cửa sổ. Cứ đến gần ngày giỗ bà, anh lại càng nhớ bà hơn. Khi còn trẻ, bà sống mà cứ phải nhìn trước ngó sau thái độ người khác, già rồi thì lại chỉ biết trông vào đứa cháu nhỏ. Mặc dù không được học hành đến nơi đến chốn nhưng bà luôn sáng suốt và phúc hậu, khi còn nhỏ, bà là tất cả của anh. Anh nhớ khi xưa, mỗi lần sang nhà bạn chơi rồi về kể là nhà đó có khoai tây rim ngon thì ngay ngày hôm sau, bà đã luộc nguyên nồi khoai tây cho anh, khi anh kêu ngứa vì bị muỗi đốt, bà thức trông cho anh ngủ và bắt đến kỳ được con muỗi đó mới thôi.

Chàng trai nhìn quanh quán cà phê một lần nữa. Nhạc hay, ghế ngồi thoải mái cùng không gian thư thả này. Hình ảnh bà cứ bối rối nhìn quanh trong khi ai nấy đều thoải mái lại càng hiện rõ trong đầu anh.

“Chắc bà già nhất ở đây, nhỉ?”

Dù còn e ngại vì lần đầu tới một không gian như thế, nhưng bà vẫn hào hứng nhìn quanh, hình ảnh ấy sống động quá khiến anh

cay cay nơi sống mũi.

Thay quần áo cho anh dù chỉ lem bẩn đôi chút, mua hộp kem đắt tiền chẳng đọc nổi tên để thoa khắp người anh chỉ vì nó tốt cho da dị ứng, trong khi bản thân bà thì chẳng bôi chút kem nào, kể cả loại rẻ tiền. Hành động nhỏ nào cũng chứa đầy tình yêu bà dành cho anh.

Đêm đó, chàng trai nằm trên giường, miên man suy nghĩ.

"Ý nghĩa của cuộc đời bà là gì nhỉ? Sinh ra từ thuở khó khăn, bà vất vả cả đời mà cuối cùng cũng chẳng được tận hưởng trọn vẹn thế giới tốt đẹp này, rốt cuộc bà sống vì điều gì?"

Một thế giới mà bà chỉ sống trong chịu đựng rồi ra đi khi chưa kịp thấy điều gì tốt đẹp. Nhưng có lẽ giờ đây bà lại được thoải mái hơn. Đến tận lúc này đây, bà vẫn chưa hề xuất hiện trong giấc mơ anh dù chỉ một lần.

"Bà của con ơi. Con nhớ bà quá."

Chàng trai cuộn mình lại như đứa bé thơ rồi chìm vào giấc ngủ.

* * *

Cô con gái lên năm tuổi của đôi vợ chồng ấy rất chậm nói. Em bé hầu như chỉ nói được một vài từ đơn trong khi những đứa trẻ khác đã nói được câu hoàn chỉnh. Gia đình tìm đến mọi nơi từ trung tâm hỗ trợ phát triển đến phòng điều trị. Phải tới khi hy vọng của họ dần tắt, một ngày nọ cô bé mới bắt đầu bập bẹ nói được điều bé muốn, điều bé không muốn, điều bé thích làm, điều bé không thích.

Khi cô bé nói được câu "Con yêu bố mẹ", hai vợ chồng đã vui mừng như có cả thế giới trong tay.

Rồi một ngày, cô bé nói "Con đau đầu. Làm con hết đau đi", đó

cũng chính là ngày hạnh phúc của gia đình nhỏ tan biến. Từ sau hôm ấy, cô bé nhập viện và đã không qua khỏi năm đó.

Thời gian cứ thế trôi qua kể từ ngày em bé ra đi. Hai vợ chồng vẫn còn trẻ, ai cũng chăm chỉ hết lòng với công việc của mình. Trong căn nhà của họ, dần dần không còn dấu vết của phần đời có trẻ con nữa.

Trước đây, khi còn nuôi dạy con gái nhỏ, hai người vẫn hay đùa với nhau rằng "Đến bao giờ sàn nhà mới sạch sẽ, đồ chơi không vương khắp nơi nữa đây?" Còn bây giờ, căn nhà lúc nào cũng gọn gàng và yên ắng.

Một cách tự nhiên, từ hai người thành ba người, rồi từ ba người giờ chỉ còn lại hai người. Câu nói thời gian là liều thuốc chữa lành mọi vết thương dường như đúng với họ. Nhưng hễ cứ bắt đầu là hai người sẽ nói miên man về con gái.

Trước đây, họ chỉ biết khóc, nhưng bây giờ, có những ngày họ nói chuyện, cười rồi thôi.

Hai người không còn lảng tránh chuyện nhắc đến con gái nữa. Lúc đầu, họ cũng cố gắng để quên, vì họ nghĩ phải quên để tiếp tục sống, nhưng không lâu sau họ đã nhận ra rằng quên là điều bất khả.

Khi nhìn thấy quảng cáo đồ chơi trẻ em, khi xe đón học sinh đi ngang qua, khi thấy biển báo khu vực có trẻ em, khi thấy một diễn viên nhí đã lớn tự lúc nào, rồi mỗi ngày khai giảng hay bế giảng, họ lại thấy nhớ con da diết.

Người vợ nhớ khuôn mặt con khi con say ngủ. Người chồng lại nhớ mùi thơm mềm mại của con khi anh ôm đứa bé vào lòng tắm xong cho nó. Tiếng cười của con hòa cùng tiếng cười của họ. Cả những thói quen ngộ nghĩnh giống cả hai…

Con gái đã mãi dừng lại ở tuổi thứ năm, còn hai người cứ chậm chạp già đi. Cả hai đều đã từng nghĩ hay là đi theo con trước khi

quá muộn để đứa bé đỡ cô đơn, nhưng không ai dám nói ra.

Đêm đó, hai người nằm trên giường, quay lưng vào nhau.

Hai vợ chồng chừa một khoảng vừa đủ cho đứa nhỏ nằm như một thói quen. Dù không đủ xa để không nghe thấy tiếng khóc của nhau, nhưng đến tận bây giờ cả hai đều vờ như không nghe thấy người kia khóc.

* * *

Penny bận rộn chuẩn bị trước khi những vị khách có diện mạo như Dollargut miêu tả xuất hiện. Cô cầm hộp giấc mơ đã được gói lại thật đẹp rồi bước đến trước mặt khách hàng.

“Cảm ơn quý khách đã đến đúng lúc.”

“Dạ? Tôi ư?”

Chàng trai hỏi lại. Cặp đôi trông có lẽ là vợ chồng đang đứng cạnh chàng trai mắt sưng húp vì khóc quá nhiều. Cả ba nhìn Penny như thể không hiểu đầu đuôi câu chuyện.

“Quý khách có một giấc mơ được đặt giao hàng vào ngày hôm nay. Chúng tôi đã gửi tin báo nhiều lần. Thật may là quý khách đến đúng lúc.”

“Đây là gì vậy?”

“Giấc mơ ạ. Một giấc mơ rất quý giá. Đây là đơn đặt hàng đặc biệt của một vị khách muốn gửi đến hai người.”

“Ai ạ? Chúng tôi không nghĩ là có ai gửi….”

Người chồng hỏi lại.

“Vị khách đó gửi ẩn danh. Quý khách sẽ biết đó là ai khi mơ giấc mơ này.”

* * *

Đêm đó, chàng trai đã gặp bà mình trong mơ.

Quán cà phê anh đến với bà trông rất giống quán cà phê thường ngày anh lui tới nhưng đẹp hơn nhiều. Trong quán còn phảng phất mùi của căn nhà cũ nơi anh từng sống với bà thời thơ bé.

Bà tự tin gọi hai cốc Caramel Macchiato và còn thoải mái nói đùa với nhân viên bán hàng, như thể vẫn đến đây hằng ngày vậy.

“Bà ơi, sao bà gọi được món đồ uống có cái tên khó đọc thế?”

Chàng trai nhìn bà trìu mến.

“Bà biết đọc vì con dạy bà hết bảng chữ cái rồi mà.”

“Con không nhớ là con đã từng dạy bà đấy.”

“Không. Con dạy bà hết rồi, hồi đó đó. Còn trẻ mà đã nhớ nhớ quên quên thế sao?”

“Thật là con dạy rồi ạ?”

Chàng trai nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ quán cà phê. Anh nghĩ nó thật giống sân nhà cũ của hai bà cháu, nhưng trong mơ, anh không thấy điều đó có gì lạ lùng. Anh chỉ nghĩ rằng anh rất thích quán cà phê này. Hai người uống cà phê, say sưa kể chuyện thời anh còn nhỏ, mặc kệ thời gian trôi qua. Nhân viên của quán còn tặng cho họ một miếng bánh ngọt miễn phí.

“Tặng hai vị vì tôi trông bà cháu tình cảm quá.”

“Cô tốt bụng quá. Cảm ơn cô, cảm ơn.”

Bà cười thật tươi.

“Đi chơi với bà, con còn được mời ăn miễn phí nữa. Phải thường xuyên đến đây với bà mới được.”

“Con phải đến cùng với bạn bè con chứ. Đừng đến với bà già nhăn nheo này nữa.”

“Xì, bà làm con buồn đấy.”

Chàng trai chăm chú nhìn khuôn mặt bà, rồi hỏi một điều anh đã muốn hỏi bấy lâu nay. Tuy không hợp với hoàn cảnh, nhưng không

hiểu sao anh biết nếu không hỏi bây giờ thì sẽ không còn cơ hội nữa.

“Bà ơi, bà thấy cuộc đời mình thế nào ạ?”

“Rất tốt.” Bà trả lời không chút do dự.

“Tốt ư? Thật sao? Ở điểm nào ạ?”

Chàng trai kéo ghế lại gần hơn, ngồi xuống nghe bà nói.

“Hồi còn nhỏ, bà không phải đi ở cho nhà khác, mà được sống quây quần cùng gia đình nên tốt chứ sao.”

“Vậy hồi bà còn trẻ thì sao ạ? Bà đã vất vả nhiều lắm mà.”

“Hồi còn trẻ thì bà được tận tay nuôi bố con nên vui chứ.”

“…”

“Khi già rồi thì bà sống vì niềm vui nhìn thấy con khôn lớn. Bà đã cầu mong được sống đủ lâu để thấy con trưởng thành, không biết ông thần tốt bụng nào đã cho bà được toại nguyện. Nên thực sự cuộc đời của bà không còn gì đáng mong ước hơn.”

Bà vuốt ve khuôn mặt cháu mình. Rõ ràng khi anh còn nhỏ, bàn tay của bà rất thô ráp và sần sùi, nhưng hôm nay bàn tay bà lại mềm mại như tay em bé vậy.

“Cún con của bà, không biết từ lúc nào đã biết đi, biết chạy, rồi lại đi nhanh hơn cả bà, bây giờ còn nắm tay dắt bà đi, còn biết đi chậm chờ bà, không gì làm bà vui sướng hơn thế.”

Chàng trai chợt tỉnh ra. Anh há hốc miệng vì lo sợ.

“Bà ơi, hình như đây là mơ thì phải. Bà đâu còn bên con đâu. Đúng không? Đúng mà?”

“Sao lại không, bà vẫn ở đây mà. Mọi chuyện đều ở trong tâm trí ta, phải không?”

Chàng trai rơm rớm nước mắt.

“Jae Ho ơi, đừng khóc con. Biết thế này thì bà đã đến gặp con muộn hơn một chút. Lâu vậy rồi mà con vẫn xúc động thế này thì

bà biết làm sao.”

“Sao lại muộn hơn? Đáng lẽ bà phải đến sớm hơn chứ.”

Anh đáp chỏng lỏn, cố gắng không khóc.

“Ở đây, đầu gối bà hết đau, bà lại trồng được nhiều loại rau bà thích và sống rất tốt. Thế nên con đừng khóc nữa. Bà rất hạnh phúc vì đã được làm bà của con.”

“Bà ơi. Sao bà lại nói như sắp đi thế? Ở lại với con thêm chút nữa đi. Hay vì uống hết cà phê rồi? Để con đi mua cốc nữa nhé.”

Bà lắc đầu.

“Gặp lại con bà vui lắm, cún con của bà ơi. Nhớ giữ sức khỏe và đạt được nhiều ước mơ trong cuộc sống con nhé. Được gặp con hôm nay là bà đã toại nguyện rồi.”

Chàng trai cảm thấy giấc mơ đang dần tan biến. Sao anh lại nói đó là giấc mơ để bà biến mất nhanh như thế, nghĩ đến điều này lòng anh quặn đau. Rồi tâm trí anh rõ ràng hơn. Và cuối cùng anh thức dậy.

Dù đã tỉnh nhưng anh vẫn nhắm mắt một lúc lâu. Anh sợ dư ảnh sẽ tan biến khi mình mở mắt.

Chẳng mấy khi khóc, nhưng hôm nay anh tỉnh dậy với đôi mắt ướt nhòe. Anh cuộn người lại, khóc thành tiếng rất lâu.

* * *

Cặp vợ chồng trẻ cũng đang mơ. Trong giấc mơ, họ gặp lại con gái đã mất. Trong mơ, em bé nói rất lưu loát.

“Con muốn nói với ba mẹ nhiều điều lắm, nhưng hồi đó con không biết nói như thế nào.”

“Vậy sao? Con gái mẹ bây giờ nói giỏi quá. Lại còn xinh đẹp hơn nữa.”

“Mẹ cũng xinh lắm.”

Cô bé âu yếm ôm mặt mẹ, tươi cười. Hai vợ chồng ôm chặt con gái vào lòng.

“Mẹ xin lỗi vì đã để con đi mà chỉ biết nói đau thôi.”

“Không đâu. Con chỉ đau 1 thôi mà hạnh phúc 100 nhé, bây giờ thì chẳng còn đau chút nào.”

“Tội nghiệp con tôi chưa kịp làm gì đã phải xa ba mẹ rồi.”

Người cha thấy có lỗi, xót xa nhìn đứa con tội nghiệp.

“Con không tội nghiệp đâu. Con chỉ có những ký ức tốt đẹp thôi. Ở đây con có bạn bè, có thầy cô, rồi gặp nhiều ông bà nữa, mà mọi người không ai có mỗi những ký ức tốt đẹp đâu! Chỉ mình con có thôi! Con tuyệt không?”

“Đúng rồi, con gái ba tuyệt thật. Ba cũng chỉ có những ký ức đẹp thôi. Con gái ba, không có ba mẹ bên cạnh, con có buồn không?”

“Con có trí nhớ rất tốt. Nên tuy không được gặp ba mẹ, con vẫn nhớ được như in trong đầu.”

Cô bé tự gỡ mình ra khỏi vòng tay của ba mẹ, rồi nói với vẻ mặt dễ thương.

“Thế nên, từ từ rồi mình hãy gặp nhau nhé. Ba mẹ đừng nghĩ quẩn nha.”

Hai vợ chồng sắp khóc đến nơi nhưng lại phì cười trước câu nói tinh nghịch của con gái.

“Được rồi, từ từ gặp. Nhưng chắc chắn mình sẽ gặp lại nhau nha con.”

“Vâng, con sẽ chơi ngoan. Con hứa sẽ sống ngoan ngoãn, khỏe mạnh ở đây.”

Mặc dù biết chỉ là một giấc mơ, nhưng hai vợ chồng vẫn nghẹn ngào như thực sự được gặp lại con gái mình. Hiếm khi nào họ biết rõ mình đang mơ mà vẫn tiếp tục nằm mơ như hôm nay.

Họ thức dậy cùng một lúc. Mới có 1 giờ sáng. Chưa đầy hai tiếng kể từ khi chợp mắt. Hai người ôm nhau qua lớp chăn bị cuộn lại, như thể họ đang ôm con gái nhỏ vào lòng.

Họ nằm như thế rất lâu, tay trong tay, không nói một lời.

* * *

“Ngài Dollargut ơi, có bao nhiêu người từng gửi lại giấc mơ rồi ạ?”

“Có rất, rất nhiều người muốn để lại giấc mơ của mình. Nhiều đến mức có cả những cửa hàng chuyên làm dịch vụ này.”

“Kể từ khi cháu làm việc ở đây, mỗi ngày là một chuỗi những điều bất ngờ xảy ra. Ngay khi cháu nghĩ chắc sẽ chẳng còn điều gì bất ngờ nữa, thì điều kinh ngạc hơn lại xảy tới.”

“Thế hả? Công việc vậy cũng đáng làm lắm chứ nhỉ?”

Dollargut cười.

“Lạ thật phải không? Dường như những người sắp qua đời, dù do tai nạn bất ngờ hay mắc bệnh đã lâu, trong giấc ngủ có thể linh cảm được sự sống của mình sắp cạn. Có lẽ khi không có sự tác động của ngoại cảnh, trực giác con người ta sẽ trở nên nhạy bén hơn.”

“Cháu không hiểu được những chuyện phức tạp như vậy.”

Penny bắt đầu lôi những hộp giấc mơ cũ trong văn phòng Dollargut ra và chuyển chúng sang những hộp mới sạch sẽ hơn.

“Nhưng giờ cháu biết rõ phải chăm sóc những giấc mơ này thật cẩn thận. Tuy cháu chưa hiểu hết được tâm trạng hay nỗi lòng của những vị khách.”

“Ai cũng muốn nhắn gửi đến những người thương yêu bằng cách này hay cách khác.”

“Tuy còn quá sớm, nhưng cháu cũng muốn bắt đầu nghĩ trước điều

muốn gửi gắm những người thân yêu sau này.”

“Đó cũng là một ý kiến hay. Nếu là ta… Ta sẽ nhắn là đừng bao giờ quên ta hoặc đừng hòng tùy tiện giao cửa hàng cho ai khác.”

Dollargut đùa.

“Nhưng khi gặp nhiều khách hơn, ta nhận thấy những người sắp mất không hề nghĩ đến bản thân mình. Họ chỉ mong những người ở lại sẽ ổn. Có lẽ rời xa những người thân yêu và ra đi trước là như vậy. Tuy ta cũng chưa hiểu hết.”

Penny thấy cay cay sống mũi khi nhìn những chiếc hộp phủ đầy bụi thời gian. Cô cẩn thận lau sạch sẽ không để một hạt bụi nào còn vương lại.

“Ngài Dollargut ơi.”

“Sao vậy?”

“Cháu rất thích công việc này.”

“Ta cũng vậy.”

Dollargut mộc mạc đáp lời.

Bất chợt cửa văn phòng mở tung. Đứng ngoài cửa là Viggo Myers và cô Weather trong đôi găng tay cao su, cùng với Mogberry cầm hộp bánh hạt dẻ mới mua, và Speedo với vẻ mặt dường như bị lôi đến.

“Nhiều đồ cần dọn như thế này thì phải gọi tôi ngay chứ.”

Myers tự ái bước, không giấu nổi phấn khích khi nhìn thấy đống hộp bừa bộn.

“Ban nãy ngài không kịp ăn, nên tôi đi mua thêm bánh mới. Công việc hôm nay cũng hòm hòm rồi, chúng ta chia nhau dọn cho nhanh rồi cùng ăn được không ạ?”

Mogberry giơ hộp bánh lên. Tóc của cô đã dài hơn trước rất nhiều, nên giờ dù cô có buộc tóc lên thì cũng không thấy tóc con chỉa ra ngoài nữa.

“Vậy nhanh tay lên nào.”

Speedo sốt ruột đã nhanh tay di chuyển những chiếc hộp.

Hôm đó, trước khi tan làm, Penny tìm được một chỗ trống trên kệ cho chiếc cân mí mắt mới. Chiếc cân bên xưởng chế tác phải mất hai tháng mới hoàn thành. Chỉ còn một chỗ trống mà cô leo lên thang rồi nhưng mãi mới với tay tới. Penny cẩn thận đặt chiếc cân lên rồi dùng ngón tay chỉnh nhẹ chiếc kim. Kim đo rung lên một chút dừng lại ở giữa vạch Tỉnh táo và Buồn ngủ, rồi dần dần, từ Buồn ngủ chuyển sang vạch Đang ngủ.

Penny xuống thang và nhìn ra ngoài cửa, chờ khách hàng đến.

Assam đi ngang qua, nhìn thấy Penny liền vẫy tay mừng rỡ. Khách hàng cô đợi đang tiến lại từ phía đằng xa, rồi cửa bật mở.

“Chào mừng quý khách!” Penny vui vẻ chào đón khách hàng.

“Hôm nay chúng tôi còn rất nhiều giấc mơ đẹp!”

NGOẠI TRUYỆN 1.
Phỏng vấn Viggo Myers

Viggo Myers ngồi đóng băng trước mặt Dollargut. Dù đã được mời món bánh quy an thần nhưng miệng anh khô khốc không tài nào nuốt trôi.

“Này, anh bạn trẻ. Sao phải run thế? Không có gì phải căng thẳng cả. Chúng ta chỉ cần thoải mái nhìn nhau và trao đổi ít phút thôi.”

Dollargut an ủi Myers. Ông có thể hình dung vì sao chàng thanh niên ở tuổi đôi mươi này lại căng thẳng đến vậy.

“Anh lo lắng vì từng bị buộc thôi học phải không? Sợ là dù phỏng vấn tốt thế nào thì tôi cũng sẽ không tuyển anh chứ gì?”

Dollargut nói khi nhìn hồ sơ ứng tuyển của Viggo Myers.

“Anh nghĩ tôi sẽ loại ứng viên đứng đầu đợt thi tuyển vừa rồi sao? Đề bài tôi ra khá hóc búa, vậy mà anh đã trả lời đúng hết. Trong 10 năm điều hành nơi đây, anh là người đầu tiên đạt điểm tuyệt đối trong kỳ ứng tuyển của tôi đấy.”

Dollargut khen ngợi Myers.

“Trong số đó không có câu hỏi nào khó ạ.”

Myers lí nhí nói.

“Tôi chỉ thấy khó nói về bản thân mình trong tình huống này thôi ạ.”

Viggo Myers cúi đầu, loay hoay nghịch bộ móng tay bẩn thỉu.

Trông anh thật luộm thuộm, không giống người đến phỏng vấn xin việc chút nào. Như thể khó khăn lắm anh mới có thể gượng dậy đến được đây, nhưng chẳng còn hơi sức nào để tắm rửa và thay quần áo.

“Có vẻ anh không muốn nói về chuyện bị đuổi học. Nhưng chẳng còn cách nào khác. Nếu tôi thuê anh, tôi phải đảm bảo anh không phạm bất kỳ trọng tội nào.”

Dollargut quả quyết.

“Không phải là tội ác xấu xa gì đâu ạ!”

Viggo ngẩng lên và lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Dollargut.

“Chỉ một lần do tôi không rõ quy định… Chỉ đúng một lần, tôi phạm lỗi chỉ duy nhất một lần thôi. Đó là sự thật.”

“Đã có chuyện gì vậy?”

Viggo cắn chặt môi, nửa muốn nói nửa không khiến Dollargut rất sốt ruột.

“Thôi được rồi, đừng cố quá. Nếu khó nói như vậy, anh có thể từ bỏ buổi phỏng vấn này, hoặc còn có một cách khác là tôi có thể gọi hỏi giáo sư hướng dẫn của anh.”

“Không, không được thưa ngài. Được rồi, vậy để tôi nói ạ.”

Viggo hít một hơi thật sâu.

“Ừm… Khi đó, tôi đang chuẩn bị làm đồ án tốt nghiệp.”

Vigo bắt đầu câu chuyện.

* * *

“Viggo! Cậu tìm được đối tác làm đồ án tốt nghiệp chưa?”

Một sinh viên cùng học năm thứ tư đi ngang qua hỏi.

“Ừ, mãi mới có một người đồng ý.”

Sinh viên năm thứ tư phải tìm gặp và tư vấn cho một vị khách thực sự, tạo ra giấc mơ cho vị khách đó rồi nộp làm đồ án tốt nghiệp.

Cả tháng trời, ngày nào Viggo cũng đi đi lại lại trước Bách hóa Giấc mơ Dollargut. Anh chộp lấy bất kỳ vị khách nào đang toan bước vào bách hóa và khẩn khoản "Quý khách có thể hợp tác cùng tôi làm đồ án tốt nghiệp được không?" Nhưng ai cũng tỏ vẻ "Gì kỳ vậy?" rồi đi lướt qua anh.

Đúng một tháng sau, một cô gái trạc tuổi Viggo tìm đến anh. Cô mặc trên người bộ đồ ngủ màu kem rộng rãi.

"Để tôi giúp anh nhé? Làm đồ án tốt nghiệp ấy."

"Thật sao? Cảm ơn cô rất nhiều!"

"Tôi thấy anh ở đây cả tháng nay rồi. Tôi không biết là việc gì, nhưng nỗ lực của anh thật đáng khâm phục."

Điều cô ấy nói thật kỳ lạ. Cô ấy nhớ chuyện xảy ra ở đây một tháng qua ư? Khách từ bên ngoài tới ư? Những vị khách thông thường không thể nhớ chuyện đã xảy ra tại đây trong giấc ngủ.

"Làm sao…?"

"Anh sẽ giữ bí mật cho tôi chứ?"

Cô gái nhìn xung quanh rồi thì thầm vào tai Viggo.

"Tôi là một Lucid Dreamer(2). Không những vậy tôi còn rất giỏi đấy."

Viggo vô cùng ngạc nhiên.

"Cô có thể tự do đến đây bằng giấc mơ sáng suốt ư? Lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy."

"Khi ngủ, tôi có thể đi bất cứ đâu tôi muốn. Và tôi nhớ được tất cả những điều xảy ra ở đây. Thật tuyệt phải không? Vậy tôi giúp anh làm đề án tốt nghiệp như thế nào đây?"

Hai người gặp nhau hằng ngày tại quán cà phê gần Bách hóa Giấc

mơ vào một giờ nhất định, lấy cớ làm đề án tốt nghiệp. Họ mải mê trò chuyện về mọi thứ đến quên cả thời gian, từ chuyện giấc mơ sáng suốt đến chuyện về nơi mình sinh sống.

Cuối cùng chàng Viggo trẻ tuổi phải lòng cô gái ấy cũng là chuyện đương nhiên mà thôi.

“Tôi muốn mời em đến dự lễ bảo vệ đồ án tốt nghiệp. Hãy đến xem giấc mơ tôi làm cho em nhé. Hôm đó đi ngủ, em nhớ mặc thường phục hằng ngày. Buổi thuyết trình sẽ rất đông, nên nếu em mặc quần áo bình thường, sẽ không ai nhận ra đâu.”

Vậy mà đến ngày thuyết trình, cô gái không xuất hiện. Câu chuyện đã kết thúc ở đó, hiển nhiên rằng sau này anh không còn gặp lại cô ấy một lần nào nữa.

* * *

“Cuối cùng, tôi cũng bắt đầu bài thuyết trình mà không có cô ấy. Nhưng có một vấn đề đã xảy ra…”

Viggo tiếp tục kể câu chuyện sau đó.

“Sao vậy?”

“Tôi đã làm giấc mơ có mình trong đó.”

Viggo lắc đầu.

“Ôi, anh bạn khờ khạo…”

Dollargut thở dài.

“Không được làm vậy chứ. Chúng ta không được xuất hiện trong giấc mơ của khách hàng và gây rối cuộc sống của họ. Đặc biệt là một Lucid Dreamer. Thật là một ý tưởng nguy hiểm.”

“Thực sự tôi không hề biết. Thật là ngu ngốc. Tôi đến trường mà không hề biết có những quy định như vậy. Làm sao tôi biết một ngày sẽ gặp được Lucid Dreamer cơ chứ!”

Trong mắt Viggo đầy vẻ oan ức.

“Và… câu chuyện sau đó thì tôi không nói ngài cũng biết… Khi xem tác phẩm tốt nghiệp của tôi, giáo sư đã nổi trận lôi đình, rồi tôi bị đưa ra hội đồng kỷ luật… Tôi đã nói đúng sự thật, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi học. Hơn nữa, vì việc đó được lưu lại ở Hiệp hội nên tôi không thể trở thành nhà sáng tạo được nữa. Tôi đã làm hỏng mọi chuyện…”

Dollargut lo lắng nhìn Viggo đang có vẻ rất mệt mỏi và tiều tụy.

“Có phải anh nghĩ nếu làm việc ở đây thì có thể gặp lại cô gái đó không? Vì hai người gặp nhau lần đầu trước bách hóa của tôi?”

Bị Dollargut nhìn thấu tâm can một cách dễ dàng, Viggo không còn chút sức lực nào để bào chữa nữa.

“Vâng. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất! Tôi rất thích những giấc mơ. Mặc dù sự tình đã thành thế này, tôi vẫn muốn được làm việc liên quan đến những giấc mơ. Nếu thậm chí còn không được làm điều đó… tôi không còn lý do gì để sống nữa.”

“Tôi thấy anh vẫn chưa thôi luyến tiếc chuyện cũ, nhưng chuyện tình ấy tuyệt đối không thể xảy ra đâu!”

Dollargut tỏ vẻ kiên quyết.

“Tôi biết mình thật ngu ngốc. Tôi biết chúng tôi sẽ không thể đến được với nhau. Cô ấy có thể đến đây gặp tôi, nhưng tôi không bao giờ đến được nơi cô ấy sống. Nên tôi mới muốn cho cô ấy xem ở buổi bảo vệ. Rằng tôi có thể đến gặp cô ấy trong giấc mơ như thế nào…”

“Chúng ta không được ấp ủ tình cảm như vậy với khách hàng. Đã có quá nhiều nhà sáng tạo trẻ trở thành ‘người đàn ông trong mộng’ hay ‘cô gái trong mơ’ và yêu khách hàng với một tình yêu nồng cháy, để rồi sau đó đánh mất cuộc đời mình. Cuối cùng, họ nhận ra mình không thể nào trở thành hiện thực với người kia, rồi đau khổ rơi vào tuyệt vọng. Và kết cục luôn là…”

“Giờ đây tôi không còn hy vọng hão huyền như hồi đó nữa, tôi sẽ chỉ ở đây lặng lẽ chờ đợi mà thôi! Xin ngài làm ơn…”

“Anh có bao giờ thắc mắc tại sao cô ấy đột ngột không xuất hiện không? Có thể cô ấy đột nhiên mất khả năng mơ sáng suốt, hoặc có chuyện đã xảy ra trong đời thực. Dù anh có đợi cả đời, cô ấy cũng chưa chắc đã đến đâu.”

Dollargut bực dọc.

“Không sao đâu ạ. Cho dù là mười hay hai mươi năm, nếu được làm việc ở đây, chắc chắn tôi sẽ gặp lại cô ấy ít nhất một lần. Tôi muốn nói với cô ấy là. Tôi sẽ luôn ở đây, để mỗi khi cô ấy đến nơi này, chúng tôi sẽ gặp được nhau.”

Một khoảng lặng kéo dài trong văn phòng tĩnh mịch.

Dollargut cau mày im lặng một hồi, hết nhìn chàng trai trẻ lại nhìn hồ sơ ứng tuyển, cuối cùng ông nói.

“Anh hãy giữ bí mật nhé.”

“Dạ?”

“Việc bị đuổi học thì ai cũng biết rồi, nhưng anh đừng để ai biết lý do tại sao nữa.”

“Tất… tất nhiên rồi ạ!”

“Sinh viên năm tư mà đã làm được giấc mơ bản thân xuất hiện trong đó… Rõ ràng anh không phải dạng vừa. Được rồi, ta hãy thử làm việc cùng nhau xem sao. Anh ra về được rồi đấy. Giờ tôi phải phỏng vấn người tiếp theo…”

“Ngài Dollargut, tôi… rất cảm ơn ngài!”

Viggo Myers lom khom đứng dậy khỏi chỗ ngồi, liên tục cúi đầu chào và đi lùi dần về phía cửa.

“Còn điều này nữa. Từ mai, anh nhớ tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo gọn gàng vào nhé.”

Dollargut nói thêm khi nhìn bộ dạng lếch thếch của Viggo.

“Anh không biết lúc nào sẽ gặp lại cô ấy mà, đúng không?”

Một nụ cười rạng rỡ nở ra trên khuôn mặt Viggo.

“Vâng! Tôi sẽ thật gọn gàng. Tôi sẽ dọn dẹp, giặt giũ, và… tôi sẽ dọn cả cửa hàng nữa! Tôi sẽ làm tất cả! Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài rất nhiều!”

NGOẠI TRUYỆN 2.
Một ngày hoàn hảo của Speedo

“Penny! Chờ chị với!”

Hóa ra người gọi là Mogberry, tay đang cầm túi xách, rảo bước vội vã tới chỗ làm. Cô thở hổn hển, trên tay cầm chiếc sandwich trứng.

“Chị gọi em từ tít đằng xa, em không nghe thấy à?”

Mogberry đưa cho Penny một chiếc sandwich kẹp đầy trứng bác.

“Hôm nay em lại không ăn sáng mà đi làm luôn đúng không? Ăn một chiếc này đi.”

“Ôi, em xin lỗi, chị Mogberry. Em đang mải nghĩ hôm nay tan làm sẽ làm gì, nên không nghe thấy chị.”

Mùi thơm của lòng đỏ trứng và hạt tiêu tươi từ chiếc sandwich Mogberry đưa cho khiến Penny muốn ăn ngay lập tức.

“Chị tự làm ạ?”

“Chưa đi làm đã nghĩ đến lúc về, ai cũng thế nhỉ? Bánh này là chị gái chị làm đấy. Chị ấy nấu ăn ngon lắm, chứ chẳng như chị.”

Mogberry vừa trả lời vừa cắn một miếng sandwich rất to.

“Nhà đang sửa sang lại nên chị phải qua ở nhờ nhà chị gái một thời gian. Chắc sắp tới sẽ gặp em trên đường đi làm nhiều đấy, có gì mình cùng đi nhé.” Mogberry mỉm cười dễ thương với khuôn mặt tươi trẻ hơn thường ngày.

Ăn gần hết chiếc bánh, cũng là lúc họ đi qua ngân hàng đối diện

chỗ làm.

“Mà này, Penny, vẫn chưa bắt được tên thủ phạm ấy hả?”

Mogberry cẩn trọng dò hỏi Penny khi đang đứng chờ đèn đỏ.

“Dạ? Thủ phạm nào cơ ạ?”

“Hồi em mới đi làm được khoảng một tháng ấy, em mang hai bình Rung động sang ngân hàng thay cô Weather rồi bị đánh cắp một bình đúng không?”

Mogberry chỉ tay về phía tòa nhà ngân hàng sau lưng cô.

“Chị cũng biết chuyện đó ạ?”

“Đương nhiên rồi. Trước sau gì thì mọi người cũng đều biết hết mọi chuyện trong bách hóa. Hơn nữa, quản lý còn phải kiểm kê doanh số bán hàng theo từng quý nên đương nhiên chuyện như vậy thì phải nắm được chứ.”

“Chắc vậy rồi. Tại mọi người đều im lặng cho qua nên em tưởng chỉ có ngài Dollargut và cô Weather biết chuyện thôi.”

Penny đỏ mặt.

“Speedo không biết đâu. Chị nói lấp lửng cho qua chuyện rồi. Với tính cách ấy thì chẳng biết cậu ta sẽ chế giễu em tới bao giờ. Bản thân cậu ta cũng hấp tấp vội vàng, lúc mới vào làm cũng mắc bao nhiêu lỗi, vậy mà hễ thấy ai đó làm sai một chút là ầm ĩ cả lên.”

Mogberry lắc đầu quầy quậy.

“Cảm ơn chị. Đến tận bây giờ, hằng ngày anh Speedo vẫn hay mắng em để mắt mũi đi đâu, làm ăn thế này mà nhận lương không thấy xấu hổ à.”

“Em đừng bận tâm. Nếu trừ lương mỗi lần Speedo làm sai gì đó, thì chắc cậu ấy không nhận nổi nửa số tiền hiện nay đâu.”

Mogberry vỗ nhẹ vào lưng Penny.

“Chắc tên thủ phạm đó đã cao chạy xa bay rồi chị nhỉ? Hơn một năm rồi mà vẫn chưa bị bắt…”

Penny thở dài khi băng qua đường và ngoái lại nhìn ngân hàng.

“Nếu bây giờ mà tóm được hắn thì em nhẹ nhõm biết mấy. Nếu may mắn, có khi còn lấy lại được chai Rung động kia.”

“Ừ. Nếu được vậy thì tốt cho bách hóa chúng ta. Rung động là cảm xúc rất hiếm khi nhận được… Nhưng những kẻ như vậy thường hoạt động có tổ chức. Có khi bây giờ lại đang lừa đảo ở nơi khác cũng nên.”

“Em nghĩ chúng sẽ không dùng thủ đoạn cũ nữa đâu.”

“Ai mà biết được, khoảng tối nhất luôn nằm dưới chân đèn mà. Ta chỉ cần mất cảnh giác một chút là chúng lại xuất hiện cho xem. Phải hết sức cẩn thận.”

Mogberry dứt khoát.

Trước bách hóa nhộn nhịp nhân viên mới tới làm, nhân viên vui vẻ tan ca đêm, cùng những khách hàng đến sớm. Một nhân viên mảnh khảnh, mặc quần jeans rách gối đang tươi cười chào đón họ.

“Chị Mogberry, vào nhanh đi. Speedo đang làm loạn lên từ sáng đến giờ xem bao giờ chị đến.”

“Speedo ư? Không phải cậu ấy nghỉ phép hôm nay sao?”

“Tôi cũng tưởng thế, mà cậu ấy lại đến. Thôi, tôi về đây, mọi người làm tốt nhé!”

“Mình nhầm à?”

Mogberry nghiêng túm tóc buộc cao thắc mắc.

“Mogberry! Sao bây giờ chị mới đến? Tôi chờ chị nãy giờ, tận ba phút liền! Tôi sắp xếp hàng mới trên tầng bốn rồi, hàng khách đặt cũng để sẵn ở tầng một, trước khi tan làm chị kiểm tra lại danh sách giúp tôi một lượt nhé. May quá Penny cũng đến rồi. Gạch sàn ở cột 17, hàng D trên tầng bốn bị bong, hôm nay sẽ có thợ ở làng bên đến sửa. Lấy tiền trong quỹ chi phí sửa chữa ra trả, nhớ lấy lại hóa đơn nhé. Gạch lát sàn đắt nhất cũng chỉ 50 seal một viên thôi, nếu họ báo giá đắt hơn thì gọi điện cho tôi. Nhớ chưa?”

Penny và Mogberry ghi lại những điều Speedo nói nhanh như súng, chẳng kịp cởi áo khoác ngoài.

“Nói chầm chậm thôi. Không tôi nôn hết chiếc bánh vừa ăn ra bây giờ.” Mogberry tỏ vẻ buồn nôn.

“Hôm nay tôi xin nghỉ phép mà sáng sớm vẫn tới, hoàn thành hết nhiệm vụ rồi. Giờ thì không thể lãng phí thêm một giây nào nữa.”

Speedo đã kịp chạy ra khỏi cửa hàng trước khi nói hết câu.

Chính Speedo cũng nghĩ kế hoạch hôm nay của mình thật hoàn hảo. Anh nghỉ phép vào một ngày thường chứ không phải dịp lễ, cũng bởi anh luôn thích thú làm được thật nhiều việc trong một ngày. Vì thế, ngày thường sẽ tốt hơn cuối tuần nhiều.

Speedo vừa hát nghêu ngao vừa giở cuốn sổ ghi kế hoạch và kiểm tra lại tuyến đường lần nữa. Trước tiên, anh sẽ ghé ngân hàng mở tài khoản tiết kiệm mới. Nghe đâu họ mới cho ra mắt sản phẩm tiết kiệm lãi suất cao. Thất bại vài lần, Speedo thừa nhận mình không có năng khiếu gì với đầu tư tài chính. Xong việc ở ngân hàng, đúng 10 giờ anh sẽ tới tiệm Kirk’s Barrier mua bánh mì đậu đỏ mới ra lò, mục tiêu tiếp theo là săn sale ở hàng rau củ lúc 10 giờ 20 phút. Sau đó, đúng 11 giờ anh sẽ có mặt ở quán đồ chiên để ăn trưa sớm mà không phải xếp hàng.

“Ăn ngon đến mấy mà phải xếp hàng thì tôi cũng xin kiếu. Sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

Speedo vừa băng qua lối đi bộ sang đường vừa lẩm bẩm nói một mình. Lúc nhìn qua cánh cửa ngân hàng được lau sạch bong không tì vết, anh phải lấy tay che miệng vì kinh ngạc.

“Ôi, trời đất quỷ thần ơi….”

Theo dữ liệu mà anh quan sát trong nhiều năm, số người trung bình chờ tại ngân hàng lúc 9 giờ 10 phút ngày thường là năm người, vậy mà hôm nay con số ấy lên tới mười một người.

“Không được, không thể thế được. Thế này thì làm xong sổ tiết kiệm sẽ hơn 10 giờ mất.”

Đang trong cơn tuyệt vọng, Speedo bỗng nảy ra một ý tưởng. Anh bắt đầu lần tìm dưới sàn để tìm xem có ai bỏ đi phiếu số thứ tự nào không. Cúi đầu sát rạt xuống sàn, chổng mông lên trời, còn không biết bộ áo liền quần màu trắng đang mặc bị tuột chỉ, anh sục sạo khắp xung quanh, may mắn thay chỉ một lúc sau đã nhặt được một tờ số thứ tự trước năm người. Vừa bò dưới sàn nay lại ngồi chờ rất hoan hỉ, ai nấy đều liếc nhìn Speedo, nhưng anh chẳng hề bận tâm.

“Tốt rồi, hơi gấp gáp một chút, nhưng có thể căn chuẩn được thời gian rồi.”

Tuy vậy, nãy giờ có một gã khiến Speedo rất bận tâm. Hắn mặc bộ vest chỉnh tề, đang tươi cười bắt chuyện với những người lớn tuổi xung quanh mình.

“Xin lỗi…”

Dù không thể nghe rõ gã kia nói gì vì ngồi ở xa, nhưng Speedo có thể đoán được. Chắc chắn hắn ta cũng giống Speedo, đang nhờ mấy cụ già hiền lành đổi thứ tự cho mình để được xong việc sớm.

“Thật đáng xấu hổ… Lại còn ngang nhiên xin xỏ ông bà già nữa.”

Speedo liếc nhanh con số điện tử ở các quầy. Không hiểu sao hôm nay ai nấy đều rầy rà lâu la thế nhỉ? Nếu gã xấu tính kia mà lấy được số thứ tự trước Speedo, thì không khéo anh phải từ bỏ món bánh đậu đỏ nhà Kirk’s Barrier mất. Bánh đậu đỏ nhà đó nổi tiếng là cứ ra đến đâu hết ngay tới đó. Chỉ tưởng tượng kế hoạch bị trục trặc thôi, Speedo đã thấy nhấp nhổm khôn nguôi.

Anh đứng bật dậy đầy quyết tâm, rồi tiến đến gần viên cảnh sát già đang ngủ gật bên bình lọc nước.

“Ông cảnh sát ơi! Ông có thấy gã kia không? Nãy giờ tôi thấy hắn khả nghi lắm.”

Viên cảnh sát chớp chớp mắt, chầm chậm nhìn Speedo từ đầu đến chân.

“Khả nghi thế nào cơ?”

Ông dường như đang nghĩ Speedo trông còn có vẻ đáng nghi hơn.

“Hắn mon men bắt chuyện với các cụ già nãy giờ. Kiểu như… à… đúng rồi! Lừa đảo tài chính? Lấy cắp thông tin? Đúng rồi, chính nó!” Speedo nói lung tung.

“Thật vậy sao?”

“Đúng rồi. Phải bắt hắn ngay đi. Phải thật nhanh ạ.”

“Này, anh kia!”

Khi viên cảnh sát hét lên với gã đàn ông khả nghi, thật bất ngờ hắn bối rối lùi lại phía sau như có tật giật mình vậy.

“An ninh! An ninh!”

Bảo vệ ngân hàng cũng vào cuộc bắt giữ hắn ta, làm náo loạn cả bầu không khí. Speedo chẳng hề bận tâm đến chuyện ồn ào đó, ngồi ngay vào quầy trống với vẻ mặt rất hài lòng.

“Tôi nghe nói có sản phẩm tiết kiệm mới lãi suất 3%, không biết có làm được luôn không?”

Ngày hôm đó của Speedo gần như hoàn hảo. Anh mua được một set mười bánh đậu đỏ nóng hổi mới ra lò và cả một hộp cà rốt với chỉ 50 seal. Đồ ăn ở quán cơm đồ chiên mà anh đã đến vào đúng lúc mới mở cửa để không phải xếp hàng tuy không ngon như anh tưởng nhưng thật thú vị khi vừa ăn vừa được ngắm dòng người càng lúc càng dài đang xếp hàng để được vào quán.

Sau khi đi bơm lốp xe đạp và lấy đồ giặt khô, Speedo trở về nhà, ngồi phịch xuống xô pha rồi bật ti vi.

“Vẫn còn chút nữa mới tới 10 giờ để xem phim tối.”

Toàn thân mềm nhũn ra kiệt sức nhưng anh thấy vô cùng mãn nguyện.

“Hay là chợp mắt một tí nhỉ?”

Cuối cùng, anh ngủ thiếp đi trên xô pha.

Bản tin tối vẫn đang phát trên ti vi.

“Sau đây là tin tức cuối cùng trong ngày. Chúng tôi xin gửi đến quý vị một tin vui, một băng nhóm tội phạm có địa bàn hoạt động chính tại khu phố mua sắm, thực hiện hành vi móc túi, trộm cắp có tổ chức đã bị bắt giữ. Chúng chủ yếu nhắm vào đối tượng nhóm người cao tuổi tại sảnh chờ các ngân hàng hoặc cơ quan chính phủ, và cả những người mới đi làm thiếu kinh nghiệm. Chúng đóng giả là nhân viên và lợi dụng lúc người dân không đề phòng để đánh cắp tài sản quý giá… Một tên mới gia nhập băng nhóm này đã bị bắt giữ tại hiện trường nhờ một người dân tại ngân hàng đã trình báo đúng thời điểm… Tên tội phạm hoảng sợ đã khai ra căn cứ tổ chức cũng như tên các thành viên của băng nhóm, giúp ích rất nhiều cho cuộc truy bắt nhanh chóng của cảnh sát. Theo kết quả khám xét cứ điểm của băng nhóm này, các nhà chức trách đã tìm thấy những giấc mơ đắt tiền, và đặc biệt có cả một chai Rung động. Cảnh sát cho biết, những hiện vật tìm thấy sẽ được trao trả cho chủ sở hữu. Ngoài ra, người dân đầu tiên dũng cảm trình báo với cảnh sát đã rời khỏi ngân hàng ngay sau khi xử lý xong công việc mà không để lại thông tin cá nhân nào. Cảnh sát thông báo sẽ trao một khoản tiền thưởng cho cá nhân này, nếu anh xem được bản tin, vui lòng liên lạc với sở cảnh sát gần nhất…”

Đúng lúc đó, Speedo tỉnh giấc và nhìn đồng hồ đeo tay. 10 giờ kém 5 phút. Anh vội vàng với lấy điều khiển ti vi để đổi kênh. May thay vẫn đang quảng cáo trước khi bộ phim bắt đầu. Vậy là kế hoạch nào của Speedo hôm nay cũng thành công mỹ mãn. Speedo lẩm bẩm với nụ cười tươi trên môi.

“Thật là một ngày hoàn hảo.”

HẾT

[1] Lucid dream (giấc mơ sáng suốt): là giấc mơ mà trong đó người mơ biết mình đang mơ.

[2] Người mơ sáng suốt.

LỜI MỞ ĐẦU
Cửa hàng lâu đời của môn đệ thứ 3
Ngày bùng nổ doanh thu
Hướng dẫn hẹn hò lúc nửa đêm
Báo mộng
Yêu cầu hoàn tiền tổn thương tâm lý
Đại hội thường niên của các nhà sáng tạo giấc mơ
Best Seller của tháng
Yesterday và vòng benzen
Bản trải nghiệm: Cuộc sống của người khác
Giấc mơ quà tặng ẩn danh
NGOẠI TRUYỆN 1. Phỏng vấn Viggo Myers
NGOẠI TRUYỆN 2. Một ngày hoàn hảo của Speedo